

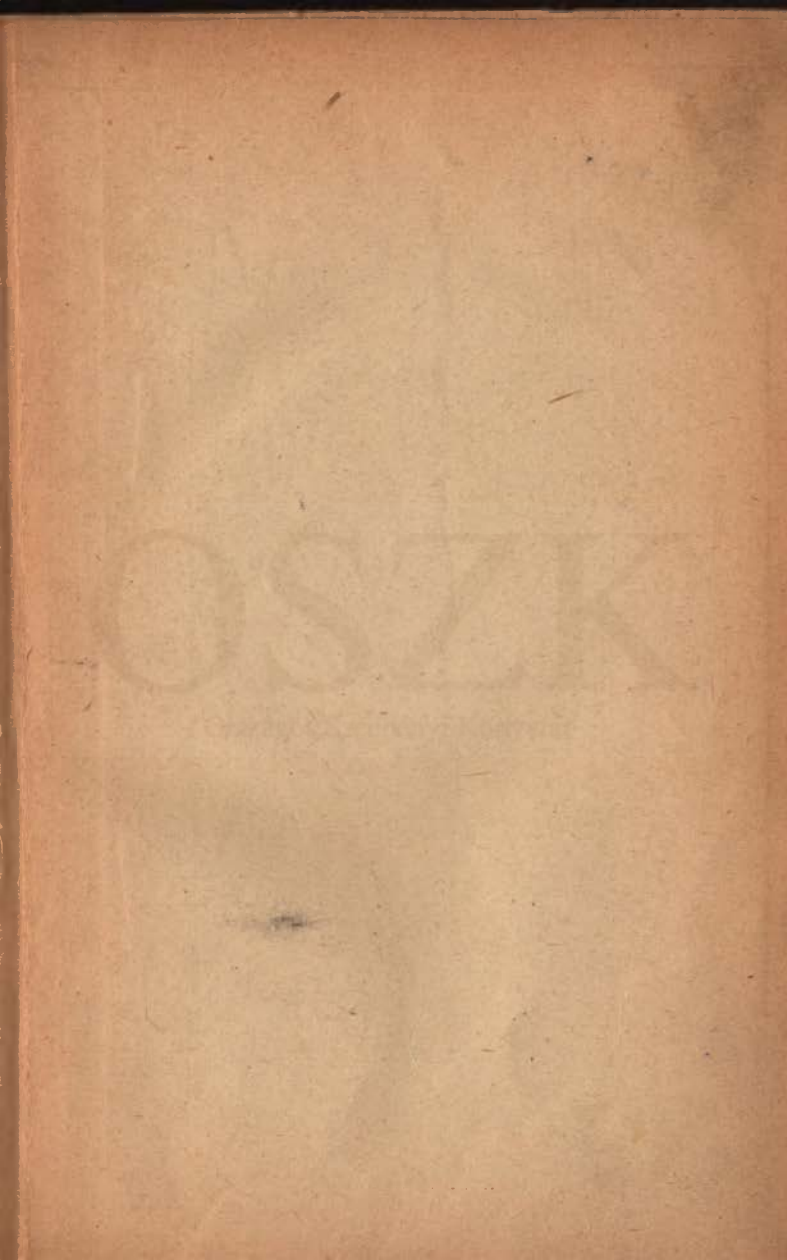
12.220
101
OS

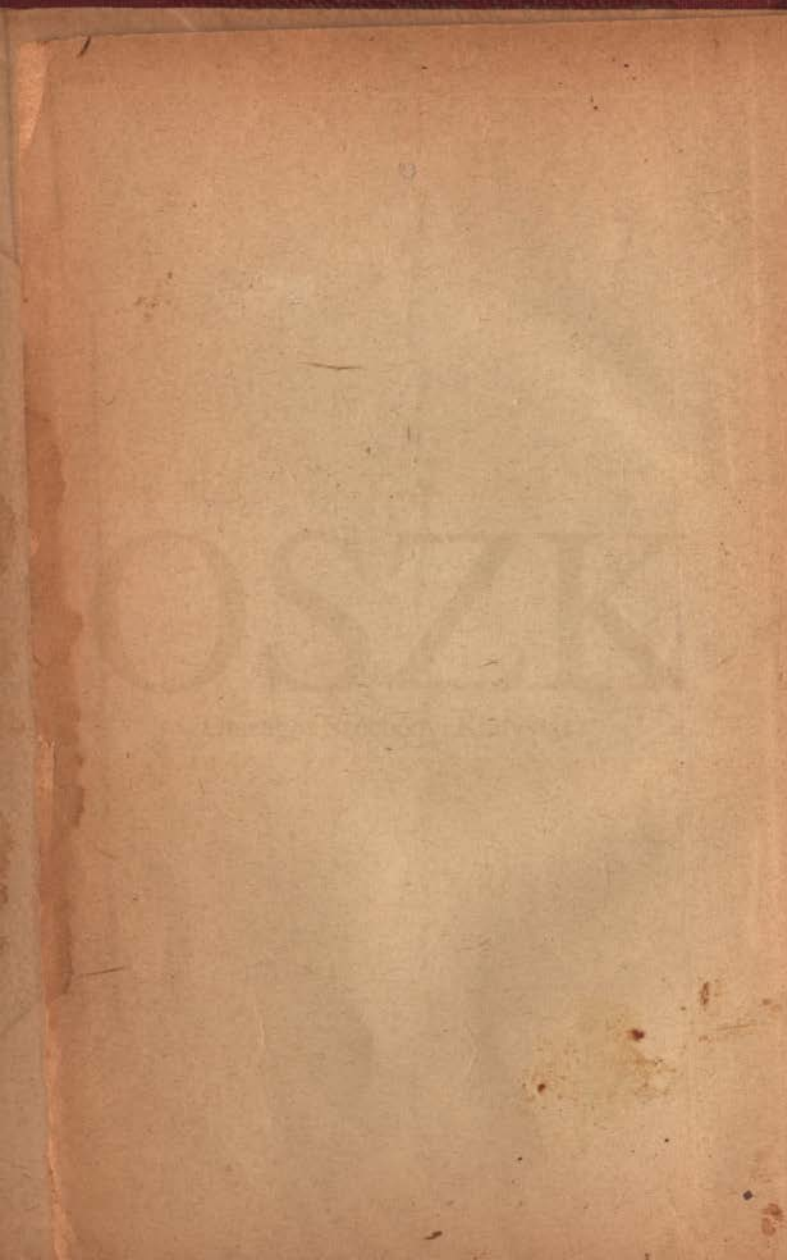
OSZK



OSZK

Országos Széchényi Könyvtár





Nierdy-Dreier
P. H O W A R D

1935. KÖNYV-ÉRTÉKELÉS
BUDAPESTI
KÖNYVTÁRSÁG

VESZTEGZÁR A GRAND HOTELBEN

DOHÁNY ÁRTODA
M. KÖNYVTÁRSÁG



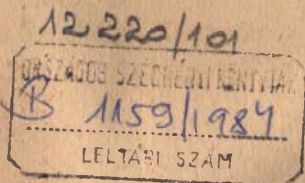
I R O D A L M I I N T É Z E T

⊕ 56

P. HOWARD-tól

adásunkban eddig megjelentek:

A POKOL ZSOLDOSAI
MENNI, VAGY MEGHALNI
A FEHÉR FOLT
AZ ELVESZETT CIRKALÓ
A SZÖKE CIKLON
BRADLEY TAMAS VISSZAÜT
AZ ELÖRETOLT HELYÖRSÉG
A LATHATATLAN LÉGIO



Minden jog, így különösen fordítás, színpadra
stb. felett a NOVA IRODALMI
rendelkezik.

1939.

30. KIVUTELI
BUDAPEST,
VI. BUDAPESTI-ÚT. 23

I.

Amikor Maud visszatért a szobába, egy úr lépett ki a szekrényből, pizsamában, fején egy ízléses zöldszelyem lámpaernyővel és barátságosan mosolygott.

— Bocsánat, — mondta és udvariasan megemelte a lámpaernyőt, — nevem Van der Gulen Félix . . .

A leány csak most lett úrrá elzsibbadt idegein. Az ajtóhoz hátrált. Az ismeretlen bizonyára örült.

— Mit akar itt? Hogy került a szekrényembe . . . ?

— Kérem önt, — mondta az örült idegen, — ne kiáltson, mert ezzel vesztét okozná egy jólelkű, vidám, embernek, aki amúgyis, nyomban távozik.

— Hogy került a szekrénybe?

— A . . . szobából . . .

— Eh! Nem így értem!

— Az ablakon keresztül jöttem. Hajnalban. Menekültem . . . és a szálló elhagyatott kertjében, megpillantottam a nyitott ablakot. Felhúzózkodtam a párkányra és benéztem . . . Láttam, hogy az ágy üres . . . Nosza beugrottam, a szekrénybe rejtöztem és izgalmamban mélyen elaludtam. Csak most ébredtem fel. Közben egy

sportkabát, akasztójánál fogva leszakadt, ezért elnézését kérem . . .

Mivel a nő nem felelt az idegen letette a fejére hullott lámpaernyőt, meghajolt és elindult az ajtó felé.

— Megálljon! — kiáltotta Maud.

— Parancsoljon! — felelte a rejtélyes ifjú, összecsapva papucsá sarkát.

— Csak nem akar . . . egy szál pizsamában kilépni tőlem, a folyosóra?!!

Az idegen szolgálatkészén elindult az ablak felé.

Maud szinte felsikoltott:

— Megálljon!

— Kérem . . . Kissé ijedten visszalépett és úgy állt meg, mint aki minden parancsnak már előre is aláveti magát. Maud kétségbeesetten nézett le a kertbe.

Étkező vendégekkel volt tele!

— Ha ide kilép pizsamában egy férfi az ablakomból, akkor én soha többé nem kerülhetek az emberek szeme elé . . .

— Csakugyan kínos látszat . . . De talán utólag . . . félrehívhatná a vendégeket és külön-külön megmagyarázná, hogy ki az aki pizsamában kilépett innen? . . .

— Hiszen én sem tudom!

— Az is igaz, — hagyta rá, nagy búsán Van Der Gullen Félix. — Akkor tehát maradok . . . — mondta és leült egy karosszékre. — Nincs egy cigarettája véletlenül?

— Hogy képzeled? . . . Itt akar maradni?!... Így?! A szobámban?!

Az idegen most már elkeseredetten csapott a combjára:

— Hát ne haragudjon kérem, de ha egyszer nem mehetek ki sem az ajtón, sem az ablakon, akkor itt kell maradnom! Az még az én helyzetemben sem követelheti meg egy fiatalembertől, hogy légneművé változzék vagy felszívódjon mint egy vakbéltünet! . . . Már bocsánatot kérek!

Kissé hangosabb lett, mivel felismerte helyzetének néhány pillanatnyi előnyét.

A nő riadtan nézett jobbra-balra.

— Na dehát . . . valamit mégiscsak tenni kell! . . .

— Kérem kisasszony, minden részvétem az öné. Az emberek csakugyan hajlamosak arra, hogy egy pizsamás ember váratlan megjelenését félreértsék.

— Szégyelje magát!

— Ezért azok az emberek szégyenkezzenek, akik rosszhiszeműek . . . Igazán nem ad egy cigarettát?

A nő odadobott egy dobozt, az ágy melletti kisasztalkáról. A férfi derüs arccal rágyújtott egy cigarettára és a többit zsebetette.

— Csacsi kis história, — mondta azután és kényelmesen hátradőlt a székben.

— Nem tudom még, hogy kicsoda, gonosztevő-e, vagy örült, — mondta a nő dühösen, — de pusztán ezért a szörnyű helyzetért, amibe belesodort megérdemelné, hogy keresztüllőjem.

— Ez kihúzná a csávából. De kissé radikális megoldás. Kérem, ha ezzel menthetem a jóhírét és a hibámat, szívesen elveszem feleségül,

— ajánlotta udvariasan, — még mindig jobb, mint hogyha agyonlő. Bár egyesek szerint ez nem bizonyos.

— Kérem . . . — mondta a nő. — Én ma este elutazom, addig maradjon itt és lehetőleg éjszaka, távozzon majd. Megértett? . . . Arra is figyelmeztetem, hogy ha elhatározom magamat, akkor nem törődöm a jóhíremmel és átadom a szálló detektívjének.

— Igen, magától kitelik, — felelte a férfi, mintha már régen ismerné Maudet. — Hát majd igyekszem elnyerni a jóindulatát . . .

— Nem lesz alkalma rá, mert nyomban bezárom a fürdőszobába és csak akkor bocsátom ki, ha elutazom . . .

Az ismeretlen arca siralmas kifejezésre ráncolódott.

— Képes volna egy kiszolgáltatott férfi helyzetével ennyire visszaélni? — kérdezte siralmasan az idegen.

— Ezt fogom tenni. Választhat a szekrény és a fürdőszoba között.

— Bezár? . . . Kérem fontolja meg. Foglyul ejteni és rabságban tartani egy védtelen embert . . .

— Ha ilyen léhán fogja fel a helyzetet, még rosszabbul is járhat.

— Képes lenne verni? — kérdezte látszólag rémülten és Maud bármilyen dühös is volt, elnevette magát.

— Legszívesebben rendörnek adnám át, ezért bűnhődnie kellene! Szigorúan! — folytatta azután még dühösebben. — De úgy látszik

nem bánja egyáltalán, hogy egy úrinőt, a legelőkelőbb szállóban, ilyen helyzetbe hozott!

— Honnan tudja, hogy az én helyzetem nem rosszabb-e ezerszer? Honnan tudja menyire szenvedek ebben a pillanatban?

Maud önkéntelenül is, kissé ijedten lépett a férfi felé.

— Valami . . . baja van?

— Van . . . Lehet hogy percekben belül éhenhalok . . . — Síri hangon tette hozzá. — Dél van és én még nem ebédeltem . . .

— Nahát tudja . . . Azt sem csodálnám, ha körözött rabló lenne! Ennyi cinizmus . . .

— Nézze kedves zsarnokom, mielőtt megkezdem a büntetésem kitöltését a fürdőszobában, tudja meg, hogy az ön magatartása is sok kívánnivalót hagy hátra.

— Tessék?! Hogy érti ezt?!

— Ön szemrehányást tesz amiért ártatlanul meghurcoltam a világ előtt. Viszont: — és a hangja komor, sőt vádló lett: — Hol volt ön ma éjszaka?!

— Mi? . . .

— Jól hallotta a kérdést! Miért másztam én éppen ebbe a szobába? Mert üres volt. És miért volt üres? Mert ön nem tartozkodott benne. Ha itt alszik az ágyban, akkor én diszkréten távozom a párkányról és most nem fenyeget keserves rabság, egy fürdőszobában, ahol kénytelen leszek megenni egy pipereszappant, hogy elkerüljem az éhhalált . . . Igen kisaszszony! — és felemelte a hangját, mint egy zord közvádó a bünper főtárgyalásán: — hol volt ön ma hajnalban négy és öt óra között?!

A nő döbbenten, csodálattal állt, a pizsamás ismeretlen, káprázatos szemtelenségétől lenyűgözve . . . Azután így szólt:

— Még sem zárom a fürdőszobába.

— Maradunk a szekréynél?

— Nem! Átadom a szálló detektívjének.

— Ám legyen, — felelte búsan és mélyet sóhajtván, elindult az ajtó felé, mint aki vérpadra lép.

— Várjon! — kiáltotta Maud és dühösen toppantott . . . Istenem micsoda helyzet! — Maradjon . . . !

— Nem, nem . . . Ön megsértett.

Maud a karjába kapaszkodott:

— Csak tréfáltam . . . Szó sem lehet arról, hogy így kilépjen a szobámból . . .

Az idegen sóhajtott és hősi komorsággal megrázta a fejét:

— Nem . . . Mégis megyek a detektívhez. Önként! Az ilyen ember bűnhődjön . . . Igaza volt. — És tragikusan a mellére csapott, kétszer. — Én bűnhődni akarok! . . . Mea culpa! — kiáltott, — Mea culpa... én bűnhődni akarok.

Maud megragadta a karját:

— Az istenért ne kiabáljon!

— De én nem hagyom magam a fürdőszobába zárni . . .

— Nem zárom be . . . — suttogta megtörten a nő.

— Az más . . . Akkor esetleg maradok — és visszaült. — Nem vagyok rossz ember, ha arról van szó, hogy egy hölgy a segítségemet kéri..

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón.

II.

Feszült csend . . .

A nő bizonytalan hangon megszólalt:

— Ki az? . . .

— Sergius herceg . . .

Maud a férfihez fordult, hogy a fürdőszobába küldje . . .

A szemtelen idegen nem volt sehol. A kopogtatás valamivel türelmetlenebbül ismétlődött.

— Azonnal . . . — felelte tettetett frissességgel a leány, — most fejeztem be az öltözködést. — Azután vidám hangon kiáltott: — Lehet!

Mialatt nyílt az ajtó, megigazította a ruháját, hogy a belépő előtt eljátsza az öltözködés utolsó pillanatát.

Belépett a herceg. Már közeljárt a hatvanhoz. Fínom arcú, ősz ember volt. Sovány, sápadt, feltűnően tiszta, kék, okos szemekkel.

— Miért nem volt lent ebédelni, Maud?

— Öltözködés közben leszakadt egy csatt a ruhámról. De most már mehetünk . . . — tette hozzá gyorsan.

„Aha!“ mondta magában a szemtelen idegen az ágy alatt. „Szeretné elvinni az illetőt. Ugy látszik nem szívesen venné, ha meghallaná amit beszélnek. Voltaképpen be kéne fogni a fülemet. De nem teszem. Disznóság . . .“ Ezt mondta magában a szemtelen idegen és szeretett volna cigarettára gyujtani.

— Néhány szót csak . . . — tartoztatta a

herceg. — Ebédnél nem leszünk egyedül: beszélt az illetővel?

— Ezt majd később... — ellenkezett idegesen Maud.

— Nem. Tudnom kell mindent, ha elfogadom az áldozatot. Maga börtönbe kerül és akkor én . . .

— Hallgasson kérem . . . !

— Dehát itt magunk vagyunk . . .

— Igen . . . igen de ha valaki hallgatódzik...

„Ejnye, ejnye . . . Szóval ez a nagyon szép és nagyon úri hölgy adott esetben börtönbe is kerülhet? Lám . . . lám . . .“ gondolta a szemtelen idegen.

Az öreg halkabban folytatta:

— Mit beszélt vele?

— Jöjjön kérem ebédelni . . . egy szót se beszéljünk . . .

— Ugy látszik az idegei cserbenhagyták kedves . . . Azt hittem, hogy maga erős . . .

— Nem . . . az idegeimmel nincs baj, de ma . . . rossz napom van és . . . most menjünk — mondta szinte sírva a leány.

— Még csak annyit, hogy este nyolckor egy hárommotoros gép Szingapurba repíti és a rendőrség . . .

— Menjünk . . . azonnal . . .

— No de . . .

— Ne kérdezzen! Jöjjön kérem. Nyomban!

„Szépen vagyunk“, gondolta a szemtelen idegen. „És ez akart engem a fürdőszobába zární . . .“

— Jól van Maud, menjünk . . .

A karját nyújtotta és a leány megkönnyebült sóhajjal indult el.

Kopogtak.

— Ki az?

— A rendőrség, — felelte egy kemény hang.

III.

Csend . . .

Az ősz ember lassan a hátsó zsebe felé nyult. Maud, két kézzel megragadta a karját, mielőtt a revolver előkerült. Azután, mintha kicserélték volna, az iménti ideges, nyugtalan nőt, higgadtan, szinte közömbösen kiáltotta:

— Nem értem kérem! Engem keres a rendőrség? . . . Miféle ostobaság ez?

— A rendőrség, a szálló valamennyi lakóját kéri, hogy fáradjanak le a hallba.

— Miért?

— A Grand Hotel vesztegzár alá kerül — felelte a hang. Lépések távolodtak és már a szomszédságból hallatszott a kopogtatás.

— Elvesztünk, — mondta pillanatnyi csend után a herceg.

— Ostobaság. És ne kapkodjon állandóan a hátsó zsebéhez.

— Ez a mozdulat megnyugtat. Amíg a pisztoly nálam van, addig . . .

— Nem akarok ilyen szavakat hallani magától! — kiáltotta erélyesen Maud.

„Ezt is rögtön a fürdőszobába zárja“, gondolta az ágy alatt, a léha ismeretlen.

— Most elsősorban lemegyünk a hallba és megtudjuk, mi van itt a szállóban . . .

— De ha ma este nem menekül, akkor vége mindennek!

— Hallgasson kérem. Láthatatlanban nem íté-
hetjük meg a helyzetet.

A fiatalember hallotta az ajtót csukódni. Megkönnyebülten sóhajtott. Még néhány másodpercig várt, azután elhatározta, hogy kimá-
szik . . .

Zörrenés . . .

Gyorsan visszabújt. Ez mi? Lassan nyílt az ajtó és lépés csikordult. Talán takarítanak? Nem valószínű. Ez az illető nagyon óvatosan jön be. Ez settenkedik kérem!

Jó lenne kinézni. De csak lábat lát. Fehér tenisz cipőt; kissé piszkos és pontosan az orrán, különös alakú barna folt van. Bizonyára kávé.

A teniszcipő távozik. Az ajtó becsukódik.
Most!

Gyorsan kibújt. Ha a vendégek a hallban vannak, akkor üres a kert. Szétnézett . . . Az asztalon egy levél. Ni csak! Ezzel settenkedett be a fehér teniszcipő, a furcsa alakú kávéfolt-
tal . . . Gépírással cím:

„Maud Boreckman kisasszonynak. I. em. 73-
as szoba . . .“

Nem fontos, gyerünk tovább! Az ablakhoz osont. Azután hátrahőkölt . . .

Mi van itt kérem? Hadszintér lett a szálló! A kertben egy utász-osztag dolgozott. Drótsö-
vényt állítottak fel. Rövid ideje dolgozhattak, de már állt a tüskés akadály, félkaréjban a ker-
ten túl és szuronyos őrk állnak az akadály kül-

ső részen. Gúlába rakott puskák, gőzölgő kondér, táborozó legénység. A szálló környékét megszállta a katonaság.

A szemtelen idegen tanácstalanul állt az ablaknál . . . azután lehajtott fejjel, szomorúan távozott a fürdőszobába, önkéntes rabságba.

IV.

A Bali csoporthoz tartozó Kis-Lagondasziget három év előtt még ősi ismeretlenségben virult, Jáva délkeleti csücske közelében. Voltaképpen Kund Wolfgang, a híres festőművész idézte elő a szerény kis sziget konjunktúráját, azaz, hogy egyik képét a másik után festette Surabajában és újabban egyre kevesebbet adott el műveiből. Amíg felesége élt, minden máskép volt. A feleség, egy cukoriparos leánya, szép volt, finom és kedves, de rendkívül kancsal. A festő, azonban, nem a külsőt, nem a bolondos, ifjúság muló céljait kereste az élettársban. Művész volt! Más az, amiért egy ilyen ember lelkesül. Elvette a nőt, mert amiről ihletett műalkotásai után álmódzott, azt megtalálta ebben a házasságban: a gazdag apóst.

A kancsal, de finomlelkű hölgy atyja ugyanis Buitenzorg pénzelőkelőségei közé tartozott.

Az atya igen rossz szemmel nézte a művészt eleinte. De végre is beleegyezett a frigyebe, miután leánya még rosszabb szemmel nézte a művészt. Annyira rossz szemmel, hogy jobb vőlegényre nem számíthatott.

A gazdag festőt ezután felfedezték a hírlap-írók és híressé kürtölték.

A hitves azonban egy napon, örök álmra húnnya kétféle szemét. A hozománynak már ekkor nyoma sem volt és az atya minden közösséget megtagadott a vövel. Wolfgang olyan nyomorba jutott, hogy egy napon hitelezői elől átúszott a közeli Kis-Lagonda szigetre és remete lett.

Rövid, bölcs elmélkedés után azonban meglepően világias gondolatai támadtak. Nem éppen remetéhez méltóak. Ilyen gondolat volt például, hogy ezen a helyen, milyen világhírű fürdőtelepet lehetne létesíteni. A közeli Balit is mennyire felkapták az utóbbi időben.

Beszélnie kell a királlyal.

A sziget belsejében ugyanis egy vad benszülött törzs lakott. A vadak ijedten félre húzódtak házaikba, a félmeztelen, szemüveges európai elől. Itt kereste fel Nalaya királyt, aki a sátra előtt egy teljes komforttal berendezett pocsolyában ült. Civilizált benszülött volt, mert valamikor egy angol teherhajón, mint fűtő dolgozott, ezért tisztelte is a kis csoport vad maláj, akiket egy napon azal a meglepő hírrel keresett fel, hogy ő a királyuk.

Csak egy benszülött kérdezte, hogy mire alapítja ezt a feltevését, de annyira megverte az illetőt, hogy a többi készséggel elfogadta a fait-accomplit.

Amikor Nalaya király meglátta a szöke, rákvörös festőt közeledni, leereszkedő nyájas-sággal böfögött feléje. Wolfgang már tudta,

hogymit kell tennie, ha eredményesen óhajt tárgyalni.

— Ajándékot hoztam neked, malájok fejedelme.

— Nem baj, csak szép legyen, — felelte Nalaya király.

Wolfgang átruyított a bennszülöttnek egy ultramarinkéket, mert ez kedvenc színe volt és többet is tartott belőle a készletében. A maláj megnézte.

— Az ajándék szép, de már ettem ilyent. Mit kívánsz csúf, öreg idegen.

— Idehallgass király. A szomszéd Bali szigetről regényeket írtak és azóta a bennszülöttek gazdagok. Miért ne utánozhatnád ezt a példát?

— Nem tudok regényeket írni és népemnél sem vettem észre ilyesmit.

— A regényt más írná és te meggazdagodnál . . . Tudod te, mi az a reklám?

— Még nem ettem.

— Nem enni való. Elmagyarázom neked, hogymi a reklám. Az emberek szeretnek örülni. Én festő vagyok.

— Értem. Ez a reklám.

— Nem. A reklám az, ha bebeszéljük előre az embereknek, hogymivalaminek örülni fognak. Én festek a szigetről, az ujságok írnak és a vállalkozók bedölnek. Ezt úgy mondják, hogymifürdőhely. A túristák vad fehér törzse, amely egy Bäderker nevű istent imád, ellátogat ide. Ezt hívják konjunktúrának. Kis-Lagonda fürdőhely lesz.

Öfelsége gondolkozásba mélyedt.

— A tip nem rossz, — mondta azután, fűtői multjából hazajáró kifejezéseinek egyikével.

És hozzáfogtak. Wolfgang visszaúszott Jávára és akcióba lépett.

Néhány tájékozatlan ujságíró, nem tudva, hogy a gazdag vő félmeztelen remete lett, elfogadta az új megbízást: hatalmas cikkeket írtak, Wolfgang Kis-Lagondán festett képeiről, az exotikus sziget vad harcosairól, szelíd leányairól és egyéb különösségeiről.

Azután egy uzsorás megépítette az első tejsarnokot és a többi ment magától. Kis-Lagondát felkapták az Indiába látogató milliomosok. Megépült a Grand Hotel, később a Miami Grill, majd a hatalmas strand. A kis déltengeri sziget híre, milliós filmek és filléres regények szárnyán terjedt és sorra épültek a szebbnél-szebb villák . . .

A Grand Hotel a Szigettenger legelőkelőbb és legdrágább szállója volt, egy márvány és selyem álom. Kitűnő személyzet, csodálatosan bútorozott szobák, bár, étterem és jacht-kikötő . . .

Itt történt, hogy az egyik lakó bubópestisben megbetegedett. A Grand-Hotel vendégeit mégsem lehet karanténba szállítani, tehát elrendelték a vesztegzárt.

Hat hétig egy lélek sem hagyhatja el a Grand Hotelt.

V.

Közvetlenül a vesztegzár előtt ez volt a helyzet a Grand-Hotel előcsarnokában:

Armin Vangold terménykereskedő, aki har-

minc évi munka után nagy vagyon birtokában elhatározta, hogy végre élni fog és Júlia nevű feleségével Kis Lagondába érkezett: az asszonytól búcsúzott a szálló kapujában. Vangoldné-Júlia ötvenkét éves volt, nyolcvanhét kiló, szigorú, derék, nagytokájú hölgy. A városba megy bevásárlásokat eszközölni és Vangold az izületeire való hivatkozással nem kíséri el. Vangold izületei nem fájtak ezen a napon, sőt ellenkezőleg, Vangold szeretett volna kissé „élni“ ebben a tündérpalotában, járkálni, olvasni, egy pohár sört inni és hát . . . esetleg . . . beszélgetni, egy kedves hölgygel . . . Hiszen nincs abban semmi. Ő szereti a feleségét, de néha jó lenne egy kicsit azt tenni, amihez éppen kedve van . . . Istenem, ha egy hétig egyedül sürgöghetne itt. Este . . . benézne a bárba! Júliának még csak említeni is istenkísértés lenne . . . Nézte a távolodó, jól megtermett hitvest . . . Derék asszony, nagyon szereti; dehát a víz nélkül sem élhet az ember, azért mégis csak jó olykor egy pohár konyak.

Ott van Lindner, a kövér baritonista. Világhírű hangjából, ma már csak a fele van meg; a világhír. Éppen lejön az emeletről. Megkérdezi a portást, hogy járt-e már itt a déli posta . . . ? Még nem. Bruns, egy szélesvállú, tömpeorrú, komor ember, a lépcsőn áll zsebredugott kézzel és szivarozik. Furcsa, időnként visszatérő vendég.

Az egyik nagy fotelben üldögél Signora Relli, a hatalmas termetű, de gyönyörű alakú, szicíliai özvegy, akinek kissé férfias hangja, markáns, de érdekes arca, a hotel figyelmének állandó középpontja; cigarettára gyújt és egy boy-

tól a Corriere della Serát kéri, Dickman a „Batavia“ sorhajó nyugalmazott kapitánya, Hillerrel egy bostoni tejkrém gyárossal csevegett és a bejáratánál egy kissé molett szőke nő bőröndjeit rakták le. A portásnak azt mondta, hogy Hould kapitányné Sidneyből. A nő szép, de néhány ránc van a szeme sarkában és a nyakán is, a krém és puder dacára, ha oldalt fordul, egy hosszú in feszül meg. A hall sarkában nagyon jólöltözött, ápoltan fehérbőrű, érdekes, izép arcú fiatalember áll. Erich Kramartz. Bólintott a nő felé. Mrs. Hould visszaköszönt és megindult a lifthez.

Most jön Ranke doktor, aki egy beteg vendéget vizsgált.

— Hol telefonálhatok?

— Jobbra vannak a fürkék, — felelte a portás.

Az orvos elsiet. Erich von Kramartz lassan a lift felé indul, amely az imént vitte fel Mrs. Houldot, az új vendéget. Ezután a terménykereskedő (Vangold úr) a portáshoz lép és látszólag közömbösen így szól:

— Ki az a szőke hölgy, aki most bement az étterembe? Feltűnően hasonlít... egy rokonomra...

A portás szomorúan néz rá:

— Az kérem? Villiersné önagysága. A férje főszerkesztő Szingapurban.

Vangold úr lassú léptekkel utána ballag... Csak úgy . . . mint, aki nézelődik . . .

Most egy hittérítő siet ki az étteremből. Társas autóbuszon érkezett. Csak étkezik és már megy tovább, a világi bűnöknek e csillogó

poklából. A legszigorúbb missziós rend fekete-színű, bársonygalléros kabátjában van. Nagy sötét kőgombok fityegnek a gomblyukakból.

Ez a ruha azt jelenti, hogy viselője éveket töltött a leprások között, egy szigeten, mint önkéntes ápoló.

A sziciliai özvegy lassú, álmatag járással odajött. Egy fejjel magasabb a misszionáriusnál. Rámosolygott, hogy valamennyi foga elővillant.

— Bocsánat uram, nem hívják önt Cresson-nak?

— Nem.

— Érdekes. Emlékeztetett egy úrra, aki nemrégien elhunyt. Azt hittem rokona . . . Bocsánat . . .

És otthagya.

Ebben a pillanatban borzalmas szirénázással nyolc-tíz autó vágatott a szálló elé. Katonák és rendőrök ugráltak le serényen.

A bejárat előtt, de az uccán, egy benszülött maláj, táncálarcokat, mindenféle díszholmit és levelezőlapot árul. Häcker, egy kikötőmunkás, állás nélkül ácsorog és bámészkodik. Arra jön Miss Lidia is, akit reggel kiutasítottak a hatóságok, miután idáig azzal az indokolással tartózkodott a szigeten, hogy visszavár egy hajóstisztet, aki két év előtt néhány percre távozott és Walter, a helybeli fotográfus segédje, aki világi embernek képzei magát, mert szipkából szívja a cigarettát és lovagló pálcát hord.

... Az autóról leugráló katonák mindenkit beszorítanak a szálló halljába, még az őszzakál-

las Krogen ujságost is, akinek a nyakán egy drót keretben, illusztrált lapok függnek és ő közben egy kis zenélődobozt nyekerget, abban a hitben, hogy ettől több lapot árusít.

A hallban csodálkozva, aránylag higgadtan fogadják az eseményeket, de amikor egy hivatalos személyiség azt kiáltja, hogy: „mindenki őrizze meg nyugalma, nincs semmi baj“, nyomban kitör a pánik.

A hall minden kijáratát megszállják a rendőrök és a kapitány harsányan utasít egy detektívet:

— Intézkedjék, hogy valamennyi lakó megjelenjen az előcsarnokban... Vesztegzár alá kerül a szálló.

Most jön az igazgató.

— Wolfgang vagyok. Én telefonáltattam a rendőrségre, amikor az orvos megállapította a fertőző betegséget.

— Az egészségügyi tanácsos úrnak szíveskedjék jelentést tenni, ajánlom, hogy írásban. Milyen ragály lépett fel?

— Bubópestis.

... Közben mégis csak odajött néhány vendég. Ezek a „Bubópestis“ szóra rémülten hátráltak.

— Csak egy beteg? — kérdezte a kapitány.

— Pillanatnyilag.

Megérkezett az egészségügyi tanácsos. Igen kövér volt. Egyik fülétől a másikig tokája képződött és asztmatikusan szuszogott állandóan. Elsősorban megkérdezte a reszkető térdű portást, hogy mi van ebédre és kérte, hogy neki a reistafelhez ne adjanak curry szószt, mert ha

látja, akkor képtelen ellenállni, viszont a gyomrának nem tesz jót. Régi esel volt Markheit tanácsos úr részéről, vesztegzár esetén néhány gyors, prózai, magánintézkedéssel lehűteni a hisztérikus hangulatot. Egy hajón, amely nyolc kolera-beteggel és félörült utasokkal futott be, sárga zászló alatt; a tanácsos elsősorban tüvé tett mindent sósborszeszéért és keservesen panaszkodott a rettegéstől félholt utasoknak, hogy gyomorrontást kapott és ilyenkor napokig viszket a bőre.

— Szóval mi van? — fordult Wolfgang igazgató felé Markheit.

— Tegnap délelőtt tizenegy órakor egy lakóhoz orvost hívtak. Ma délelőtt megállapítást nyert, hogy az illetőnek bubópestise van. Azt hiszem, helyesen jártam el, amikor nem tettem intézkedéseket, mert a fertőzött-gyanús vendégek távozását csak karhatalommal lehet megakadályozni. A két szomszédos szobát lezárattam és egy szobaasszonyt hagytam a beteg mellett. Ezt a nőt majd szintén elkülönítjük, mert az illető nem tudta még, hogy miről van szó és egy percre felment a szobájába. Azt állítja, hogy keményen nem tud ülni, mivel isiásban szenved.

. . . A vendégek pokoli zsinajjal gyűltek össze, többen vadul követelték, hogy hívjanak orvost, mert pestistüneteket észlelnek magukon. Ezeket a kapitány megnyugtatta, hogy majd ha túl lesznek a formaságokon, mindent el fognak követni megmentésükre.

Villiersné elájult és most ott lógott Dickmann kapitány karján, aki nem tudta, hogy mit tegyen vele.

Az ősz ujságos úgy érezte, hogy túl vannak az ügy hivatalos részén, jöhet az üzlet és verk-
lizni kezdett.

Egy rendőr igen közvetlen formában óva
intette . . .

A liftes sírógörcsöt kapott és az emeletről
hiába csengettek. Raverdan márki porokat vett
be és Dickmann kapitány egy díszműúrus üveg-
szekrénye mögött a szőnyegre helyezte Vil-
liersnét. Ezalatt Walter, a fotografus segédje,
hangosan intézkedett, az embereket felszólította,
hogy menjenek hátrább és kisebb csoportképekre
osztotta őket.

— Hölgyeim és uraim, — kezdte a kapi-
tány.

— Halljuk, halljuk, — biztatta a fotografus.

— A hatóságok vesztegzárat rendeltek el.
Három hétig senki sem távozhatsz a Grand Hotel-
ből. Aki az egészségügyi óvintézkedést kijátsza,
azt öt évtől életfogytiglanig terjedhető büntetés-
sel sújtja a törvény. Önöket voltaképpen Santa
Annunziata szigetére kellene szállítani a karan-
tén állomásra. Azonban a Grand Hotel előkelő
idegenforgalmát ettől megkíméltük és kivételes
intézkedés alapján a helyszínen foganatosítjuk
a vesztegzárat. Három hétig a rendőrség, az
egészségügyi szolgálat és a helyőrség egy osz-
taga gondoskodik a rendről és az Önök bizton-
ságáról. A hatóságok számítanak a vendégek se-
gítségére és megértésére. Reméljük, hogy a be-
tegséget a házon belül sikerül izolálni és nem
lesz több áldozat . . .

Most következett a vendégek rohama.

Valamennyien kivételes elbánást követeltek. Az egyiknek, ha nem utazhat nyomban, több ezer font vesztesége lesz, amiért perelni fogja az államot, a másik diplomáciai ügyre hivatkozott, a harmadik unokahúga esküvőjére és így tovább.

— Sajnálom! — kiáltotta a kapitány, — a gyarmat egészségügyi intézkedéseit egy uralkodó sem szegheti meg. Itt százezrek pusztulását jelentheti a legkisebb engedmény . . . A tulajdonos köteles mindenkit elhelyezni és akinek nincs erre megfelelő tartaléka, az, mint az állam vendége tartózkodik itt, természetesen szerényebb körülmények között.

— Nem vagyok köteles szerényebb körülmények között itt tartózkodni, — mondta Häcker, az állás nélküli kikötőmunkás. Az őrmester őt is megnyugtatta néhány keresetlen szóval.

A legizgatottabb azonban Vangold szállítmányozó volt. Kétségbeesetten fordult a kapitányhoz.

— Kérem, a feleségem a városba ment az imént . . .

— Ide nem térhet vissza. Kordon van.

— No, de, — idegeskedett Vangold. — Esetleg egy kivételesen erélyes hölgy átjöhet azon a kordonon . . .

— Teljesen lehetetlen.

Ez szemmel láthatólag megnyugtatta a szállítmányozót. A többiek is kissé fáradtan, bele-törődve a helyzetbe, elhallgattak.

És ekkor Wolfgang harsányan így szólt:

— Azon leszünk, hogy a vesztegzár izgalmas, de szép trópusi élménye legyen a Grand Hotel vendégeinek . . .

VI.

Amikor Maud visszatért a szobába, első pillanatban azt hitte, hogy a pizsamás idegen már kiment. Annál szomorúbb lett, amikor az ablakfüggöny mögül előbukkant a szemtelen idegen vidám arca és azt kérdezte:

— Hogy van?

A folyosón ismét léptek és hangok zaja hallatszott.

— Miért nem hagyta el a szobát, amikor mindenki a hallba ment?

— Nem mertem az ön utasítása nélkül semmit sem tenni.

— Ostobaság!

— Különben sem volt mindenki a hallban.

— Hogy érti ezt?

— Például az az illető, sem lehetett ott, aki ezt a levelet hozta önnek . . . — És az asztalra mutatott, ahol a boríték feküdt.

A leány meghökkent.

— Itt járt valaki, amíg távol voltam?

— De mennyire . . .

Maud feltépte a levelet, azután elolvasta. Utána a hamutálcába dobta és meggyújtotta a szélét. Figyelmesen nézte, amíg a papír lassan elégett.

— Remélem nem rossz hír! — kérdezte derűsen csevegve az idegen.

— Maga akaratlanul is tanuja volt egy beszélgetésnek, amelyben, minden igyekezetem dacára, néhány szót hallott . . .

— Biztosíthatom, hogy annyi mintha . . .

— Hallgasson kérem! . . . Nem tudom, milyen ember, de az az érzésem, hogy jószívű. Bizonyára súlyos helyzetből menekült meg a segítségemmel. Viszonozza ezt azzal, hogy nem érdeklődik utánam, ha elment innen . . .

— Ezzel most ne legyen gondja, — nyugtatta meg a fiatalember, — hiszen a vesztegzár néhány hétig tart és addig megbeszélhetjük . .

— Ugyan! Csak nem képzei, hogy itt marad a vesztegzár idejére?

— Hová menjek?

— Mit tudom én? . . . Ha nincs oka arra, hogy bujkáljon, akkor nyitasson szobát.

— Van okom bujkálni, mert az apám azt akarja, hogy nősüljek. Át akartam evezni Bali-szigetére, ahol egy barátom lakik a tengerparton és adott volna ruhát.

— Hol hagyta a ruháját?

— Az apám bezárta, hogy ne szökhessem meg. Reggel lett volna az esküvőm és akkor ideadta volna a frakkomat. Én azonban éjjel kimásztam az ablakon, pizsamában nekivágtam Balinak. A vihar visszadobott a szálló strandjára és bemásztam ide. Azóta elnyomatás alatt állok.

Maud kissé felderült a bolondos történeten és barátságosabban felelt:

— Ez mind igen szomorú, vagy komikus; ahogy vesszük, de nyugodjon bele; a vesztegzár

arra kényszeríti, hogy feladja a harcot. Nem bujkálhat hetekig pizsamában.

— De mit mondok a szállósnak, ha megkérdezi: hogy kerültem ide ilyen könnyű viseletben.

— Hazudjon valami gáláns kalandot, vagy amit akar . . .

— Hát jó. Megyek. Köszönöm a szívtelen vendéglátást. . . . Mert enni nem adott. Ezt leszögezem.

Egy másodpercig hallgattak. A férfi a hamutálcán elhamvadt levelet nézte.

— Szeretném, ha bízna bennem, — mondta azután. — Az az érzésem, hogy szörnyű csávában van és a hegyesorrú lakkcipő, akivel beszélgetett, nem valami elszánt segítőtárs.

Maud szomorú habozással nézett maga elé.

— Nem, — mondta szomorúan Maud. — Sajnos nem segíthet rajtam . . .

— És mi lesz ha letartóztatják?

— Tessék?! Honnan . . . veszi? . . .

— Nem akarok blöffölni. Hallottam, hogy este repülőgépen menekülni akart. Valószínű tehát, hogy üldözik. Mivel a vesztegzár miatt kénytelen maradni, könnyen lehet, hogy utoléri . . .

— De miért gondolja, hogy a rendőrség üldöz?

— Ez világos, mert . . .

Kopogtak.

— Ki az?

— A rendőrség . . .

VII.

A pizsamás idegen zajtalanul és gyorsan eltűnt az ágy alatt.

— Tessék! — kiáltotta Maud vidám hangon.

„Barátom!” gondolta hűledezve a pizsamás.
„Ez aztán a nő! Példátlan hidegvér.”

Kerekorrú, gyári cipő jelent meg, az ágy két lábának látóterében.

— Bocsánat, Elder főfelügyelő.

— Maud Boreckman. Parancsoljon. — A két apró, csattos, trotör cipő megmozdult.

— Köszönöm, — felelte a kerekorrú gyári cipő. — Kérem a hallban folyik a lakók kihallgatása, de hogy meggyorsítjuk az eljárást, én is elvégzek néhány fontosabb kihallgatást.

— Miért szükséges a vesztegzárhoz kihallgatásokat végezni.

Az egyik csattos trotör cipő eltűnt. Ugy látszik Maud keresztbetette egymáson a lábait.

— Ugyan! — felelte a kerekorrú, rekedtes, gyári cipő: — Szó sincs a vesztegzárral kapcsolásban semmiről. Hát nem tudja Boreckman kisasszony, hogy egy szobával arrább, a 71-esben gyilkosság történt, mialatt a vendégek a hallba siettek?

. . . Visszakerült a másik trotör . . . Meglepetésében tette le a lábát.

— Mi? . . . Kicsoda az áldozat?

— Ranke doktor . . .

— Hogyan? . . . Az egész olyan . . . Különös . . . Ne haragudjon, hogy én kérdezem önt . . .

— Meg tudom érteni Borckman kisasszony. Ranke doktort valaki leszúrta . . . A 71-es üres. Ez, a 72-es, ahol ön lakik, a másik szomszédos szoba. Nincs több szoba a fordulóban . . . Itt valami papír égett el . . .

— Levelet kaptam, amelyben egy kellemetlen ügyben irtak és így semmisítettem meg.

„Micsoda hidegvér . . . Istenem! Micsoda hidegvér . . . !“ gondolta a pizsamás.

— Van csöposta a hotelben? — kérdezte a felügyelő.

— Nem tudom. Postán jött a levél.

— Érdekes . . . A mai postát megelőzte a vesztegzár . . .

Hosszú szünet.

— Akkor nem értem, — felelte Maud kedvesen, — itt feküdt az asztalomon. Lehet, hogy a tegnapi postával érkezett.

— Az lehet. Ha szabad néhány formaságot. Neve?

— Maud Borckman.

— Született?

— 1919-ben . . .

— Hol?

Szünet . . .

— . . . Aesinszkban . . . Oroszország . . .

— Szibériában van, nem?

— Igen.

— Hol van az állandó tartózkodási helye?

— Surabajában. Az állami vegyészeti intézetben dolgozom. Decker professzor aszisztense vagyok . . .

— Igen? Nagy tisztelője vagyok a zseniális

professzornak. Szabadságát tölti itt a kisasszony?

Szünet.

— Nem. Otthagytam az állásom.

Van der Gullen Félix a szemtelen idegen, igen keserű szájjal hasalt az ágy alatt. Itt baj van. Itt nagy, nagy baj van ezzel a remek, szép nővel. Most már faktum, hogy hazudik. Kérem, bárhogya is nézzük: itt nagy baj van.

A gömbölyű orrú, gyári, rekedtes, azonban sokkal jóhiszeműbbnek látszott. Szinte észre sem vette a csattos, trottor zavarát.

— No hiszen, — mondja megnyugtatóan, — ezek csak formai kérdések, ha kellemetlen, akkor ne válaszoljon kisasszony, a mi szempontunkból csak egy kérdés bír fontossággal. Ugyanis kétségtelen, hogy a gyilkosság az alatt történt, amíg a vesztegár rendelkezéseit felolvasták. Előzőleg még látták a doktort és körülbelül tizenöt percre rá, már halott volt. Itt tehát csak az a fontos, hogy megállapítsuk a szálló lakóiról: hol voltak a kritikus tizenötperc alatt?

Csend. Az egyik trottor ismét eltűnt. Maud tehát visszanyerte a nyugalma.

— Értem, — mondta, — kellemes, csengő hangján, egykedvűen, szinte derűsen.

— Hiszen egyszerű eljárás. Tehát szíveskedjék megmondani kisasszony: hol volt ön a vesztegár kihirdetése alatt?

— Itt. A szobában.

A pizsamás ember, az ágy alatt megdermedt. Mi ez?

— Ez hát rendben volna. A detektív termé-

szetesen itt is kopogott és felkérte, hogy jöjjön a hallba?

— Így történt.

— Volt valami oka rá, hogy mégis ittmaradjon?

— Semmi különös, okom sem volt. Láttam az ablakból a drótakadállyal érkező katonákat, tizenöt éve élek Indiában, tudtam, hogy miről van szó és... nem szeretek hivatalos eljárásoknál asszisztálni.

— Aha! Értem! Így már világos! — helyeselt a főfelügyelő. — Egy előkelő szálló vendégei nem törődnek formaságokkal.

— Sajnos az ember nem sejti előre, hogy utóbb fontossága lehet a megjelenésének.

— Természetesen, természetesen, — helyeselt a felügyelő egy készséges fodrászsegéd módján. — Én azonban hála Istennek nagy gyakorlattal bírok és tudom, hogy egy váratlan vesztegár gyakran tragikus meglepetést hozhat. Az első pillanatok pánikhangulatát nem egyszer felhasználták már bűnözők, szállodai tolvajok, ezért mindig összeírom gyorsan, hogy kik voltak jelen a vesztegár kihirdetésénél.

— Igen? Ez nagyon ügyes.

— Köszönöm az elismerést. Ha megengedi mégegy kérdést teszek fel. Formaság, de megkönnyíti a helyzetünket. Volt önnél véletlenül látogató, amikor a detektív kopogtatott? Az ali-bi mindig egyszerűbb számunkra ha tanú van rá.

Szünet, de egész rövid. Gyufa sercen.

— Nem. Senki sem volt nálam.

— Aha! Ezt jó, hogy tudom... Ostoba az

ilyen személyzet. Egy liftes fiú azt mondja, hogy Sergius herceget látta a fordulóban és mintha az ön szobájából jött volna . . . Természetesen ostobaság, ezek a boyok fecsegnek a vak világba, fontoskodásból . . .

— A herceg valóban járt nálam. Vagy tíz perccel a vesztegzár előtt. De amikor a boy kopogott, akkor már nem volt itt. Azt mondta át-megy Vangold terménykereskedőhöz, akivel ismerik egymási és lehet, hogy a kereskedő már lement. Bizonyára onnan jött ki a herceg. A harmadik szoba a fordulóban, a 70-es Vangoldé.

— Igen, tudom. A boy mondta, hogy onnan is jöhetett a herceg, de ezt nem hittem. Azonban ha nem öntől jött ki, akkor hinne-m kell.

— Csak a 70-esből jöhetett ki, Vangoldtól.

— Érdekes. Ugyanis ott történt a gyilkos-ság.

VIII.

Hosszú, dermedt szünet. Az ágy alatt egy úr, úgy érzi mintha torkon ragadták volna.

— De hiszen . . . — hallatszott a nő hangja — azt mondta, hogy . . . a 71-esben ölték meg Ranke doktort . . .

— Ezt mondtam volna? . . . Tévedtem. A 70-esben történt Vangold úr szobájában. Az ön szobája a 72-es számú és a 71-esben nem lakik senki.

Ez csúf csapda volt az bizonyos. Most már kínos hangulat súlyosodott a szobára.

Szék reccsen . . .

— Hát . . . — mondja nyájasan a gömbölyű orrú, gyári cipő, — azt hiszem ezzel befejeztük a formaságot. Jó ha ilyesmin túl esik az ember . . . Bocsánat, ha háborgattam . . .

— Kérem . . . — szék reccsen. — Megjegyzem, hogy én nem láttam a herceget, miután távozott tőlem . . . Csak feltételeztem, hogy Vangoldtól . . .

— Ez természetes. Nem is veszem jegyzőkönyvbe . . . Egy ilyen finom előkelő úr neve a legtávolabbi kapcsolatba sem kerülhet az ügyel.

— Nekem is ez a nézetem.

— Örülök, hogy a véleményünk egyezik. Nagy tisztelője vagyok a hercegnek és Shilling Lord, Tonga sziget kormányzója, akinek néhány ügyben szolgálatára lehettem megígérte reggel, hogy ebédnél bemutat a hercegnek. Sajnos közbejött a vesztegzár.

— Hát . . . ön, nem a vesztegzár kirendeltségével érkezett?

— Szó sincs róla. Egy másik ügyben nyomoztam és én is itt ragadtam a vesztegzár miatt.

— Valami . . . más bűnügy is . . . előfordult a szállóban?

— Nem a szállóban. Csak a lábnyomai vezettek a szállóig, a szigetvilág legelvetemedettebb gonosztevőjének. „Jáva Rémé“-nek hívják az alvilágban. Gyilkol, rabol, kegyetlenül. És megtévesztően kellemes külsejű ember. A szálló kertjében tűnt el. Ha tudnám, hogy valóban itt van valahol, nem fölne a fejem a gyilkosért . . . Különösképpen egy ilyen fehér csontgombot találtam a meggyilkolt Ranke doktor mellett.

Élénken emlékeztet egy hálórúha gombjára . . .
Nem?

— Fehér csontgombot nem varnak férfiruhára . . .

— Uccai ruhára nem. De pizsamára lehetséges és az illető pizsamában szökött meg előlem, de lehet, hogy másfelé menekült. Túlságosan szerencsés véletlen volna, ha a vesztegzár a kezemre játszaná . . .

A gömbölyű orrú cipő bokában összeér, mintha meghajolna a gazdája . . .

Ajtónyikorgás . . .

— Nagyon örültem . . . — mondja Maud.

— Ha valami közlendője van kisasszony: bennem megbízhat. Nem vagyok szívtelen kopó . . .

Az ajtó becsukódott. Mire Maud visszafordult a pizsamás ember már ott ült a karosszékekben és dohányzott.

IX.

Maud szótlanul, komolyan nézte.

— Tessék? — mondta a fiatalember és miután nem kapott választ elismerően mondta: — Ez aztán alaposan megadta nekem . . . Mit szól ezek után hozzám, mint Jáva Réméhez?

Maud csendesén, minden szemrehányás nélkül ezt kérdezte:

— Maga ölte meg Ranke doktort?

— Megenged előbb egy kérdést?

— Tessék, — felelte a leány.

— Maga ölte meg Ranke doktort?

— Figyelmeztetem, hogy az én türelmemnek is van határa. Most már sokkal több forog kockán semhogy a csúf látszat elkerüléséért megvédjem magát.

— Igaza van. Most ellenszolgáltatás fejében véd meg. Mert én tudom, hogy amikor a detektív kopogott és jelentette, hogy vesztegzárat rendelték el; maga *nem volt* egyedül. Tudom, hogy *nem volt* a szobában, amikor a gyilkosság történt és azt is tudom, hogy Sergius herceg *nem távozott* a detektív érkezése előtt. Hol volt ön távozásától számított tizenöt percre? Mert a hallban nem volt, a szobájában nem volt. Ugyanez áll a hercegre is.

— Utban voltam a hall felé, de visszafordultam . . .

— Ugy . . . Akkor miért nem mondta meg ezt a detektívnek?

A nő kirobbant:

— Hogy merészel nekem *maga* kérdéseket feltenni! Akit egy főfelügyelő a földrész legnagyobb gazemberének nevez, aki hálórúhában menekült a kötél elől . . .

— Szívesebben szöktem volna *repülőgépen Szingapurbal*

Talált. Maud elsápadt és hallgatott. A fiatalember felállt.

— Kérem . . . — szólalt meg szelíden, — kössünk békét vagy ha tetszik, szövetséget . . .

— Magával? Lehet, hogy szerencsétlen körülményeim miatt nem adhatom rendőr kézre, de gazemberrel nem szövetkezem . . . Téved ha azt hiszi, hogy én olyan magafajtajú vagyok . . .

— Hát akkor állapodjunk meg. Mindketten hallgatunk arról, amit a másiktól megtudtunk.

— Maga . . . ölte meg? . . . — kérdezte suttogva, rémülten a leány — feleljen . . . én úgyszem . . . fogom . . . elárulni . . .

A fiú rövid ideig gondolkozott. Maud közelebb lépett hozzá és kimeredt szemmel nézte, a csikos, selyem hálókabátot.

A fiú önkéntelenül követte a tekintetét.

Egy fehér csontgomb hiányzott a pizsama kabátjáról.

X.

— Szóval . . . maga tette . . . ? Kérem . . . ha Istent ismert valaha . . . mondja meg . . . könyörgöm.

Nézte a leányt. Azután lassan bólintott:

— En tettem . . .

Maud megkönnyebbülten sóhajtott.

— És . . . miért?

— Felismert . . . Batáviában egyszer betörttem valahová, ahol Ranke doktor is vendégségben volt. Elfogtak. A tárgyaláson ismét találkoztunk, jól megjegyezhetett. Ahogy kiléptem innen szembejött. Tört mindig hordok magamnál . . . egy döfés, azután vége lett.

Maud írtózva nézte, a kedves arcú, nyájas tekintetű embert . . . Ocsmány gyilkos! Ugy meséli el a gázságot, mintha csak tréfa lenne. Maga sem tudta miért fáj ez annyira. Hiszen örülnie kellene, hogy nem Sergius volt . . .

— Gyilkolt? . . . Hidegvérrel, embert ölt?

A fiatalember fölényesen vállat vont.

— Eggyel több vagy kevesebb . . . oly mindegy.

— Menjen . . . kérem . . . Azonnal menjen . . .

Kissé alkonyodott. A kert tömve volt vendégekkel. Már megszokták a veszteg zárat, már tréfálkoztak a drótsövénnyel külső vonalán táborozó katonákkal . . . Csak egy hipochonder különítmény, élükön Vililersnével, (akinek a férje Szingapurban szerkesztő), ájultozott a szobájába és valamennyien keresték magukon a bubópestis nyomait. A boy félóránként drámai, de hivatalos hangon jelentette Markheitnek, hogy valamelyik vendégnek a percei meg vannak számlálva.

Az időny vége volt, alkony felé már dúsan hömpölygött a ködös, párás levegő, a tenger felől és zsíros fénnel ülte meg a pálmák levelét, színes hibiszkuszok és orchideák táguult kelyheit . . . Az északnyugati monszun előhírnökei, rossz szagú, forró légáramlással hordták a partmenti fák, rothadó gyökereinek bűzét . . .

Most még csak a súlyos, bágyasztó alkonyi, dagályidőben érezni a tropusi paradicsom, átalakulását pokollá a betörő monszun fúvására. Egy pár nap, esetleg csak néhány óra még mindössze, mert itt átmenet nélkül változik az évszak, és ilyen gutaütött időjárás lesz erre nap mint nap. A tengerbe sülyedő nap búcsúzó visszfényei árnyékba burkolják a szobát, ahol két csapdába került ember áll némán, egymással szemben.

— Azt hiszem az időpont megfelel, —

mondja a pizsamás. A szobamosdó pereméről levesz egy szappant és törölközőt. — Nézzen ki kérem, hogy tiszta-e a levegő.

Maud kinyitja kissé az ajtót.

— Most — súgja gyorsan.

— Bcsássa meg, hogy találkoztunk, — mondja a fiatalember, kilép a szobából és egy szállóvendég öntudatos lépteivel elindul a folyosón.

... Maud háttal a csukott ajtónak dől és lehúnyja a szemét.

„Istenem“ . . . Ez az első gondolata.

Azután elővesz a ruhája kivágásából egy apró csipketerítőt, amilyen minden szobában az asztalkán van, szét bugyolálja és kihullik belőle egy kis fémnyelű, véres tör . . .

XI.

Félix, karján a törölközővel, kezében szappantartóval sietett a folyosón. A személyzetet a kezdődő holtszezonra való tekintettel felére csökkentették. Most aggasztóan kevésnek bizonyult, a létszám, miután a hivatalos közegeken kívül, az étteremben a büffében és a hallban, sok olyan vendég tartózkodott, aki nem volt lakó és ezeket is el kellett helyezni. Idény közben a csodás Grand Hotelben hemzseg a boy meg a szobalány. De ha jön a legpontosabb vendég: a monszun, akkor bizony leapad a személyzet és egészen elmarad a főuri vendégsereg.

Külön szerencsétlensége a hotelnek az az autocaron érkezett turistacsoport, amely ebédre

jött és este már visszatértek volna Surabayaába. Köztük Rev. Paulo Sorgette, a hatalmas ősz jezsuita hittérítő, Culson baronett és Jenkins cukorbáró, a regattabajnok . . .

Wolfgang igazgatóra soronkívüli hatalmas jövedelem vár, mert a Grand Hotel vendégei nem fogják igénybevenni az állami kosztot és a vesztegzár idejére kijáró, olcsó kis szobákat, hanem további három hétig főúri bőkezűséggel élnek majd itt. Mesés jövedelem.

Viszont Félix, „Jáva Réme“, aki öntudatosan siet pizsamában, kezében szappannal, anélkül, hogy csak sejtené is hová, igen örül a személyzet híjján, kihalt szálló folyosónak. Nagy veszély nincs, sok az új lakó; ugyan ki gyanakodna a szappannal igyekvő, pizsamás emberre?

Egy néger gyerek, aranyozott sapkában éppen szembejön. Kissé csodálkozik. Ez a liftes. Ez esetleg emlékszik rá, hogy kit hozott fel az emeletre.

Megáll.

— Halló! Hány óra? — kiáltja rá és meglegyinti viccesen a törölközővel.

— Hat óra mult mynheer.

— Thank you! — És füttyürészve elsiet. Egy „mosdó“ felírású helyiségbe gyorsan be-megy.

. . . Az ördögbe is valamit csak tenni kell, mert részint éhenpusztul, részint, ha soká kell ilyen fölényesen futkosni a törölközővel, akkor meghal, mint végkimerült maratoni futó.

Zúg a lift.

Ahá! Az a pokoli kölyök lemegy végre a

fészkes földszintre. Kilép... Lassan körülnéz... Csak ruha kellene. De hogyan szerezzen? Közvetlen előtte nyílik egy ajtó...

Azonnal, friss, öntudatos sietésbe kezd, csapkod a törölközővel és be a fordulóba. Fel az emeletre és lihegve megáll.

A boy jön szemben, az átkozott néger. Most itt vesztegel a lift. Nagyon csodálkozik.

Félix rohan. Hát ez nem megy. Már remeg a térd. Körülmegy a folyosón és újabb mosdónál van ismét. Be!

Zárva van. Na most mit?

Nyílik az ajtó, szemben vele, már éppen megindulna céltudatosan, amikor látja, hogy egy kéz, két nagy cipőt tesz ki. Azután becsukja az ajtót...

A cipő felett egy fogason néhány ruhadarab függ rendetlenül.

Lesz ami lesz!... Ez az ember reggelig alszik... Addig minek neki itt a ruha? Elviszi! Így lemehet a hallba és enni fog! Enni!

Azután vissza hozza a ruhát. 166-os szoba. Csak ezt kell jól megjegyezni. Gyerünk! Nincs más megoldás.

Lekapta a ruhát és sietett! Mögötte felbúgott a lift. Gyerünk, mert jön az a ronda kölyök!... Egy homályos fordulónál vaslépcső tűnt eléje, keskeny fanyílásból indultak a tekervényes fokok. Egy tábla függött le a mennyezetről.

Nem a t. vendégek
számára.

Nahát ez neki való. Ő nem t. vendég. Felsietett néhány fokot és leült, ölében a ruhával és nagyot fújt.

— Héj Mártiin! — kiabálta valahonnan a mélyből egy ellenszenvesen éles, nyújtott, női hang

— Na! — kiáltotta bosszúsan a fiatalember. — Mi van?!

— Te vagy az?

— Én hát.

Az illető megnyugodott. Valamivel csörömpölt a mélyben. A földszinten, vagy a pincében.

Ki az a Martin, akivel összetévesztik?!

Most azután öltözni! Szédeltgett az éhségtől. Gyorsan lerúgta a papucsot.

— Mártiin!!

Nem hagyja abba.

— Na!

— Itt vagy még?

— Már nem! De minden pillanatban visszajöhetek! — felelte dühösen.

— Viccolsz csák teee!

Hogy cifrázza. Nem adott választ. Gyorsan levette a papucsot és öltözni kezdett.

— Te Mártiin! . . .

Az ördög vinné azt a Martint.

— Mi van?!

— Ha lejössz hoozd le a főkulcsot. Nem meheteek máár értee. A szobámban maradt.

Hogy üvölt a dög!

— Jó, Majd lehozom . . . Más nem kell?

— Hozhatsz füstölt hálát . . . Dobd le az egész mindent, mosókonyháába . . . De nagyon

vigyázz!! Ha hozzák lepedőő feel, rakd a lépcsőre, az új moosni valóó.

Rajta volt a nadrág. Kissé bő. Régimódi emberek hordanak ilyent. A kabát térdét verdeszte. Szalonkabát! Ritkaság a trópuson. A pizzamáját összehajtva, letette a lépcsőre. Erre úgy sem járnak.

— Máártiin . . . Máártiin.

Felveri a szállót a pimasz!

— Mi van már megint!

— Nagyon vigyázz!! Meer nem szabad meeeeglátni, ha ledobsz mosokonyhábaa!!

— Jó! Majd vigyázok!

— És hoolnaap is várllak Máártiin...!

— Kellemes lesz!

A fene ezt a Martint meg a nőjét. Szédelgett az éhségtől. Lassan lement a négy lépcsőfokon a folyosóig.

— Máártiin!

Fulladj meg! Allva maradt és nem felelt.

— Te nem hálsz Mártiin? Jó lenne há ledobnál . . .

„De milyen jó lenne ha ledobnáalak“, gondolta.

— Há ledobnáál Mártiin egy korallgööngy... Ott lóóg a tüükör mellett... de ne dönts fel a váázát . . .

Csend. Ajtócsapás letről. Elment ez a sátn . . . Ovatosan kinézett. Gyorsan visszakapta a fejét. A néger kölyök ott állt a lift mellett, egy szalmaszálat rágott és apródonként kiköpte . . .

Végreis a csigalépcsőn lemehet. A kiabáló nő egészen a mélyben volt és most már ott sincs.

Nagyon lassan elindult a vaslépcsőn. A má-

sodik emeletre ért, lenézett. Mélyen, a sötétben, a földszinti folyosónál lejjebb, kerek fény hullott a földre . . . Innen jöhetett a hang.

Az arcát kéne elváltoztatni . . . Milyen könnyű ez regényekben és mennyire lehetetlen az életben . . . Az első emeletnél hangokat hallott. Megállt. Valami csörög, ahogy jönnek. Kard? . . . Aha. Ez a kapitány . . .

— A kihallgatás eredménye negatív. Mindenkinek van alibije. Akik pedig a szobájukban voltak azok gyanun felül állnak.

A rendőrtisztek mögött állt Elder főfelügyelő.

— Szerintem mindenki gyanus, amíg nincs alibije, — szólt közbe.

A kapitány kissé hűvösen fordult feléje.

— Nem szeretném Elder, ha ezzel az ügygel foglalkozna. A Grand Hotelben különlegesen kell eljárni. Egy tapintatlanság, vagy botrány beláthatatlan következményekkel járhat...

— Világért sem avatkozom a dolgukba. Felesleges is ha a kapitány úr csoportja nyomoz. Inkább azt hiszem én szorulok majd a segítségükre . . .

Kissé gyanakodva nézték. Elder főfelügyelő, fiatal kora ellenére, regényes népszerűsége tett szert a gyarmaton. A kapitány szerint csak szerencsével és modoroskodással. Magasrangú rendőrtisztviselők mellőzésével, kényes, politikai ügyeket, nagy bűneseteket osztottak ki a főfelügyelőre és ezt nem bocsájtották meg neki a kollégái.

— Ha kezére járhatunk csak szóljon, — fe-

lelte a kapitány. — Bár nem ismerem az ügyet, amivel megbízták.

— Ha végleg kátyuba jutok és sajnos úgy néz ki, akkor kérni fogom a segítségüket. Cserben hagyott a szerencsém . . .

— Az is az ügyéhez tartozik, — kérdezte az egyik rendőrtiszt, — hogy kihalgatta Maud Brockmant?

— Figyelmeztetem Elder, ha szabályellenesen beleavatkozik a csoportomra kiosztott ügybe . . .

— Kérem én a magam ügyében jártam el Maud Brockmannál. Egy embert keresek, aki itt a kertben csatangolt és lehet, hogy bemászott valamelyik szobába . . . Ezért néhány lakót kihallgattam és most már nem érdekel semmi. Lefekszem. Jóéjszakát kívánok.

— Bűnügyi sarlatán -- mondta az egyik rendőrtiszt, miután Elder a szobájába ment. — Olyan mint a kuruzsló orvos. Mestere a látszat-keltésnek. Természetes, hogy a komoly munkát sohasem becsülik meg úgy, mint a hókusz-pókuszt.

— Hát uram — mondta a kapitány — Sedlintz fogalmazó átveszi a szolgálatot. Lehetőleg a háttérben nyomozni. Holnap, azt kell kutatni, hogy kinek állhatott érdekében Ranke doktort megölni.

— És, — szólt közbe az egyik tiszt, — keresni kell a tört, mert a gyilkos magával vitte. Ahol a tör van, ott a gyilkos is.

— Ugy van. Az őrszemeket ellenőrizze és sok tapintat Sedlintz. Vigyázni . . . Ez a Grand Hotel! Jóéjszakát.

Csörgés, ajtócsukódás. A rendőrtisztek aludni mennek.

„Jáva Réme“, a szemtelen idegen, most tovább megy a csigalépcsőn. Ez a lépcső nem volt kivilágítva. Ugy látszik, este nem használják. Dísznőség így takarékoskodni. Martin és a hölgy életveszélyben vannak ha itt kell randevuzniok.

Most a földszinten lehet. A szuterén alatta van. Hangokat és zörgést hall onnan. Személyzeti szobák?

— Ne merje megkísérelni . . . — suttogja valaki.

— Én nem tehetek semmit . . . Én félek . . . Tele van rendőrrel minden . . .

— Ne féljen . . . A rendőrök már lefeküdtek. Ide nem is jönnek . . . Szóval beszéljen, mert!

— Nem tudok semmit . . . Csak azt láttam, hogy a kést Miss. Borckman vitte el . . . Egy fehér kis csipketerítőben . . .

— Akkor ő a gyilkos!

A fiatalember zsibbadtan állt. Mintha kísértetekkel lenne tömve a hotel... Lemenjen?... Ha csak moccan, elriasztja ezeket. Idejöttek az alagsorba beszélni. A hátsó lépcsőhöz . . . Indulatosan suttognak, világosan hallatszik minden szó.

— Holnap mondja el a detektíveknek.

— Nem . . . nem . . . kiderül minden és akkor mindnyájan börtönbe kerülünk . . .

— Mááartiin . . .

A fene! . . . Most elriasztotta őket.

A két suttogó szétrebben... Távolodó léptek... A fiatalember mozdulni sem mer.

— Máártiin... te miért nem ledobsz halat, korált, kulcst?!... Halsz Márton? — Szünet. Elmegy és bosszúsan dörmögi. — Te nem halsz Máártiin... eszöl vagy alszol, hülye disznó... csak várj...

Finom hölgy. Igazán... Gondolja a fiatalember. Ez a Martin is megválogathatná magának...

Kilépett a földszinti folyosóra. A nővel minden esetre baj van. Ha csakugyan nála a tör és valóban feljelentik, akkor vége... Valamit tenni kell...

Először mindenesetre táplálkozni fog... Miért van itt ilyen sötét?

Nekimegy valaminek. Asztal. Oldalról fény szűrődik be. Asztalok. Baj van. Ez a szálló étterme és úgy látszik már befejezték a vacsorát... De valahonnan nagyon halk jazz-zene szűrődik ide...

Ez a bár. A Grand Hotel grillje. Na ott ma nem sokan lesznek. Az se baj. A fő, hogy elsőrangú konyhájuk van.

Nyugodtan kilép a hallba. Takarékos világítás. Hatalmas, üres előcsarnok, távol a portás, olvas valamit a polcra dőlve. Eszébejut, hogy nincs nyakkendője. A hálóing gallérja még megjárja a trópuson. De csak nyakkendővel. Az egyik asztalon „punka” áll. Kis ventilátor, hosszú selyem szalagokkal. A szalagok vízszintesen lengenek, ha jár a szellőző. Letép egy szalagot és gyorsan csokorra köti. Kissé régimódi művészviselet, de mindenki úgy öltözik, ahogy akar.

Most már nyugodtan elindul a bár felé. A por-

tás felnéz, de látja, hogy a vendég nem jön feléje, hát tovább olvas.

A Félix nevű üzött vad belép az előcsarnokból nyíló úgynevezett „Grill“-be.

Kék fény. Kitűnő tangó muzsika és ... tömve a bár. Az alulról világított üvegparketten ruha zizzenés, lábsurlódás, parfóm, pácolt cigaretta és egészen enyhe ételszag keveréke ... Sír a harmonika. Halk beszédhangok, pohár és tányérsörrenés nyomja el olykor. A reflektor vörösre vált ... Gyorsan múló feltörő kacagás: a szicíliai özvegy elfojthatatlan életkedve tört ki, mert Vangold úr egy elhamarkodott mozdulattal a távolabb ülő Shilling kormányzó ölébe hajította egy folyami rák ollóját. A félhomályban jókedvű urak ülnek, csodálatos ékszerek villannak fel, mint fehér fénybogárkák és maroknyi anyagból álmódott, párisi selyemruhák zizegnek a parkettre vetülő zöld és lila fényben. A creol és habszínű női vállak, sima hátak és mezíten karok kidomborodnak a homályból.

Félix a bárpulthoz megy. A tamyl mixer rávigorog.

— Egy pohár pezsgőt és jeget bele, sok jeget!
— vezényelt az éhes, szemtelen és üzött ismeretlen.

A pohár egy pillanat múlva ott állt előtte. Jég hullik bele csörrenve a csontkanálból. A direkttrissz, egy álomszöke belga nő hozzálép. A parketre koncentrált homályos tangófény miatt csak árnyak látszik minden. De Félix így is megállapíthatta, hogy igen karcsú nő áll előtte.

— Odette Dufleur vagyok. Ha a Grillbe jön, akkor az én vendégem ...

— Ez esetben sokszor lesz szerencsénk.

Letette a poharat, amelyből éppen inni készült. Pedig úgy vágyott már egy korty jeges pezsgőt.

— Táncol? — Kérdezte Odette Dufleur.

— Hogyne. Szabad?

A parkette mélysötét ibolyafényében lépegettek.

— Maga nagyon jól táncol, — suttogta a direktorisz.

— Szeretem a muzsikát, ezért van. És elsősorban talán az járul hozzá, hogy egy könnyű, finom, mesebelien csodás táncosnőt vezetek . . . Milyen kölni ez . . . a haján? Lantheric nem, nem! Ez Chalimar!

— Az. Maga igazán ért a . . .

Egy tized másodperc sötét, csend és máris vakító fény ömlik el a kis, intim helyiségben. Az üzőtt vad, egy szokott könnyed gesztusával karjába teszi Odette kezét és megy a pezsgőhöz. Megfogja a karcsú poharat . . .

Érdekes, hogy itt nem tapsolnak szám után. Sőt, mintha megnémultak volna. Kezében a pohárral körül néz.

Mi van?!

Az emberek dermedten ülnek és minden szem rámered. Odette kis, piros szája nyitva és rémülten bámul Félixre.

A fiatalember zsibbadtan áll, kezében a pohárral. Érzi, hogy valami katasztrófa történt . . . Végre, a szemközti tükörben meglátja magát és sarkáig végig fut rajta a hideg.

Ott áll a bársonypolcnál, kezében egy pohár pezsgő és a legszigorúbb hittérítőrend bársonygalléros, fekete, papi formaruhája van rajta.

XII.

Igen. Ott állt az ámult emberek előtt, a fekete, bársonnyal szegzett ruhában, a négyszögű kögom-bokkal, mint aki legalább öt évet a leprások között töltött és minden világi örömtől irtózattal elfordul . . . És kezében a pezsgős pohár. És éppen tan-gózott . . . !

Itt most olyan botrány lesz és olyan letartóztatás, amilyen még nem volt.

Hirtelen magasra emelte a poharát és érces hangon mondta:

– Emberek! Ebben a házban ma megjelent az elmúlás mementója! Idejöttem, hogy legyen a láthatatlan kéz Nebukadnezar palotája falán! Jusson eszetekbe, hogy a márványoszlopok, selyemfüggönyök, aranyozott kárpitok között épp úgy felírja a falra, a döghalál, hogy: „méne, méne tekel ufárszin!“ mint a legutolsó halászkunyhóra. Eljöttem, hogy táncoljak közöttetek, hogy mulassak veletek, mert így talán süket fületek is meghalja, vak szemetek is meglátja a halált, amikor magasraemelem e bűnös kelyhet . . .

Magasraemelte a pezsgőspoharat, a döbbent csendben, a földhöz csapta, végignézett a rémült embereken és távozóban még ezt mondta:

— Ezért kértem a pezsgőt . . . Hogy megsemmisítsem, mint a világi bűn jelképét.

A mixer babonás rémülettel suttozta:

— Ezt értem . . . De minek kellett bele a jég? . . .

A zord missziónárius azonban nem felelt, hanem elhagyta döngő léptekkel a bárt.

XIII.

Sergius herceg elgondolkozva mondta Maudnak, akivel együtt ültek egy páholyban.

— Micsoda fanatikusok . . . Szingapurban tavaly egy missziónárius felrohant az egyik varieté színpadára és táncolni kezdett a balettszoport között . . . Szörnyű látvány volt . . .

Maud nem szólt semmit . . .

A helyiségben lassan felengedett a váratlan esemény deprimáló súlya.

— Ez szabálytalan eljárás — mondta Markheit tanácsos, aki Villiersnével vacsorázott, miután konstataulta, hogy a hölgynek nincs búbópestise. — Ha nem lenne missziónárius, akkor büntetendő cselekménynek számítana: pánikot, előidézni vesztegzárosított területen . . .

— Ki ez? — kérdezte a szicíliai özvegy izgatottan Vangold urat, akivel időközben megismerkedtek véletlenül. A terménykereskedőt annyira feldulta neje távolléte, hogy ebben a bús lelkiállapotban, szórakozottságból signora Relli asztalához ült le vacsorázni és az erőteljesen szép özvegy megengedte, hogy a félreértés tisztázása után is együtt maradjanak.

Vacsora után véletlenül a bárba mentek, kissé „elüldögélni“.

— Ez egy hittérítő, — felelte Vangold, — többet én sem tudok.

— Péter! — a pincért hívta.

— Parancsoljon signora.

— Ki ez a hittérítő?

— Nem tudom. Ma sokan érkeztek, — felelte és sietett, mert a vendégek itt is ott is fizettek.

Wolfgang igazgató mindenfélét gondolt a misszió-náriusról.

— Annyira érdeklik a hittérítők?

— Igen. Leánykoromban beleszerettem egy missziónáriusba. Sajnos nem sok reményünk volt arra, hogy szüleim hozzáadjanak és ő elment a vadak közé hittérítőnek. Boldogult férjem jó volt, okos, szeretett, de én sohasem feledtem Cressont. Mióta özvegy lettem, szívesen járok erre, ahol sok a hittérítő, ahol . . . annyian hasonlítanak rá . . .

— Reméli, hogy egyszercsak viszontlátja az illetőt? — kérdezte Vangold úr.

— Az illető nem él. Hivatásának áldozata lett és én vagyonom egy részét beleöltem abba az emlék-műbe, amit szülőföldjén állíttattam.

— Hamvait is hazahozatta? — kérdezte Vangold úr meghatva.

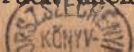
— Nem, — felelte hidegen az özvegy. És rövid szünet után hozzátette: — Ugyanis, a vadak megették . . .

Lindner, az operaénekes jött arra és megállt az asztalnál.

— Az ilyen hittérítőt nem szeretem, — mondta és fáradt, kövér arca szomorú, gyerekes kifejezésre görbült. — Most ismét altatót kell bevennem, pedig már jól éreztem magamat.

— Ne vegyen altatót! — mondta erélyesen az özvegy. — Üljön le hozzánk! Péter! Egy üveg cinzanot . . . signor Lindner . . . Vangold úr . . .

— Örvendek — mondta a terménykereskedő és felállt a kézfogáshoz. — Én nagy tisztelője voltam az ön néhai hangjának. Még legényember koromban. Ön gyönyörűen énekelt Lohengrint és



csinos ember volt! Hol vannak azok a régi szép idők . . .

És sóhajtott. De nem értette, hogy a nagy művész miért ül olyan fagyosan az asztalhoz.

— Most hajtsunk fel egy egész pohárral! — biztatta őket szignora Relli és magasraemelte a rubin színű vermuthot. Megitták. Lindner is, pedig nem sok kedve volt hozzá. Az özvegy felemelkedett. — Bocsánat,

Kisietett a teremből.

— Kedves hölgy, — jegyezte meg Vangold és újra töltött. Pokolian jól érezte magát. Az ital is szokatlan volt számára és . . . és . . . ez a signora Relli igazán kitűnő társaság . . . — Ön tüneményesen énekelt valamikor, — fordult Lindnerhez, mert kedveskedni akart a világhírű művésznek. — Nagy kár, hogy elveszítette a hangját. Ez már végleges? Ismertem egy kántortanítót, akinek később kitisztult az orgánuma. Önnel is előfordulhat.

— Kizárt dolog, — felelte Lindner halálsápadtan. — Az idegesség árt a hangnak és engem minden ostoba fecsegő halálra ingerel . . .

— Igazán? Igy vagyok én a raktárnokommal. Ha azt mondom „Stuck úr, hozzon fel egy . . .“

— Signora Relli sokáig elmarad — mondta az énekes türelmetlenül.

— Igen. Azt hiszem, a hittérítőt keresi, aki az imént lehordott bennünket.

. . . Vangold úr eltalálta az igazat. Signora Relli kilépve a hallba körülnézett. A hittérítő egy kisasztal mellett ült és a pincérrel tárgyalt.

— Kérem én itt fogok vacsorázni, mert abba a Szodomába nem megyek be, — mondta Félix és vágyó pillantást vetett a bár felé.

— Szívesen találunk itt is, de csak egy fél darabka sovány hal van kint, amit a szakácsnő tett el magának, mert fogyókúrán van.

— Tessék? Egy ilyen előkelő hotelben?!

— Sajnos nem számítottunk hittérítő vendégre. A mi lakóink bűnös emberek, ma, *pénteken* sem esznek bőjtöst és csak olyan ételeink vannak, amit hittérítő úr undorral utasítana el: rosbiff, csirkecotlett curry mártással, pulyka és hasonlók.

A hittérítő úrnak valósággal folyt a nyála egy kis rosbiff, vagy pláne cotlett után, (curry szószszall!) de szomorúan ezt mondta:

— Hozza csak . . . azt a kis halat, vízben főzve . . .

Komoran ült ott a kisasztal mellett és szeretete volna a haját tépni.

— Bocsánat, hittérítő úr . . . özvegy Relliné vagyok . . .

Egy hatalmas, jó alakú, markáns, de csinos arcú nő állt előtte, vészesen villogó szemmel és nagy fehér fogakkal.

— Nem tudtam szabadulni a hatása alól . . . Amit az imént tett, olyan ijesztő és nagyszerű volt . . .

— Harc a világi bűnök ellen . . . — és türelmetlenül forgatta fejét a pincér után, mert már a bőjtös is jól esett volna, csak hoznák!

— Nekem szükségem volna valakire, egy emberre, akivel őszintén beszélhetnék. Kérem, ha van számomra egy fél órája, hallgasson meg és . . .

— Most majd vacsorázom — jegyezte meg, mert jött a pincér a hallal.

— Kell! Kell végre egy ízzószemű, szigorú hittérítő, akinek az én szívem titkait kitárhatom . . .

De sajnos a karját tárta ki és mert nem nézett hátra, leverte a pincér kezéről a tálcát. A kis darab főt hal mozdulatlanul pihent levében a szőnyegen.

— Oh Madonna! — kiáltotta kétségbeesetten.
— Milyen ügyetlenség . . . Kérem, engedje meg, hogy vendégül lássam egy csésze teára, némi kárpótlásul egy kis vacsoráért . . . Ne utasítsa vissza, mert megaláz . . . a 20-as szobában lakom, itt van a közelben . . .

— Kérem . . . én ma csak böjtöset ehetem — mondta megtörten és úgy nézett a földönfekvő halra, mintha valami elhunyt, szeretett hozzátartozója lenne.

Rövid biccentéssel és teljesen üres gyomorral elindult a fölépcső felé.

Azután hirtelen sietve visszatért és benyitott a sötét étterembe.

A fölépcső felől ugyanis Elder főfelügyelő közeledett.

XIV.

Elder csak egy pillanatra látta. Nyomban a portáshoz sietett.

— Ismeri ezt a hittérítőt?

— Bizonyára. De ma annyian érkeztek, hogy utána kell néznem, ha felügyelő úr tudni akar valamit . . .

— Igen, nézze meg a nevét és az adatait.

Közben kijött a főpincér a bárból és signora Rellihez ment.

— Szíveskedjék visszatérni a bárba. Az a két

úr, a signora asztalánál hangosan sértegeti egymást.

— Oh! Santa Madonna, — kiáltotta és elsietett a pincérrel.

— Rev. Pael Sorgette, hittérítő — mondta a portás. — Autocaron érkezett a jávai kirándulók-
kal és egy bankátutalás miatt jött be a Grand Hotelbe. Közben történt a sajnálatos eset.

— Hányas szobában lakik?

— Hatvanhat. Második emelet.

— Köszönöm . . .

Odament az étteremhez. Az ajtó zárva! Most már habozás nélkül a lifthez lépett és beszállt.

— Második emelet . . . — A lift bűgva elindult...

Szerette volna felpozozni magát, amiért nem sietett nyomban a hittérítő után.

A lift megállt. Gyorsan ki akart lépni.

— Nem lehet uram, — mondta a néger fiú. — Két emelet között vagyunk.

— Miért állt meg a lift?!

— Valószínűleg kinyílt az ajtó valamelyik emeleten.

— Most mit kell csinálni! — topogott türelmetlenül Elder.

— Csengetni kell a portásnak. Ő végigjárja az emeleket és ha becsukja a nyitott ajtót, akkor ismét megindulunk. Rémes, hogy milyen lassú. Ha valamelyik felső emeleten nyílt ki a liftajtó, akkor ráánkvirrad. Zsábája van szegénynek. Portásnál nagy baj . . . Én nem tartanám.

— Csengetett már?

— Még nem, de az hamar megvan, — felelte biztatóan és lenyomta az egyik fehér gombot. —

Most tessék majd megfigyelni, hogy meddig elpiszmog ez a vén ember.

Csakugyan félórát tartott, amíg végigjárta az öt emeletet és végül rájött, hogy a félemeleten elfelejtette megnézni, pedig ott nyilt ki az ajtó.

A lift felszökkent, rövid bűgás, a boy kirántja az ajtót.

— Negyedik.

Eldernek fejébe tódul a vér.

— A másodikra mondtam!!

— Egy perc! . . .

Le! Két másodperc múlva a lift megáll, Elder kiszálna, de a boy legyint.

— Megint kinyilt egy ajtó, úgy látszik viccel valaki.

— Hogy az a . . . !

. . . Alig háromnegyedóra múlva ott állt a 66-os szoba előtt. A hittérítő ruhája kiakasztva függött, a küszöbön egy pár cipő.

— Bekopogott.

— Ki az — kérdezte egy rekedt hang.

— Keresik hittérítő urat . . .

Lassú csoszogás, nyilt az ajtó. Ösz, soványarcú ember nézett ki.

— Engem keresnek?

— Igen. Crafford hittérítő urat várják a szalomban.

— Én Paul Sorgette vagyok!

— Bocsánat, akkor tévedés. Red. Craffordot várják.

— Az sem lehet. Craffordot tavaly megsütötték a Viktoria Nyanza tónál . . .

— Akkor ez egy másik Crafford.

— Hallja! Ki maga?! Az egész hazugságból

egy szót sem hiszek! Az imént is kaparászott valaki az ajtómon! Nagyon gyanus éjszakai jelenség az úr!

— Én Elder főfelügyelő vagyok. A pénzt mindenesetre okosabb lesz leadni a széfbe.

— Mi . . . Honnan tudja! . . .

— A portás mondta, hogy átutalása jött. Mikor feküdt le?

— Tizenegykor, — felelte a hittérítő és bevágta az ajtót. Tizenkettőre járt.

Elder néhány pillanatig gondolkozott. Azután gyorsan lehajolt.

A hittérítő cipőjén friss nedvesség csillogott. Bőrön nehezen szárad a folyadék, de tizenegy óta már száraz lenne. A földre hullott böjtös halról freccsent oda a víz . . .

Kétségtelen, hogy valaki hordta a pap cipőjét, mialatt aludt. Azt is tudta már, hogy ki . . .

XV.

Maud az ajtó előtt búcsúzott Sergius hercegtől.

— Ne féljen — mondta. — Ugy érzem, van remény . . .

— Én . . . nem így érzem . . .

— Hinni kell!

— De a professzor ma visszatért . . .

— Csitt! Ne rágadjunk azon, amin úgy sem lehet segíteni. Jóéjszakát.

A herceg elment és Maud belépett a szobába. Amikor egy kattánás után világos lett, ott ült vele szemben a fiatalember, dereka köré egy lepedő volt

csavarva, de különben kifogástalan pepita kabátot viselt, csak az ujja látszott túlságosan rövidnek.

— Hogy mert! . . .

— Csend. Rövid leszek, mert az idő sürget és különben is igen éhes vagyok. Azonnal adja ide a kést és a fehér asztalterítőt, amibe becsavarta.

Maud képtelen volt felelni.

— Ne kérdezzen, ne magyarázzon és tegye, amit mondok. Valaki meglátta, amikor elvitte a kést. At fogják kutatni a szobáját.

— Ki . . . látta meg?

— Kérem, hogy cselekedjék gyorsan. Ha megtalálják itt a kést, akkor vége!

— És honnan tudjam . . .

— Tárgyalni nincs idő. Hinnie kell, amit mondok, különben elveszett. A kést!

Maud habozott. Azután gyorsan az ablakhoz ment és a párkány mellett egy résből elővette a fehér terítőt.

— Itt van. Óhajt még valamit?

— Semmit . . . Talán, ha óhaj nélkül elmondana . . .

— Nem mondok semmit. Higyjen, amit akar. Miután maga a gyilkos, túlságosan bűnösnek nem tarthat.

— Miért vette ezt magához?

— Azt hittem más a tettes és meg akartam menteni . . . Maga . . . maga . . . hogy került ide, így . . .

— Csak betetőzése volt a mai estének . . . Miután visszavittem a hittérítő ruháját, elmondhatatlanul hiányos külsővel rohantam a csigalépcsőhöz a pizzamáért. Egy féltucat mosott lepedő volt ott, helyette. A pizzama sehol! Képzelteri! Mit te-

hettem? Az egyik lepedőt magamracsavartam és ide igyekeztem. Közben aludni ment egy úr, akit egyszerre hárman is Vangoldnak szólitottak és a szobájához támogatták. A három ember lefektette és öt perc múlva kiakasztották a ruháját. Azután eimentek. A kabátot kölcsönvettem, de a nadrág nem ment fel. A 87-es szoba elöl pedig kölcsönvettem reggelig egy pár csizmát. Félek, hogy egy rendőrtiszté.

— Honnan tudja, hogy a kést . . .

— Jóéjszakát, — vágott szavába a fiatalember azután, épp jókor, megragadta a csúszni készülő lepedőt és elrohant.

A fordulónál hallgatódzott. Amikor látta hogy tiszta a levegő, kivette zsebéből a tört és messze-hajította a folyosó ablakából. Azután Vangold szobájához ment és helyére akasztotta a pepita kabátot.

Sietett. Talán a szuterénben akad valami rak-tárféle, ahol meghúzhatja magát. Szörnyen kimerült volt. Körülbelül a földszinten lehetett, amikor a mélyből lépéseket hallott és valaki elkiáltotta magát:

— Mártiin . . . te vaagy . . .

A mindenségit!

Villámgyorsan kilépett a folyósóra és elindult a sötét étterem felé.

Hangok:

— Csakhogy kinyitották! Ki az ördög zárta be kívülről?

— Én nem tudom, mondta a portás . . .

Vissza. Siet végig az ajtók mentén . . . Hát ez szörnyű! A folyosó másik része felől is beszéd zaja.

— Azt hittem, hogy lefeküdt Elder.

Sedlintz az inspekciós rendőrtiszt!

— Különös zajt hallottam. Az ember gyanakvó ilyen helyen . . .

Azonnal ideérnek . . . Két tűz közé került.

— Maartiin! . . . Nem halsz?!

Fulladj meg!

Közvetlenül mellette a 20-as ajtó. Az olasz nő szobája! Halk dúdolás hangzik ki bentről és egy cipő koppanása. A hangok közelednek.

Kopog!

— Tessék!

Belép a 20-as szobába és szemben áll a sziciliai özvegyel, aki kimonóban van és szájtátva bámul.

— Ön . . . ön?

— Bocsánat — feleli a hálóinges úr, egy szál sötét nyakkendővel és talpig lepedőben — miután meghívott . . .

— De azt mondta . . . bőjt van . . . és . . .

— Már nincs. Tizenkettő elmúlt. Éjfél után már szombat van.

— Bocsánat de . . . olyan furcsa így . . .

— Errefelé különös csak. Ez a hittérítő rend lepraápoló díszruhája . . . Az ön tiszteletére vettem fel: fehér szoknya, sötét nyakkendő . . . és magas-szárú lakcsizma. Indiában ezt a megjelenést nagyon tisztelik . . .

— Érdekes . . . De én már aludni készültem. Nem baj! Forduljon el, amíg magamrakapok valamit . . .

Hátat fordított és az ablakhoz állt. Signora Relli a spanyolfal mögé ment és felöltözött. Amikor előkerült csodálkozva látta, hogy a hittérítő

nincs a szobájában. Mintha kirepült volna a nyitott ablakon.

Ugy is volt.

XVI

Másnap reggel új szenzációra ébredt a Grand Hotel.

Vangold terménykereskedőt letartóztatták Ranke doktor meggyilkolásáért. A néger boy jelentette, hogy ruhatisztítás közben Vangold kabátzsebében egy csipketerítőt talált vérnyomokkal. A terítő annak a szobának az asztaláról tűnt el, amelyben Ranke doktort holtan találták.

Vangold falfehéren ült a kapitány előtt.

— Mondjon el őszintén mindent.

— Kérem, — felelte siralmasan Vangold, — nem lehetne a feleségemet értesíteni? Ő sokkal okosabb, mint én.

— A felesége kinnrekedt és a vesztegzár idejére nem térhet ide vissza.

— Sajnos. Bár elkísértem volna bevásárolni.

— Ez nem tartozik a tárgyra. Inkább mondja el töviről hegyire a gyilkosságot. Miért döfte le Ranke doktort és hogyan készült rá.

Vangold úr a kezeit tördelte:

— De kapitány úr . . . Csak nem képzeli, hogy én gyilkos vagyok?

— Hogy állunk az alibijével?

— A micsodámmal?

— Az alibijével! Van alibije?!

A terménykereskedő rémülten hebegett.

— A feleségem csomagolt.. Ugy, hogy nem tudom hozott-e . . . ilyesmit . . .

Ez egy kicsit vastag volt. A kapitány dühbe jött. Olyan tisztességesnek akar látszani, hogy nem is tudja, mit jelent ez a szó: alibi?

Példátlan! A kapitány nagyot csapott az irodaasztalra.

— Hagyja ezt az alakoskodást! Azt hiszi, hogy hülyének tetteheti magát?!

— Kapitány úr, — siránkozott a terhelt, — esküszöm, hogy nem tettem magamat és csak azt kérem, hogy a feleségemet hívják azonnal . . .

Bánatosan ült két rendőrtiszt között. Szerencsétlennek és nyomorultnak érezte magát . . . A kapitány, szemben vele az íróasztal mögött foglalt helyet, keresztbevetett lábait az asztal alá nyujtva, mélyen, mert papucs volt rajta. Valami gazember elvitte az ajtó elől a csizmáját. Igazán kínos.

— A gyilkosság az alatt történt, amíg a vesztegzarat kihirdették. Hol volt maga akkor?! Mi?!

— A kapitány úrral beszéltem.

— Hm . . . igen . . . , erre emlékszem. A katonai kordon erősségéről érdeklődött.

— Esküszöm, ártatlan vagyok . . .

— Azt állítja, hogy végig a hallban tartózkodott?

Vangold úr hallgatott.

— Nos? Mielőtt velem beszélgetett, ott állt a többiek között? Figyelmeztetem, hogy errenézve kihallgathatok mindenkit, akiről azt állítja, hogy közvetlen maga mellett állott. Könnyítsen magán ember, ismerje be a bűnt, ez enyhít a sorsán.

— De kérem, én ott voltam . . .

— Hol?! Tessék, mondja meg. Van alibije vagy nincs?!

— Ismétlem; nem tudom. A bevásárlásokat mindig a feleségem végzi és . . .

— Utoljára figyelmeztetem, hogy ne játsza a hülyét!

— Esküszöm, hogy nem játszom . . . — síránkozott Vangold és halottsápadt arcát babrálta, remegő ujjakkal.

— Hol volt ön, mielőtt velem beszélt?

— Egy hölgyet . . . bizonyos Villiersnét . . . Kopogtak.

— Bocsánat. — Elder főfelügyelő lépett be. — Szeretnék jelentést tenni . . .

— Majd a kihallgatás után, — felelte a kapitány.

Elder leült. Csodálkozva néztek rá, amikor mentegőzve mondta:

— Engedjék meg, hogy néma tanuja legyek a kihallgatásnak. Az én ügyemben amúgy is minden lakóval beszélnem kellene.

— Nos Vangold úr, — folytatta ridegen a kapitány. — Mit beszélt ön Villiers asszonnyal?

Vangold nyögött és a kezait tördelte.

— Villiersné megállt az ablaknál és én azt mondtam, hogy szép idő van . . . később bemutatkoztam . . . majd . . .

A homlokát törülgette.

— Beszéljen kérem, mert! . . .

— Megkért . . . hogy jöjjek egy percre . . . a földszinti szobájába . . .

— És?!

— És . . . ott szendvicseket tett elém . . .

Ilyen kis sós, sajtos, dobozott árut . . . Ólmozott csomagolás, mintha romlandó lenne.

— Hülyeség!

— Persze, hogy hülyeség, mert a keksz eláll, de jobban fogy, ha . . .

A kapitány az asztalra csapott:

— Mi történt Villiersné szobájában . . .

— Telefonáltam.

— Kinek? . . .

— Ne-em tudom . . .

A kapitány nagyot sóhajtott, azután rágyújtott egy cigarettára.

— Parancsol? — megkínálta a vergődő bűnöst. Tán, ha megnyugszik, akkor többre megy vele.

— De nem opiumos? A feleségem azt mondja, az árt . . .

— Nem opiumos. Tessék . . . — tüzet adott és hátradőlt. — Kinek telefonált ön? Most szép szóval próbálkozom — mondta, mint egy nyájas tigrisápoló.

— Villiersné letárcsázta a számot és . . . különböző . . . kedves biztatással rávett . . . hogy . . . a jelentkező férfinak mondjam el ezt a . . . mondatot: „Arthur, a nyomában van.“

— És maga elmondta . . .

— I . . . igen . . . Villiersné nyomban lenyomta . . . a villát, úgy hogy . . . a választ nem hallottam.

— Ez hányas szobában történt?

— A negyvenkettesben . . . Itt lakik Villiersné . . .

— Kihallgatjuk Villiersnét. Gorck, kérje meg önagyságát, hogy fáradjon ide.

Gorck elment.

— Esküszöm kapitány úr, hogy ártatlan vagyok — nyögte Vangold.

— És hogy került a zsebébe, a véres terítő, amelyen pontosan látni, hogy a pengét beletörölték?

— Nem tudom, kérem . . . én kissé italos állapotban voltam, mert a szomorúság, hogy a feleségem nélkül . . .

— Sajnálom. A véres kendő döntő bizonyíték. Nincs az az ember, akit felmentene az esküdtszék, miután a corpus deliktit, a véres bűnjelet megtalálták egy ruhadarabjában, amelyet előző napon viselt.

— Ez esetben szenzációs fordulat előtt állunk. — Ugrott fel váratlanul Elder. — Megtaláltam a vérfojtos tört egy lakcsizmában. Ha tudjuk, hogy kinek a csizmája hiányzik, akkor megvan a másik főbűnös, mert az ő ruhadarabjában van a véres bűnjel párja!

A kapitánynak tátva maradt a szája és önkéntelenül maga alá húzta a két lábát.

XVII.

— Mit mond? — kérdezte Eldert miután visszanyerte az önuralmát.

— Ha elfogadjuk, mint feltétlen bizonyítékot, hogy valakinek egy ruhadarabjában ott a véres bűnjel, akkor a csizma tulajdonosa a bűntársa Vangold úrnak.

— Hol találták a csizmát?

— A 67-es szoba előtt.

— Az én szobám! — kiáltotta a kapitány.

— Talán később került oda a csizma. A kapitány úr hajnalban kelt és a boy csak most találta ott a csizmát.

— A . . . csizma is az enyém!

Erre hallgattak.

— Akkor nincs az az esküdszék — kiáltotta Vangold — amelyik kapitány urat felmentse.

— Ostobaság! Az ajtó előtt állt a csizmám, valaki elvitte és betette a kést!

— Nahát az én kabátom az ajtó előtt függött, valaki elvitte és betette a terítőt. Vagy bocsássanak nyomban szabadon, vagy tartóztassák le a kapitány urat is . . . !

A helyzet határozottan kínos volt.

— Kérem, Vangold úr, önt nem tartóztattam le, csak kihallgattam.

— Jelenteni fogom az esetet a követségemen. Kártérítést és elégtételt követelek.

— Elder főfelügyelő úr előbb is jelenthette volna az esetet.

— A kapitány úr kért, hogy csak kihallgatás után tegyek jelentést. Parancs az parancs.

— Kérem Vangold úr, felfüggesztjük a kihallgatást, de tartozik rendelkezésünkre állni.

— Az admiralitáson is jelenteni fogom! — kiáltotta izgatottan a terménykereskedő és elrohant.

— Az imént megállított a boy — kezdte Elder — és azt mondta, hogy a 67-es számú szoba előtt egy pár csizmát pillantott meg. Elvitte a csizmákat, de ahogy felemelte az egyiket, ez hullott ki belőle.

Egy tört vett elő a zsebéből és odatette a kapitány elé. Fekete markolatú, rövid, hegyes vadász-késszerű holmi volt, kissé antik művű. Ékkövekkel kirakot nyelén egy római II-es volt bevésve. A

tör csodálatosan könnyű volt és pengéjén néhány rozsdafolt látszott.

— Alig kétséges, hogy ez volt a gyilkos tör — jegyezte meg a kapitány. — Ma boncolta Markheit az áldozatot. Rövid sebbely, széles nyílással... Ez a penge rövid, de a markolat alatt vastag.

— De miért ilyen könnyű? — kérdezte az egyik tiszt, a törrel játszva. — Mintha gyermekjáték lenne.

— Az is — mondta a kapitány. Nem igazi fegyver. Valami csecsebecse vagy játékszer. Ha csontot ér a döfés, begörcbült vagy eltörött volna. De ki vihette el a csizmámat?

— Az én elméletem szerint Vangold zseniálisan járt el, ha ő rejtette a tört kapitány úr csizmájába — jegyezte meg az egyik rendőr.

— Ez jó elmélet — helyeselt Elder — bár ha vesszük, hogy tegnap este egy hittérítő ruháját is ellopták és vissza vitték . . .

A rendőrtisztek kényelmetlenül feszengtek.

— Ön milyen ügyben jár el főfelügyelő úr? — kérdezte a kapitány.

— Egy bűnözöt keresek és idevezettek a nyomok. Szavamat vették, hogy hallgatok az ügy szereplőiről.

— De a felettéseire ez nem vonatkozik.

— Én is azt hiszem. Ha kapitány úr betelefonál Meulen főtanácsosnak, bizonyára felment a hivatali titoktartás alól . . .

— Köszönöm, de azt hiszem elkülöníthetjük a két ügyet — felelte a kapitány hidegen.

Visszajött a fogalmazó, akit Viliersnéért küldtek. Markheit tanácsos is vele volt.

— Kérem kapitány úr — jelentette — Villiers-

né eltűnt a szállóból.

— Mit mond?

— Bekopogtam az összes szobába, Markheit tanácsos úr az egészségügyi szolgálat embereit szétküldte mindenhová és kétséget kizáróan megállapítottuk, hogy Villiersné nincs a szállóban.

— Ki látta utoljára? — kérdezte a kapitány.

— A pincér, aki a kertben felszolgált a Villiersné számára a reggelit. Azt is látta ez az ember, hogy az eltűnt vendég, később sétált a kertben és beszélgetett az örrel, aki a kapu előtti drótsövénnyel járónál posztol.

A kapitány tanácstalanul nézett Markheitre.

— Lehetséges, hogy valaki átjusson a kordonon?

— Már . . . volt eset rá . . . De nagyon nehéz... Önnek mi a véleménye, Elder? — fordult egyenesen a mellözött főfelügyelőhöz. Elder a kapitányra nézett.

— Semmi kifogásom — mondta ez zavartan — hogy feleljen a tanácsos úrnak, ha ugyan lehet itt véleménye az embernek . . .

— Én elsősorban kihallgatnám azt a posztot, akivel Villiersné beszélgetett és a pincért.

Markheit csettintett az ujjával.

— Az ördögbe is, fején találta a szöveget. Nem gondolja, kapitány úr?

— Természetesen, ezt a két kihallgatást fogamatosítani kell. Ez úgylát meg történt volna. Sedlitz fogalmazó úr küldje ide a pincért és a katonát. Sokat nem remélek a két kihallgatástól — fordult Markheithoz.

A pincér nem mondott ujat. Kilenc órakor szolgált fel a reggelit.

— Ideges vagy izgatott volt a vendég?

A pincér vállat vont.

— Az a hölgy állandóan ideges kissé . . .
Most aránylag nyugodtnak látszott. Ujságot olvasott, levelet írt . . .

— Reggeli után nem látta visszatérni a hallba?

— Nem. A posztal beszélgetett, azután ismét a konyhára mentem és mire visszatértem, már nem láttam a hölgyet.

— Köszönöm. Elmehet.

Jött a poszt, akit közben leváltottak. Ezzel ő is a Grand Hotel foglya lett, a vesztegzár végéig.

— Ön el ma beszélgetett egy hölgy?

— Igen. Utasításunk van, hogy ne legyünk ridegek. Örségen is beszélhetünk, ha valamelyik vendég megszólít a drótsövény túlsó oldaláról.

— Mit beszélt ezzel a hölgygel?

— Kérdezte, hogy meddig állok posztan . . . és szabad-e ajándékot elfogadni . . . Mondtam, hogy tilos, mert ez terjesztené a ragályt . . .

— Később nem látta?

— Nem.

— Elmehet.

— Várjon!

Elder szólt közbe. Odament az egészségügyi katonához.

— Nézze barátom, ha most ide adja a levelet, az két nap sötétzárka. De ha nem, akkor úgy veszem, mintha megkísérelte volna kicsempészni. Ez pedig a haditörvényszék elé tartozik!

— De . . . kérem . . .

— Ne dadogj, mert összetörlek! — ordította Elder. — A nő azt mondta, hogy fizet, ha kicsempészöl egy levelet! Tegnap kicsempészted! Ezzel elkövetted a leg . . .

— Nem igaz. Ma jött először oda kérni . . .

— Add ide a levelet, akkor megszodol!

A halálsápadt poszt egy borítékot húzott elő a zsebéből.

— Mit mondott az a nő? — kérdezte tovább a főfelügyelő.

— Azt, hogy . . . száz forintot ad . . . ha ezt a levelet . . . kicsempészem . . . Nem akartam . . . De sirt . . . könyörgött.

— Takarodj! Vesztegzárba vagy! Azután majd meglátom, hogy mit jelentek rólad!

Az ör kiment . . .

— Majdnem biztosra mentem, — mondta Elder. — Miért ír valaki levelet innen, amikor három hétig amúgy sem adhatja fel? Csak azért, hogy kicsempésze. A legegyszerűbb, ha egyenesen a poszt-hoz fordul . . .

— Szabad a levelet? — szólalt meg csendben a kapitány.

— Tessék.

Arthur Cocklinnek, Szingapurba volt címezve a boríték.

— Azt hiszem elég okunk van arra, hogy feltépjük . . . — mondta tétován a kapitány és már nyitotta.

Ez állt benne:

„Tudja meg az igazat! Marjorie találkozott Doddyval. Együtt vannak Kis-Landakon a Grand Hotelben. A vesztegzár miatt csapdába kerültek. Az a Relli nevű olasz nő is tudott az ügyről. Kinevetik magát . . .“

Aláírás nem volt . . .

— Bonyolódik — mondta a kapitány és a törrel játszott.

— Maga mit szól Elder? — kérdezte Markheit.

— Beszélni kellene ezzel a Rellinével.

— Ez természetes — mondta a kapitány. — Sedlintz, kéretjük signora Rellit.

Kacér, fekete selyemruhában jött, ragyogóan tiszta szemmel, mint aki nagyszerűen aludt. Enyhe kölni szag suhant be vele együtt az ajtón. Mosolygott és harsányan köszönt.

— Jóreggelt uraim! Szegény Vangoldot szerencsétlenné tették.

— Kissé érzékeny ember. Mindössze felvilágosításokat kértünk. Foglaljon helyet signora.

— Köszönöm.

Hatalmas, pazar gyöngysort csavargatott a mutatójja körül.

— Ismer ön egy bizonyos Arthur Cocklint? Elgondolkozva lebigyesztette a száját.

— Cocklin? . . . Elég közönséges név, de nem ismerek ilyen embert . . . Talán összefügg szegény Ranke doktor ügyével.

— Eleinte azt hittük — felelte a kapitány — de azóta más homályos ügyek vetődtek fel.

A kapitány felvette a tört, idegesen játszott vele.

— Mi ez? — kérdezte signora Relli, előre-nyújtva a nyakát.

— Egy tör. Gyerekholmi, de alkalmas volt arra, hogy Ranke doktort megöljék vele — mondta és odatartotta a tört a nő elé.

Signora Relli ájultan zuhant a padlóra.

XVIII.

... Miután a lepedős fiatalember kiugrott a kertbe, óvatosan lopakodott tovább a fal mellett. Érezte, hogy eldől a kimerültségtől.

Felette egy recésüvegű, nyitott ablakot látott. Lakószoba nem lehet, csak mosdóhelyiség. A lepedőt összecsavarva a dereka köré kötötte, azután felmászott a párkányra. Sötét és csend.

Belépett a helyiségbe. Az bizonyos, hogy nincs benne lakó, fürdőkádat érint a keze. Nem akart sokat járkálni, mert az ajtó hasadéka alatt fény látszott. Egy terítőhöz ért a keze . . . majdnem földig lóg . . . Ez jó. Valami pihenő kerevet a fürdőző vendég számára. Remélhetőleg nem jönnek ide hajnalban fürödni. Gyorsan fellebbentette a terítőt és a kerevet alá bújt, nyomban elaludt.

Arra ébredt fel, hogy Ranke doktort boncolják felette.

Fényes reggel volt. Amit ő kerevetnek nézett, az a leterített hosszú boncolóasztal volt. Ha kissé arrább nyúl az éjjel, akkor megérinti a tetemet.

Brrr! . . . Nem valami kellemes kaland.

— A máj enyhén duzzadt, maláriás recidivák nyomai . . . ezt ne is írja collega — hallatszik Markheit hangja. — Gyomor belső falán gyógyult ulcusra emlékeztető, borsonyi, duzzadt nyirok szövet, így . . . Gyerünk tovább . . . Hány óra van? Kezdek éhes lenni . . . Ez semmi . . . Így. Most írja: A felső tüdőlebenynél induló szúrt seb nyílása körül mintegy kétcentiméteres elszíneződés, zúzott felület, bizonyára a markolattól . . . Hú, de meleg van . . . Így . . . ez semmi . . . Mehetünk . . . — Köpenysuhogás, közben diktál. — A halál oka, a szúrt seb mentén átvágott artéria következtében beállott gyors elvérzés. Gruber varrja össze, a jegyzőkönyvet két példányban gépelve a lunch-höz kérem.

A Gruber nevű pizmogni kezdett a varrással, időnként zizzent a szurkos spárga, a többiek kezét

mosnak, azután mennek. A terítő alatt távolodó cipők látszanak.

Ej ha!

Az egyik cipő fehér, tenisz szövet, igen piszkos és egy különös alakú kávébarna folt van rajta!

Ez hozta a levelet Maud szobájába, amit a leány elégetett. Már a küszöbnél van . . . A fene ezt a Gruber nevűt, hogy itt maradt varrni! Most megtudhatná . . .

De hiába.

Becsukodott az ajtó, elmennek és a Gruber nevű varr. Még hozzá dúdol is a pimasz!

Hű de melg van . . . és hogy megáll itt a levegő. Nézzük csak. Kik lehettek jelen a boncolásnál? Markheit egészségügyi főtanácsos, az alorvosai és orvosai. Általában csak orvos. Tehát a barnafoltos fehércipő egy orvosé.

Kezd a hőség elviselhetetlen lenni. Tulajdonképpen meddig varr ez az alak? És dúdol közben. Ilyen egy szörnyű fráter.

Na végre. Mosakszik. Most meg fütyül. Ez tréfára veszi az ilyesmit! De végre megy és az üldözött Félix kimászhat a levegőre. A halott letakarva fekszik. Undok hely.

Hogy a fenébe jut ki az ember élve a boncterméből, ha nem orvos? . . . Körülnézett. A falon néhány köppený lógott.

Gyorsan felvesz egy köppenyt. Akad egy bokáig érő. Elszántan az ajtóhoz megy és kilép!

Lesz ami lesz!

Bokazörrenés. Az őr tiszteleg. Nagyszerű. Semmit sem vett észre.

— Merre mentek a kollégák? — kérdezi.

— A szuterénben rendezték be a fertőtlenítőt.

— Köszönöm.

A földszint mellékfolyosóján vannak. Öltözök, gépház, kamrák . . . Elsiet.

Ki ér a szőnyeges, szállodai folyosó részre és megy. Hová? Ezt ő is szeretné tudni.

— Doktor úr!

Hatalmas köpcös ember szólt rá, egy nyitott ajtóból.

— Parancsol.

— Johann Bruns vagyok, azt hittem hozzám küldte Markheit tanácsos úr.

— Igen . . . igen . . . Túlmentem a szobán . . .

— Parancsoljon . . .

Gyorsan belépett. Talán itt szerezhetsz valami ruhát.

— Hát miről van szó.

Az óriás, vállas, durva arcú ember rikító eleganciával volt öltözve. De siralmasan szenvedő arccal nézett a fehérköpenyes látogatóra.

— Markheit tanácsos úr azt mondta . . . hogy ön segíthet rajtam doktor úr . . . ön a nagy Raleigh professzor fia . . .

— Igy van. Nevem John Raleigh.. Mit kíván?

— Nem... Charlesnek hívják?

— Dehogyan nem. John Charles Raleigh a nevem. Nagypám után vagyok John és ezt használtam . . . Hát, mi a panaszra kérem?

— Hát nem mondta el Markheit úr?

— Na . . . úgy nagyjából . . . épp hogy . . . De jobb, ha a beteg maga meséli . . . Mióta érez fájdalmakat? . . .

— Én? Nem fáj semmim . . .

— Már úgy értem, hogy a hurut illetve, a láz.. amikor hát kezdődött . . . Meleg van itt . . .

Megtörölte a homlokát.

— Nem volt lázam, sem hurutom . . . nem értem . . . — csodálkozott a beteg.

— Na úgy értem, hogy számítottam ilyen tünetre, mert, ha fejfájása szokott lenni . . .

— Nem szokott.

Mi baja van ennek?!

— Sohasem fáj a fejem — ismételte.

— Ugy... ez elég aggasztó... és reumánál...

— Nincs reumám!

Hát ez reménytelen!

— Mije fáj tulajdonképpen?

— Semmim!

— Igen? . . . Ezen majd segítünk. Szedett már porokat?

— Nem . . . — sóhajtott Bruns. Elgyötört beasett arcán, a halálfélelem veritéke fénylett . . . —

— Azt hiszem... rajtam... csak Li-Shing segíthet.

— Kínai . . . belgyógyász?

— Nem . . . Ő a betegség . . . Li Shing! Markheit azt mondta, hogy tanácskozott rólam önnel.

— No igen . . . tanácskozott . . . De jobb ha elmondja . . . az ilyesmit a betegtől kell hallani . . .

Hát ez mi? . . . Terített asztal, gyönyörű hideg buffet! Nagy betegnél ritkaság és pokoli kín a Félix nevű úrnak, aki huszonnégy órája nem evett, csak futott, menekült, öltözött, vetkezett és részt vett egy boncoláson. Milyen csodás bélszín!

— . . . Négy év előtt kezdődött — mondta egy mély sóhajjal a hentes alakú, durva arcú ember, aki ezenfelül rikító eleganciával öltözött és akkora lapos, nagy kezei voltak, mint egy-egy tepsi. — Négy év előtt jártam először Kuala Lumpurban.

Ott kezdődött. Egy nyirkos, forró estén . . .

— Hidegrázás?

— Nem . . . Szerelem.

— Az sem csekélység.

— Megismerkedtem Li-Shinggel és megszerettük egymást. Én is szerettem. Dehát egy kínai nő és az a rossz szagú, zsúfolt Kuala Lumpur . . . Szóval két hónap után véget vetettem az ügynek. Éjszaka titokban elhajóztam messzire. Sanghájba. Itt kezdődött. Öt perccel a megérkezésem után, jelentkezett egy vén kínai. „Uram“ mondta „Li-Shing üzenetet küldött“. És átadott egy levelet. Li-Shing diktálta, valami kínai gazembernek. Az állt benne, hogy ő elvonul valahová, egy erdőbe. Ott éjjel-nappal azt az átkot gondolja, hogy én meghaljak. Ha eljött az idő jusson eszembe, utoljára Li-Sing, aki a halál érkezésekor négy mimóza virágot fog küldeni. Amikor a negyedik virág megérkezik, készüljek a halálra . . . Ön mosolyog? Én is nevettem. És kirúgtam a kínait. Pedig sokat hallottam a babonáról, hogy itt Keleten már láttak megátkozott embert, napról-napra fogyni, sorvadni és nem volt orvos, aki segítsen rajta. Három hónap előtt kaptam az első virágot és nevettem volna ha . . . ha nem Londonban történik.

— Mi??!

— Így van. Londoni fürdőszobámban, a földön, egy mimóza virág feküdt és senki sem tudta megmondani, hogy mikor került oda. Utána súlyos influenzában megbetegedtem . . . Azóta hiszek . . . Igen... Azóta megrendült bennem az anyagiasság. Félni kezdtem. Rossz álmaim voltak... Fogytam...

— Hány font volt mielőtt lefogyott?

— Kétszázon felül — felelte egy mély sóhaj-

jal és cigarettára gyújtott. — Azután kerestem Li-Shinget, Kuala Lumpurból eltűnt. Ezreket költöttem rá, hogy kerestessem, felkutassam, száz meg száz emberrel, mindenfelé Ázsiában. Hiába. És Colombóban, két hónap előtt, a reggeliző asztalon megtaláltam a második mimózát . . .

— Bocsánat uram — felelte a fehér köppenyes — mi az ön foglalkozása?

A köpcös egy másodpercig körbejáratta a szemét a szobában. — Magánzó vagyok . . .

Kínos csend. Nyilvánvaló volt, hogy hazudik. Az üzőtt fiatalember vágyó pillantást vetett a kis asztalra, ahol az ételek álltak.

— Azután — folytatta a köpcös, — tegnap megtörtént a katasztrófa.

— Még egy mimóza?

— Ugy van.

Megtörölte a homlokát. A rémület nyirka ült rajta. Ez az ember komolyan bajban volt. Sárgás bőrén, zavaros tekintetén, csakugyan a halál üzenete ült.

— Markheit azt mondta, hogy elküldi önt hozzám. Mr. Releight mert hasonló esetben már sikerrel járt el, egy hajostisztnél . . .

— Igen, igen . . . az jó kis eset volt.

— Ugyanolyan mint az enyém?

— Nem. Annak nárciszt küldtek, de szintén lefogyott.

— Én, uram, nem remélek már . . . Étvágyam nincs, az izmaim ernyedtek, a légzésem nehéz . . . de az étvágytalanság a legnagyobb hiba. Nem tudok enni . . .

— Érthetetlen, — felelte Félix lihegve és nagyot nyelt.

— Egésznap itt áll az étel. Azt reméltem, hogy megkívánom . . . de hiába! . . . Nem tudom, hogy az ön hajóstisztjénél mint volt . . . ?

A fiatalember felderült.

— Ugyanez. Éppen itt értem el sikert!

— Hogyan?

— Szuggesztióval! Ez az egyetlen mód. Ön egy erősebb akarat befolyására meggyógyul . . .

— Igazán?! . . . Nem bánná meg . . . ! Kétségbeestem, amikor Markheit azt mondta, hogy ön csak akkor jöhet, ha nem lesz — itt megvonaglott az arca — boncolás . . . Nekem sürgös . . . Mert végem . . . végem . . .

A köpenyes megkönnyebbült. Nincs baj. Raleigh nevű orvos nem fog jönni, mert ma volt a boncolás.

— Hát kérem . . . Kezdődjék a hipnozis. Ön mindenben utánozzon, bármilyen nehezére essék. Tegye, amit mondok. A hajóstisztet, halála előtt negyedórával gyógyítottam meg, ugyanilyen elmebajból . . . Alljon fel . . . Így . . . Nézzen jól a szemembe . . . Jöjjön . . . Üljön le . . . Így . . .

Ott ültek az asztalnál. A fiatalember táguló orrcimpákkal belevágott a húsba és a rémülten bámuló Bruns szemeibe nézve, rekedten mondta:

— Vágjon! Így . . . Tegye a szájába. — Enni kezdett mohón . . . — Így . . . Rágni! . . . Rágni! . . . Ugy . . . Megint . . . — Vágott és evett és a szeme ragyogott. A másik nagy kinnal követte a példát, gyerekesen, sírós arccal. — Egyen . . . Az ilyen jóízű példa ragályos . . . Így volt a hajósnál . . . enni . . . rágni! Rágni! Nézzen a szemembe: rágni . . . enni . . . Mustár nincs?

A beteg hüledezve nézte. Az orvos szuggesz-

ciós gyógymódja alatt, perceken belül eltünt minden étel az asztalról . . .

De végül is Bruns kedvet kapott, a tele szájjal táplálkozó embertől és evett . . . Egész jó orvos.

— Most töltsön magának ebből a whiskyből . . .

— Nem birom . . .

— Csend! Csinálja utánam! Így! Fenéig . . .

— És ivott! Ivott!

Bruns is kiitta a poharából a whiskyt.

— És most? — kérdezte.

— Most szépen elénekli, velem együtt tízszer, hogy „*It is long way to Typerary* . . .“

. . . Később a másik szobában lakó hittérítő két kézzel verte a falat, hogy hagyják abba az elviselhetetlen kornyikálást, mert az igazgatóhoz megy, de nem is hederítettek rá. Sőt táncra perdültek, hogy rezegtek az ablakok!

XIX.

Miután signora Relli magához tért, semmit sem mondott az ájulás okáról.

— Gyakran előfordul velem az esősévszakban. Már két nap előtt a hegyekbe akartam utazni.

— De mégis , a tör miatt . . . — jegyezte meg a kapitány.

— Ugyan kérem. Miféle gyanusítás? . . .

— Szó sincs róla . . . Azt hittem emlékezteti valamire . . .

— Borzalmas látvány volt és borzalmas ez az évszak . . . A vesztegzár az életembe kerülhet, ha nem utazhatok idejében a hegyek közé . . .

A kapitány tanácstalanul nézett Elderre. A főfelügyelő felvette a tört.

— Csakugyan nem jelentős, mint látvány.

Nem tudja megmondani signora, hogy miért olyan könnyű ez a holmi?

— Honnan tudjam? Talán játék . . .

— És ez a római kettes mit jelenthet? . . .

— Talán az árat . . .

Elder bólintott.

— Lehet . . . Bár az árat általában arab számmal tüntetik fel a kereskedők. Inkább valami jelzésnek hiszem.

Az özvegy idegesen játszott a gyöngyeivel . . .

— Nem tudom — felelte gyorsan. — Azt hiszem, elmehetek . . . Nem?

— Talán ha kérném szabad egy percre . . . — mondta mosolyogva Elder.

— Önnek jogában áll kihallgatásokat fogadtatósítani? Ugy tudom a kapitány urra tartozik.

Elder elismerően bólogatott.

— Eltalálta, signora. Remélem, a kapitány úr megkérdezi majd, hogy honnan ismeri a főkapitányságon, kiállított szolgálati jegyek tartalmát...

A nő sápadtan állt fel.

— Tartóztassanak le, ha merik, de ezt a megszégyenítő faggatást nem tűröm . . . !

— Udvarias formában érdeklődünk és érthetetlen ez az idegesség . . .

Signora Relli visszaült.

— Si! Hát tessék kérdezni, de ez az úr polgári ruhában van . . .

— Elder főfleügyelő, híres rendőr és én kértem meg, hogy vegye át a nyomozás irányítását...

— felelte a kapitány és elpirult, mert érezte, hogy ez kapituláció volt.

— Nem értem, miért haragszik rám signora — fordult feléje Elder. — Én feltétlen tisztelője

80
vagyok és semmi áron sem keverném bele az ügybe, csak néhány kérdést szeretnék feltenni . . .

—Va bene . . . tessék . . . A törről nem tudok semmit és . . .

— De kérem — mosolygott Elder — ki beszél itt a töről . . . Inkább ezt szeretném tudni, hogy mikor halt meg signor Relli? . . .

— Ez miért fontos?

— Régi szokás felvenni a személyi adatokat.

— A férjem nyolc év előtt halt meg.

— Miben?

— Ez is nacionáléhoz tartozik?

— Szó sincs róla. Csak érdekel.

— Igen? Arnaldo tizennyolc év előtt halt meg.

— És hol van eltemetve?

— Vicenzában... Megmondaná, mi köze ehhez? A kapitány furcsán nézett a detekívre.

— Csakugyan fontos ez, Elder?

— Ha nem fontos, akkor miért idegesíti signora Rellit?

— Mert sért, hogy a magánéletembe avatkoznak. Ezt nem tűröm.

— Akkor hát nem teszem — felelte kedvesen a felügyelő. — Csak azt tessék akkor megmondani, hogy miért van ez a kettes a törön?

Remegő szájjal ugrott fel.

— Mondtam már, hogy nem tudom . . . Ez . . . valami játéktör . . . Gyerekjáték.

Elder egészen eléje állt és a szemébe nézett.

— Téved, signora Manzini! Ez felnőtt játék!

A nő először megdöbbsent. Azután vállat vont és csüggedten suttopta.

— Si! Maga mindent tud . . . Beismerem, én Nedda Manzini vagyok . . .

Altalános meglepetést keltett a vallomás. A kapitány megsimította a homlokát.

— Valahol hallottam . . . Ezt a nevet . . .

— Hallotta. Ismerték az egész világon. Opera-énekesnő voltam. Tizennyolc éve ennek . . . Azután otthagytam a színpadot és elmentem egy hittérítő után Borneóba . . . És amikor . . . meghalt . . . — Itt megtelt a két szeme könnyel. — Elhatároztam, hogy visszatérek . . . De nem akartam öreg művésznő lenni . . . Inkább lettem fiatal özvegy és felvettem a Relli nevet . . . Utálatos, ha sajnálják az embert, hogy milyen nagy volt valamikor . . . Így lettem signora Relli. Basta! . . . Remélem kielégítették a kíváncsiságukat . . .

— Ó, nem ilyesmiről volt szó. Csak tudni akartam, hogy hány művész van a házban.

Markheit a fejét csóválta. Már megint hová fog kilyukadni ez az ember?

— Miért érdekli — fordult feléje a nő idegesen.

— Azért — mondta Elder — mert ez a törzsinyadi kellék . . .

Csend . . .

— És . . . mit akar evvel mondani?

— Hogy ismerni kell minden művészt a háznál, akiről hihető, hogy eltett valahol egy kelléket emlékebe — megnézte a tört — amelyet egy opera II-ik felvonásában használtak.

— Ön . . . engem . . . gyanúsít? . . .

— Nem. De ha talállok egy kelléktört, akkor tudnom kell, hogy Lindner úron kívül van-e még művész a házban . . .

— Lindner egy jámbor, jóra való gentleman.

— Senkisem gyanúsítja. Csak kihallgatjuk a törre nézve, Sedlintz fogalmazó úr felkéri majd,

hogy fáradjon ide . . . — intézkedett Elder.

— Kérem önöket . . . könyörgöm . . . egészen bizonyos, hogy semmi köze a törhöz . . .

— De nyugodjék meg, asszonyom . . .

— Nem! Lindner szívbeteg, idegbeteg és olyan gyáva . . . Megölik őt . . .

A kezeit tördelte. A rendőrtisztek egyik ámulatból a másikba estek. Boszorkány ez az Elder? Honnan a csodából szedi elő meglepő adatait?

— Bízson a tapintatunkban asszonyom. Most felkérjük, hogy amíg Lindner urat kihallgatjuk, szíveskedjék az irodába fáradni. Borgen fogalmazó úr társaságában.

— Rendben van. Sajnálom és szeretem ezt a derék öreg gyereket. De higyjék el: semmi köze az ügghöz és . . . és . . . ne gyanúsítsák . . . Vigyázzanak . . . kérem . . . — könyörgött szinte sírva. — Őrá nagyon kell vigyázni.

Signora Relli átment a harmadik szobába Borgennel.

— Mondja, honnan tudja mindezt? — kérdezte a kapitány.

— Ne felejtse el, hogy fél nappal előbb kezdtem a nyomozást. Ismerős volt az olasz nő. Kábelkeztem a konzulátusán és ott nem csináltak titkot az ügghől. A hatóságok ugyanis tudják a művész-nő titkát . . . Csakugyan megbíz a nyomozás vezetésével kapitány úr.

— Hm . . . igen. Bevallom megváltozott a véleményem . . . Azt hittem, a szerencséje nagyobb mint a tudása.

— Csak a kettő együtt ér valamit.

Jött Sedlinz, a kövér gyerekarcú énekes-sel. Két szeme alatt egy-egy petyhüdt zacskó képző-

dött az évek folyamán és állcsontja körül pofaszakállszerű bemélyedéssel kiárkolta a zsírt az idő . . . Nehezen lélekezett, sárgásan erezett szemei, fáradtan bóbiskoltak.

— Foglaljon helyett Lindner úr . . .

— Köszönöm . . . — szuszogva le ült. A kapitány fel akarta mutatni a tört, de eltűnt az asztalról . . . Hová lett?

— Jelentéktelen formaság — mondta Elder mosolygva. — Sorra megállapítjuk a vendégek alibijét. Ön például, emlékszem, a hallban állt, mialatt a kapitány úr felolvasott.

— Igen.

— De azután, a rendelet felolvasása közben távozott.

— Így van. Felmentem a szobámba, mert elfáradtam . . . és nem érdekelt . . .

— Unalmas is, ami azt illeti. A folyósón nem találkozott senkivel?

— De . . . A szobám irányából Sergius herceg jött . . . Köszöntünk egymásnak.

— Mással nem találkozott?

— A lépcsőn egy fiatal hölgygel, aki szintén azon a folyósón lakik. Ugy látszott, a hercegre vár.

— Maud Borekman kisasszony volt . . . Ön a szobájába ment?

— Nem. Signora Relli utánam kiáltott váratlanul . . .

— Hiszen a signora lent volt a hallban!

— Igen, de közben az emeleten is járt. Liften jött és már fenn volt, amikor érkeztem. Megkért, hogy hozzam fel a retikülét, sok pénzzel a hallban hagyta.

— És ön felhozta?

— Nem találtam a hallban. Érthetetlen . . .

— Köszönöm — mondta Elder. — Ezzel elintéztük a formalitást.

— Kérem . . . mindég szívesen állok rendelkezésükre . . . — nehézkesen felemelkedett.

— Még mellékesen elintézhethjük Wolfgang úr kérését — szólt rá hirtelen, mosolyogva Elder. — A szemétben találtak egy ilyen csecsebecsét és nem tudják, hogy kié.

Elővette a tört. A zsebéből. Lindner bárgyú arca felderült:

— Az enyém . . . Kedves emlék. A Bűvös Vadász második felvonásából. Legszebb szerepem volt.

— Hogy kerülhetett ez a szemétbe?

— Talán leesett az íróasztalról. Mert ott volt mindég . . .

— Szíveskedjék majd a direkciónál kérni . . . Ez is csak formaság. Mi nem adhatunk ki talált tárgyat . . . Csak még valamit . . . Nem tűnt fel önnek egy barna folt a szőnyegen? . . .

Kinyílt a másik szoba ajtaja és signora Relli jött ki felhevülten.

— Elég!

Lindner csodálkozva állt.

— Vallomást akarok tenni!

— De . . . signora . . .

— Lindner úr addig menjen ki. Ne féljen, nincs semmi baj. Egy félreértést kell tisztázni . . .

— Én nem megyek ki! Tudni akarom mi ez a játék . . . Mit jelentett . . .

Elder cigarettára gyujtott.

— Foglaljon helyet Lindner úr, ön is signora. Saccomodi . . .

Az olasz szóra, a nő kissé meglepetten leült.

— Azt hiszem, hogy a leghelyesebb, ha most tisztázunk mindent. Senkit sem gyanúsítunk és Lindner úrnak sem fog ártani, ha megtudja az igazat. Tessék signora. Beszéljen.

A nő most már sokkal nyugodtabb volt.

— Amikor a kapitány úr elkezdte a vesztegzárról szóló felolvasást, láttam, hogy Lindner elindul a lépcsőn. Kissé bizonytalan léptekkel ment. Azt akartam, hogy ne igyon többet, úgyis zavaros nap volt. Beszálltam a liftbe és felvitettem magamat, hogy előbb legyek a szobájánál. Amikor odaértem, láttam, hogy nyitva van az ajtó. Egy halott ember feküdt bent, nagy vértócsában . . .

Lindner dermedt arccal hallgatta.

— Dr. Ranke volt — mondta Elder.

— Si! Ő volt. Tudtam, hogy minden vendég lenn van a hallban . . .

— Ebben tévedett.

— Akkor azt hittem, hogy csak Lindner jött fel. Neki most nincs alibije, mert feljött. És az ő szobájában fekszik a meggyilkolt. Hidegvérű, erős nő vagyok. Borneon éltem egy hittérítő mellett. Szemben egy félig nyitott szobaajtó, odatámasztva a seprű. Most takarítottak, Vangold szobája volt, akinek van alibije. Felkaptam a halottat. Én nagyon izmos vagyok. Gyorsan átvittem a másik szobába. Hangokat hallottam. Az ajtóhoz léptem. Valaki benyitott. Az ajtóval éppen eltakart. Amikor meglátta a halottat, bevágta az ajtót és elment. Én is elmentem. A tört már nem mertem kihúzni Rankeből. Akkor találkoztam a folyosón Lindnerrel. Leküldtem a hallba . . . Talán nem látták, hogy feljött . . . Én a szobámba siettem . . .

— Közben nem találkozott senkivel? . . .

— Hát . . Maud Borckman búcsúzott Sergius hercegtől . . . a lépcsőnél . . .

— Az bizonyos volt előttem — mondta Elder — hogy Ranket nem ott ölték meg, ahol rátaláltak . . . Alig volt vér a padlón és a boncolási jegyzőkönyv szerint elvérzés volt a halál oka. Keressem, hogy hol van vér?

Lindner felállt.

— Uraim, egy vallomást kell tennem. Én öltetem meg dr. Ranket!

Az özvegy felugrott, de a kapitány most már erélyesen rászólt.

— Kérem signora ez kihallgatás! Csak az beszéljen, akinek kérdést teszek fel.

És máris kikapcsolta Eldert. Gyorsan. A végkifejlés előtt. A főfelügyelő veszélyesen kiszorított mindenkit az ügyből egy félóra alatt. Hohó! Azt talán mégsem.

— Neve? — kérdezte a kapitány.

— Enrico Lindner.

Sedlintz előtt halomban állt a jegyzőkönyv.

— Lindner nem olasz név.

— Az apám osztrák volt. Én már olasznak születtem. 1886-ban Torinóban . . .

A bágyadt, nyugtalan ember, most nyugodt, hideg és józan volt.

— Beismerő vallomást tesz? — kérdezte a kapitány.

— Igen. Beismerem, hogy én öltetem meg dr. Ranket, a szobámban.

— Hogyan történt?

— Ranke doktor bekopogott, hogy itt a rendőrség, jöjjenek a hallba. Kinyitottam az ajtót, a doktor belépett és csodálkozott azon, hogy én lakom

itt. Azt hitte, hogy még mindig a hölgyé a szoba, akivel kicseréltük.

Elder felugrott.

— Hogyan? . . . Abban a szobában . . . nem ön lakott? . . .

— Nem. Én a 72-esben laktam és a portás megkért, hogy adjam át a szobát egy hölgynek . . .

— Nem tudja, ki volt ez a hölgy?

— Maud Borckman — mondta Elder.

— Folytassa.

— A doktor megkérdezte, hogy hányas szobába költözött a hölgy, akivel cseréltem. Bosszantott, hogy gyorsan, türelmetlenül kérdez, elutasító választ adtam. Erre megragadta a karomat és ingerülten kiáltozni kezdett. Eltaszítottam, megütött, mire a kezemügyébe akadó színpadi törrelledőftem...

— És miért ment utána azután a hallba?

— Ismét kopogtak. Most már a detektív. Azt mondta, menjek a hallba, itt a rendőrség. Félttem, hogy benyit. Lementem vele együtt, de nyomban feljöttem ismét, hogy eltávolítsam a tetemet. Signora Relli azonban a retikülért küldött. Mire visszatértem a szobámba, a tetem már nem volt ott.

— És a szőnyeg? — kérdezte Elder.

— Tessék? — kérdezte Lindner bután.

— Hová lett a szőnyeg, amire a vér folyt. Utólagos beleegyezésével a szobájában jártam tegnap és ez volt az egyetlen apartemante az emeleten, amelyből hiányzott a szőnyeg.

— Csakugyan . . . most, hogy mondja, nekem is furcsa. Az a szőnyeg eltűnt.

— Nem értem, mi fontossága lehet ennek — vágott közbe türelmetlenül a kapitány.

— Azt hiszem, sok — felelte Elder. — Az áldozat

vére még mindég nincs meg. Erre a szőnyegre folyt szerintem.

— Hogy tűnhetett el, ha a gyilkosnak nincs tudomása róla? Másnak nem állhatott érdekébe! — türelmetlenkedett a kapitány.

Elder hátradőlt és hangtalanul füttyürészett...

— Nos? — sürgette idegesen az egyik tiszt.

— A szőnyeg a legfontosabb az egészben. — Hirtelen Lindnerhez fordult. — Milyen helyzetben álltak egymással szemben, amikor ön hasbaszúrta az orvost.

— Szemben álltunk és én egyenesen a hasába . . . — csodálkozva megállt. Látta az elhült arcokon, hogy valami rendkívüli történt.

— Na jó! — mondta Elder és felállt. — Hát most már tisztul a dolog. Elárulta magát, Lindner úr! Ranke doktort nem hasba szúrták, hanem a torkába döftek.

Lindner idegesen futott át gyér hajszálai között az ujjáival.

— Nem jól hallottam a kérdést . . . Természetes, hogy a torkába döftem Rankenek. Szemben állt és ezzel a gyenge szerszámmal puha pontot akartam találni ezért a torkába . . .

Ijedten hagyta abba, mert signora Relli kacagni kezdett és kacagott, kacagott teli torokból, megkönnyebbülten, szívből, jókedvűen . . .

XX.

— Signor Elder . . . Benissima! Maga igazán egy ördög és egy angyal együtt . . . — kiáltotta az özvegy és mielőtt valaki megakadályozhatta volna gyorsan lehajolt és kezetsókolt a főfelügyelőnek.

— De signora . . .

— Hallgasson . . . — És Linder elé lépett. — Óh! Maga szörnyű, ostoba, gyerek ember! Szégyelje magát! Annyira megijesztett . . . Sohasem hittem volna, hogy így tud hazudni! Szégyelje magát!

A vén kövér gyerek megsemmisülten ült le.

— Én öltem meg... — próbálta motyogni...

— Basta! Bolond ember! Ranke doktort hátulról szúrták le és torkon, nem hasba!

— Mit jelentsen ez, Elder?

— Hogy a szőnyeg a fontos. Ki vitte el a szőnyeget és hová? A szőnyegen volt a vérnyom.

— De . . .

— Ami Lindner urat illeti, azt hiszem, a vallomásának egy része igaz. Ranke doktor Maud Borkmant kereste, de nem tudta, hogy elköltözött már Lindner úr szobájából. Lindner úr megmondta, hogy a hölgy más szobában lakik. És . . .

— És? — kérdezte a kapitány.

— Tessék felelni, Lindner úr! — szólt rá Elder. — Minden szó fontos.

A művész ismét a régi tehetetlen alak volt.

— Hazudtam az előbb . . . Azt hittem, hogy a signora gyanuba keveredik . . . Gondoltam . . . magamra vállalom . . .

— Ostoba, vén, gyerek! — kiáltotta az özvegy.

— Csendet kérek — szólt közbe a kapitány. — Szóval módosítani kívánja a vallomását?

— Igen.

— Mi történt ön és Ranke doktor között?

— Megmondtam neki, hogy a régi lakó elköltözött, nem tudom hová. Erre a doktor megkért, hogy telefonálhasson a portásnak. Beleegyeztem és lementem a hallba. Azután eszembe jutott, hogy az

orvos nem zárja le a szobámat és a szekrényemben van minden pénzem. Akkor visszamentem és találkoztam a signorával, aki a retikülért küldött. Mire újra a szobámba értem, mindent rendben találtam.

— A szőnyeg még a helyén volt?

Lindner töprengett. A homlokát dörzsölte...

— Nem emlékszem... Igazán nem emlékszem...

— Nem tudom, hogy a szőnyeg miért olyan fontos, — szólt közbe a kapitány. — A vallomások alapján mindenesetre elrendelem...

— Bocsánat, hogy közbevágozok! — mondta Elder — de szeretném, ha a kihallgatott személyek át fáradnának egy-egy szomszédos helyiségbe, hogy mondjak valamit.

— Rendben van, önöket sajnós, vallomásuk alapján amúgy is őrizetbe veszem...

— Ettől féltem — szólt Elder szomorúan.

— Kérem kapitány úr... — hebegte Lindner.

— Hallgasson, Enricó! — mondta erélyesen signor Relli. — Az igazság a mi oldalunkon van és bízom ebben a detektívben. Ez sokkal okosabb, mint a kapitány és nem engedi blamálni a rendőrséget. Pronto! Megmondtam. Csináljanak velem, amit akarnak.

A kapitány szeme fehéréig elsápadt.

— Önök sajnós csalódní fognak a főfelügyelőben. Sedlintz, Uhlrik, vezessék a szobájukba a signorát és Lindner urat. Nem beszélhetnek egymással és posztot az ajtójuk elé.

— És Vangold? — kérdezte Elder. — Ő szabadon járhat? Nincs alibije és a corpus delikti...

— Helyes Vangold úr ellen is nyomos gyanú merül fel, őt is háziőrizetbe vesszük...

— Továbbá Sergius herceg és Maud Borck-

man — folytatta kegyetlenül Elder. — Többtanulátta őket a folyosón és szintén nincs alibjük!

A kapitány meghökkent. Már látta, hogy ez az ember ismét törbe csalta.

— Kihallgatjuk őket — felelte elszántan — és ha szükséges, őrizetbe vesszük. Minden gyanúsított 24 órára őrizetbe vehető...

— ... Ha szökésétől lehet tartani. De itt egy kiscica sem távozhat észrevétlenül.

— Téved! Villiersnének is nyomaveszett. Mehetnek kérem, Sedlintz.

— Brávó detektív! — mondta signora Relli, miközben elmentek.

— Főfelügyelő úr! — mondta szigorúan a kapitány. — Ön a nyomozás során adatok birtokába jutott, amelyeket eltitkolt és színpadszerűen alkalmazott itt, Elismerem kivételes képességeit, de ez az eljárása, fegyelmi vétség.

— Kapitány úr megkért, hogy ne follyak bele a nyomozásba. Most csak azért tettem, hogy megóvjam a rendőrséget egy kínos botránytól.

— Miféle botránytól?

— Eddig három embert vett őrizetbe. Őrizetbe kell vennie ezen az alapon még kettőt. Az öt. Öt tekintélyes ember, akik közül legjobb esetben is csak egy lehet a tettes, tehát négyen követelnek majd elégtételt, négyen lármáznak majd a sajtóban... És joggal.

— Ki a másik kettő?

— Sergius herceg és Maud Borckman.

— Kihallgatjuk őket. Menjen értük Ferguson fogalmazó.

Markheit felállt.

— Nem akarok beleszólni a rendőrség ügyébe,

de azt hiszem, Elder jót akar. Kár itt botrányt provokálni, amíg nem tudunk bizonyosat.

— Amíg nem tudjuk, hogy Villiersné merre távozott, addig őrizetbe kell venni minden gyanúsítottat. Sajnos, az egészségügyi szolgálat nem nyújt elég garanciát . . . — tette hozzá egy döfést intézve Markheit címére.

— Ezt el kell fogadni — mondta Elder sóhajtván. — Bár szerintem Villiersné nem hagyta el a szállót . . .

— Ezt honnan veszi?!

— Mert, aki elhagyja a szállót, az nem kísérel meg vesztegetés útján egy levelet kicsempészni, hanem kiviszi saját maga.

— Elfogadom! Ez esetben még ma átkutatunk minden helyiséget, minden szobát, minden zugot.

A herceg érkezett Mauddal. Sergius már szmokingban volt, ebédhez készült. Fehér keztyűit húzogatta nyugodtan.

— Önt, kegyelmes uram, signora Relli és Lindner úr látták a folyosón, ahol a gyilkosság történt, közvetlenül a tett elkövetése után.

— A folyosón . . . igen . . . Borckman kisasszonnyal jöttem, a lépcsőhöz.

— Nem vett észre semmi gyanussat?

Vontatottan felelt.

— Zajt hallottam a 70-es szobából, amelyben Vangold lakott, de tudtam, hogy lenn van az étteremben . . .

— És?

— És a lépcsőnél egy pillanatra magárahagytam Maudot, visszamentem, hogy megnézem . . . — Habozott . . .

— És benyitott — mondta Elder.

— Ugy van . . . — Ismét hallgatott.

— Mit látott?

Nagyon csendesen mondta:

— Egy őszfejú embert láttam . . . Leszúrva.

— Ez megerősíti signora Relli vallomását, — bólintott Elder — valaki benyitott, miután Ranke tetemét a 70-esbe vitte.

A kapitány kopogtatott egy tollszárral.

— Én folytatom a kihallgatást.

— Bocsánat . . .

— Mit tett ezután?

A herceg keze és hangja remegett.

— Azt mondtam . . . Borckman kisasszonynak, hogy menjen a szobájába . . . én is visszavonulok . . . Így nem keveredünk bele . . . Szabad egy kis vizet kérni? . . .

— Tessék . . . — Ferguson fogalmazó szolgálatkészen töltött . . .

— Köszönöm . . .

— Találkozott közben valakivel? — kérdezte a kapitány.

— Lindner úr jött a lépcsőn.

— Aztán.

— Megvártam, amíg Borckman kisasszony a szobájába megy és én is visszavonultam . . .

Maud sápadtan nézte a törékeny öreg ember vergődését.

— Szíveskedjék a szomszédos szalonba fáradni, — mondta a kapitány és a visszatérő Sedlinznek intett, hogy kövesse.

Az öreg aggódó pillantást vetett Maudra, a küszöbről.

— Csak menjen nyugodtan — mondta a leány.

A herceg lehorgasztott fejjel kiment.

— Maud Borckman?

— Igen.

— Magánzónő?

— Nem. Decker tanár asszisztense vagyok.
Markheit csodálkozva felállt.

— Mi?

— Miért csodálkozik ezen?

— Dehát . . . ön nem tudja . . . hogy az az ember, aki bubópestisben haldoklik, az Decker tanár . . . ?! Vizet . . . hé . . . gyorsan . . . konyhakot . . . ide fektessék a szófára.

Maud ugyanis mintha meghalt volna, úgy vágódott végig Markheit közlésétől.

XXI.

A kapitány komikus tanácstalansággal vakarta meg a fejét.

— Az ördög érti . . .

— Jobban van? — kérdezte Markheit a leányt.

— I . . . igen . . .

Felemelkedett a szófáról, lassan lábpra állt.

— Ho . . . hogy van a professzor?

— Bubópestis . . . Nincs sok remény. Allandóan eszméletlen, magas láz és tipikus szepszisztünetek. Minden mirigye duzzadt . . . szóval . . . itt nincs tudomány . . . Nem tehetünk semmit, Palmira olajjal keni az orvos . . . ez a fájdalmat és a viszketést enyhíti.

— Nincs remény? . . .

— Hát . . . Bubópestis, az bizony . . . Szóval kár érte, mert nagy ember . . .

— Mivel magyarázza kisasszony, — kérdezte a kapitány, — hogy a főnöke nem értesítette meg-

kezéséről. Haragban váltak el!

— Nem. A professzor nagyon szeret és . . .
Elakadt.

— Talán segíthetek — mondta Markheit. —
n beszéltem néhány pillanatig a beteggel. Inkog-
tóban jött. *Egy megtévedt munkatársát akarta el-
ogni a rendőrség bevonása nélkül* . . . — Jelentősen
ézett Maudra.

— Nem tud az ügyről valamit? — kérdezte a
kapitány.

— Nem. Rólam semmi esetre sem lehet szó.

— Mit tud a 70-es szobában történt bűntényről?

— Sokat!

— Tessék elmondani.

Maud nyugodtan felelt.

— Én öltem meg, doktor Ranket.

XXII.

Egy pillanatnyi csend után, a kapitány olyant
csapott az íróasztalra, hogy a tárgyak táncra per-
dültek.

— A mindenségit . . .

— Nem értem . . . — csodálkozott a leány. —
Beismerő vallomást teszek. Ranke doktor egy le-
velet küldött este 11 órakor, a gyilkosság előtti na-
pon, mert már egy nappal előbb itt volt a betegnél.
De csak másnap konstataulta a pestist. Tessék a levél.

Átadta. A kapitány elolvasta. Ez állt benne:

„A többszörös gyilkos Borckman és leánya, csak
tölem várhatnak kegyelmet. Jöjjön éjjel 3 órakor
a hallba és hozza el a jegyzeteket. Dr. R.“

— Miféle jegyzetokről van szó?

— Nem tudom . . .

— Ki az a „gyilkos Borckman“.

— Az apám.

— Hol van most?

— Nem tudom. Amikor kiderültek a rémtettei, megszökött Moszkvából. Mi is eljöttünk anyámmal, Batáviában telepedtünk le és a jótékonyságáról közismert Sergius herceg pártfogásába vett.

— Mit akart öntől Ranke?

— Zsarolni. Elmentem a hajnali találkozóra. Azt mondta, hogy felfedi mindenki előtt a származásomat, nyilvánosságra hozza, hogy a többszörös gyilkos leánya vagyok, ha nem szerzek a hercegtől tízezer hollandi forintot a számára.

— És?

— Másnapig adott haladékat.

— Mi történt másnap, a folyosón, amikor önt és a herceget együtt látták körülbelül a gyilkosság idejében?

— A herceg a szobájába ment a keztyűjéért, mert ebédhez nem megy másképp. Ezalatt Lindner úr szobájából kijött doktor Ranke és pénzt követelt. Utána mentem, megláttam a könnyű tört az asztalont, belevágtam a hátába és gyorsan a herceg után siettem. Csodálkozott, hogy az ajtaja előtt várom, de nem szólt semmit. Ismét végimentünk a 70-es szobák előtt, a lépcsőnél a herceg azt mondta, hogy visszamegy egy pillanatra, azután jött és kért, hogy menjek a szobámba.

— Beismerő vallomása alapján letartóztatom.

— Ez természetes. Szeretném, ha megengedné, hogy Decker tanárt ápoljam. Hiszen mindegy, hogy hol őriznek . . .

— Nem engedhetem meg . . .

Most Ferguson lépett be izgatottan.

— Kérem kapitány úr!... A herceg kijelentette, hogy beismerő vallomást akar tenni . . . Ő ölte meg Ranke doktort...

A kapitány egy pillanatig úgy érezte, hogy megbolondul.

XXIII.

— Kérem, ez nem igaz — mondta Maud. — A herceg azt hiszi, hogy megmenthet ha feláldozza magát.

Közben belépett a herceg is.

— Hagyja Maud . . . — mondta csendesesen. — En öltem meg Ranke doktort, mielőtt bekopogtatam magához. Ott állt Lindner szobájában a nyitott ajtónál. Hallottam, hogy a háziközpontnál a 72-es szobát kéri. Elfogott a düh. Kitéptem a kezéből a kagylót és goromba voltam hozzá. Kinevetett. Azután megfordult, hogy bemegy Maudhoz. Ott feküdt, kezem ügyében a tör . . . felkaptam és...

— Nem igaz! — kiáltotta Maud.

— Ne próbáljon megmenteni. En tettem. Tartóztassanak le.

Elder nem szólt közbe. A noteszébe jegyeztett. A kapitány néha ránézett. Váltakoztak az érzései Elderrei szemben.

Végül intett Sedlinznek, azután a két kihallgatotthoz fordult.

— Tudomásul veszem, amit mondtak. Kérem önöket, hogy menjenek a szobájukba és további intézkedésig tartózkodjanak ott.

Miután Sedlinz kiment a herceggel és Mauddal, hogy őrséget rendeljen az ajtójuk elé, a kapitány Elderhez fordult.

— Átkozott história. Ilyent még nem is láttam. Három tettes egy gyilkossághoz.

— Négy tettes. Mert Vangold zsebében volt a véres terítő.

A kapitány a körmeit nézegette.

— Hm... Ugy látom jegyzett valamit — mondta végül halkan.

— Igen . . . Néhány főbb pontját az ügynek.

— Csakugyan? Maga szerint, melyik a leggyanúsabb?

— Az, aki a szőnyeget eltüntette.

— De miért?

— Mert az ment ki legutoljára a szobából, tehát elbújt, illetve ő ott volt már, amikor az első gyanúsított érkezett és amikor látta, hogy a tettet elviszik, magával vitte a szőnyeget.

— És ez az ember nem lehetett a herceg, Lindner, Borekman kisasszony, vagy signora Relli?

— Nem. Ezek mind találkoztak egymással a gyilkosság után. A szőnyeg nem volt náluk.

— A leggyanúsabb az olasz nő!

— Egyformán gyanúsíthatóak — mondta Elder. Mindegyiknek volt néhány perce alibi nélkül, a gyilkossággal egy időben.

Markheit felállt.

— Én megyek ebédelni. Csak azt szeretném tudni, hogy mi a véleménye Elder, az ügyről?

— Kissé megakadt. Szerintem jobb lenne, ha a gyanúsítottak szabadon mozognának a házban és megfigyelhetnénk őket.

— De amíg Villiersnéről nem tudjuk, hogy hol van, addig kénytelen vagyok így eljárni — mondta kurtán a kapitány.

— Legalább annyit tegyen meg nekem kapi-

tány úr, hogy a szőnyeget megkeressük.

— Hogyan?

— Kivétel nélkül valamennyi szobát átkutadjuk. Egy kétszer háromméteres szőnyegről van szó. Valamelyik szekrényben, vagy ágy alatt rejtheték csak el. Ahol a szőnyeg van, ott a gyilkos.

— Rendben van. Végig járhatjuk a szobákat.

— Ez a szőnyegtől eltekintve is tanulságos lesz — mondta Elder és elindultak.

XXIV.

A fiatalember felébredt. Az már nem lepte meg, hogy egy kádban alszik és azon sem csodálkozott, hogy egy trópusi sisak van a fején, de különben nincsen rajta semmi. Az ilyesmi ujabban napirenden volt, de azon csodálkozott, hogy a víz folydogál a csapból és már régen túlömlött a kádon úgy, hogy néhány milliméternyire ellepte a fürdőszobát.

Hol van?

Lassan derengett... Li-Shing... Bruns... Raleigh doktor és a mimózavirág...

Elzárta a csapot. A szomszédos szobából hortyogást hallott. Gyerünk... gyerünk... Itt baj lesz... Szomorúan látta, hogy köpenye, néhány darab hideg hús társaságában, a kád mélyén ázik. Kimászott a vízből. Bruns mélyen aludt a másik szobában, a szófa és az asztal között fejét egy felborult karosszéken nyugtatva. Alkonyodott...

Nekiesett a ruhaszekrénynek. Nem volt erkölcsi gátlása. Űzött vad volt. Ha elfogják, fejbőlövi magát. Mindentől eltekintve, a gyilkosság ügye kétségtelen bizonyítékot nyerne.

Össze-vissza dobálta a ruhákat. A legrosszabb minőségűt kereste. Végül egy zsákszerű nyári holminál kötött ki.

Most jött a baj. A köpcös ember félméterrel alacsonyabb volt. Kabát könyökig, nadrág térdig... Vadul kutatott. A bolond felébred és akkor vége. Mit csinál itt egy meztelen orvos a szobájában?

Kihúzta a fiókokat. Rengeteg levél. Az egyik hatalmas komódfiókban, egy szőnyeg. Kétszer háromméteres, rozsdaszínű, perzsa. Nem jó . . . A másik komod fióktól hátrahökölt . . .

Vagy húsz különböző pisztoly és egy kézigrátnát. Mi ez? Automata revolver, régi hatlövetű bulldog, egy heveder töltény . . . Halló! Ez aztán szép kis paciens. Kihúzta a következő fiókot.

Még különösebb!

Egy gépfegyver. Mi? A Grand Hotel szobájában. Szőnyeg és gépfegyver. Csak úgy mellékesen néhány gázálarc.

De ruha nincs! Kétségbeejtő! Minek ez a sok fegyver? Érthetetlen. Visszament a fürdőszobába és kinyitotta az ablakot.

Szemben az egyik nyitott ablakból hangokat hall. Valaki goromba:

— Nem tehetek róla, hogy itt vagyok. Senki sem kényszeríthet rá, hogy dolgozzam!

— Téved Häcker úr! Ön tartozik dolgozni a vesztegzár ideje alatt, — mondta szigorúan a másik. Ez Wolfgang volt.

— Rendben van! De akkor dolgozzon Schilling kormányzó úr is! Nem azért csavarogtam a Grand Hotel előtt, hogy dolgozzam!

— Ugy? Tudja meg kérem, hogy nincs elegendő személyzetünk a nagy vendéglétszámhoz és az ál-

lam felhatalmazott, hogy a kincstár számlájára visszatartott egyének közül válogassunk kisegítő erőket.

— Nem dolgozom, — felelte Häcker.

— Igazsága van — mondta az öreg ujságáros.

— Mi itt egészségügyi megfigyelés alatt állunk...

— Maga fogja be a száját, — intette le Wolfgang. — Ami az ellátásukat illeti, lényegesen meg fog változni, ha nem dolgoznak. Ezt jegyezzék meg!

— Akkor bepörölöm! — kiáltotta Häcker. — Ugyis ketten lakunk egy szobában, ami ragály esetén szabálytalanság!

— És ha... fizetést ajánlanék, hogy dolgozzon!

— Engem nem lehet megvesztegetni.

— Ugy. Hát vegye tudomásul, ha nem dolgozik, nem kap enni.

— Majd szerzek! Téved, ha azt hiszi, hogy elítélnek lopásért. Kényszerhelyzet. A lapáros úr a tanum. És a Lidia nevű hölgy, akit szintén kényszermunkára ítélték.

— Látja arról példát vehetne! Naponta két-három forintot keres borraivalóban.

— Én nem keresni akarok, hanem pihenni.

— Szép, — mondta Wolfgang. — Ha nem veszi fel a fogasról azonnal a lohndiner ruháját és nem jelentkezik az emeleten Martin szobapincéernél, akkor üres levest és kenyeret kap...

— Nagyon jó, úgyis fogyni akarok!

Häcker alig figyelt oda. Az öreg ujságáros porékáját olvasgatta. Volt itt illusztrált lap, magazin, ujság, amennyi éppen kellett.

— Ami a szórakozást illeti, csak nappal olvashat, mert a villanyt is megvonom.

— Ehhez nincs joga, — hördült fel Häcker,

— Ugy van! Nincs joga, — mondta az öreg hirlapárus, mintha ős jogász lenne.

De Wolfgang elment.

— Milyen pimasz! Ki akar uzsorázni, mert idekerültünk, — dühöngött Häcker.

— Lidia rontotta el. Az a nő megbízható alkoholistának látszott és beáll szobalánynak.

Puff! A kis fürkében kialudt a villany. Wolfgang elsőszámú fenyegetése bevált. Häcker káromkodott.

— A mindenit. Hét óra van és tíz előtt nem tudok aludni. Azt hiszi a disznó, hogy így kényseríthet.

— Azért mégis szórakozni fogunk, — mondta az öreg és verklizni kezdett. — Ezt lehet sötétben is . . .

— Bár tudnék így aludni egésznap, mint ez a dög. — A sarokban mutatott, ahol a benszülött díszműárus hortyogott. — Ezt nem hívja dolgozni..

— Mert fekete, — mondta az öreg és verkli-zett. — Nem szeretik errefelé, csak boynak . . .

Egy ideig csak a verkli szólt.

— Idehallgasson . . . Itt szemben ez a köpcös alak ilyenkor lemegy a vendéglőbe... Azt hiszem, lehetne a szobájából egy kis italt és cigaret-tát hozni . . . hogy mi is jól érezzük magunkat.

— Az ötlet nem rossz. Ha valami készpénzt talál, azt se hagyja ott.

Csak a verkli szólt. Häcker átmászott az ablakon. Be a szemközti fürdőszobába.

Toccs! Víz.. Hát ez mi? Uszik a fürdőszoba. Ment vagy hét lépést, azután felgyújtotta a villanyt.

Ugy állt meg rémületében, mint akit villám sújtott. Szemben vele egy teljesen meztelen embert

pillantott meg, gázálarcban. Kezében egy gépfegyverrel. Häcker dermedten nézte. A nyelve felmondta a szolgálatot. A géppuska lendül, most végre észbekap és kinyújtja a kezét, de a másik oldalról, a gázálarcos jobb ökle lecsap az állára, hogy knockautolva a kádbazuhan. Nagy freccsenés...

Ezalatt az öreg verklizett a sötétben. Vagy tíz perc múlva zörejt hall az ablaknál. Valami árnszerű lép be.

Aha! Jön vissza Häcker, az elszánt munkanélküli, gondolja, pedig egy úr érkezik a sötétben, egy szál gázmaszkba öltözve...

— Mit hozott? — kérdezi az öreg a fogasnál tapogatódzó árnytól.

— Pszt... — csak ennyit felel.

„Valami baj van“, gondolja az ujságos és verklizik, gépiesen, némán. Majd megtudja rövidesen, hogy miért nem lehet beszélni... Közben a másik, mintha vetkőzne. Egy leesett cipő koppan...

Öt perc múlva nyikorog az ajtó. Kisurrant! Csak nem csinált valami disznóságot? Hová ment? Aggódva verklizett.

Tíz perc múlva Martinnál jelentkezett egy fiatalember. Félix volt.

— A direktor mondta, hogy itt dolgozzam.

— Maga az a kikötőmunkás?

— Én.

— Hogy van öltözve?!

Végignézett magán. Aranygombos háziszolga kabátban volt. Ez rendben lett volna. De egy irtózatosan rongyos zsakett nadrágot vett fel hozzá. Ez a benszülött csecsebecseáros ruhadarabja volt. Mit csináljon? Sötétben kellett öltözni.

— És ez a cipő.

Lenézett. Mi? . . .

Egy pillanatra elszédült!

... Fehér teniszcipő volt rajta, egy barna folttal.

XXIII.

— Kérem . . . Az igazgató úr kikapcsolta a villanyt és sötétben öltöztem . . . — mondta, amikor végre megmozdult a nyelve.

— Hát jó . . . menjen oda, a lépcső mellett, a 90-es fülkébe. Később majd küldök egy nadrágot. A csengőtábla szemben van. Ha kigyull egy szám, bemegy a vendéghez. Rendelésnél hívja fel a házi telefonon a vendéglőt. Ha nem tud valamit: az ötödik emeleten teljesítek szolgálatot, feltelefonálhat.

A jelzett szobába ment. Kényelmesen leült, azután rágyújtott. Birt a megfelelő lélekjelenléttel ahhoz, hogy egy gázálarcra való cigarettát magával vigyen, amikor átmászott az ablakon. Aranyvégek voltak „Bruns“ felírással. Aha. Saját hüvelybe tölteti az egyéni dohánykeverékét, mint általában a gazdag emberek.

Kigyult egy szám. A 60-as. Ment. Egy egészen fiatal, csinos emberhez nyitott be.

— Mondja kérem . . . hol mossák itt a ruhát?! Borzasztó, hogy az ingeim, hogy néznek ki.

— Uj ember vagyok kérem. De azt hiszem házimosóda van.

— Intézkedjék, hogy a mosónő feljöjjön hozzám. Erich Kramartz vagyok.

— Igenis.

Letelefonált az étterembe, ahol a főpincér nem akarta elfogadni a 60-as szoba rendelését.

— A konyha nem szolgálhat mosónővel.

— Hát küldjön egy szakácsnőt. Mit bánom én.

— Majd átszólók a portára.

— Tölem . . . — felelte az új lohndiner és letette a kagylót.

Most Maudot szerette volna látni. Ahogy kissé nyugodtabb alapokon tartózkodott a szállóban, nyomban a nőre gondolt. Itt nagy baj van . . . A cipő rejtélye sokmindent megoldana. Ebben a cipőben hozták a levelet, az bizonyos. A barna folt alakja elég jellegzetes. Kié lehet a cipő? Csak a benszülötté, mert Häcker és az ujságárus cipőben voltak. Tehát a maláj levelezőlap árus hozhatta a levelet. Bizonyára küldte valaki. És a boncolásnál talán műszereket cipelt, vagy ilyesmit. Oda is kell szolga, nemcsak orvos. Erre nem gondolt akkor.

Elindult a 70-es szobák kanyarodója felé . . .

Gyorsan visszahúzódott . . .

A benszülött jött óvatosan. A rendes kabátjában volt, de vöröskockás, rikító, kék pizsamanadrágban és mezítláb. Ugy siklott Maud ajtajához, mint valami kígyó! Lehajolt. Gyorsan becsúsztatott egy levelet és elsietett. A levél félig kiállt az ajtó alól, azután becsúszott. A leány átvette!

Most odamegy!

Ebben a pillanatban kialudt az emeleten a villany. Valahol az ügyeletes rendőrtiszt hangja halatszott.

— Halló! Mi az, rövidzárlat?

Érezte, hogy a hirtelen sötétség összefügg a benszülött küldönccel.

Gyorsan a leány szobájához lépett és halkan kopogott. Kissé kinyílt az ajtó. Be akart lépni, de Maud kinyújtott kezébe ütközött. Valamit eléje tartott és azt suttogta.

100

— Az istenért, vigye már . . . Vigye. És le-
gyen átkozott, maga sátán . . .

Ösztönszerűen átvette a tárgyat . . . Füzet-
szerű valami volt. Most lépések közeledtek . . . Tá-
vol ajtók csapódtak . . . Zaj hallatszott. Valaki
nekiütődött és egy erős kéz szorította meg a karját...

— Ki vagy . . .?!

— A boy . . . Mit akar?

Az árny Maud ajtajához közeledett, Félix
maga sem tudta, hogy miért, mellbe taszította,
hogy hátratántorodott. Azután elietett, mert hau-
gok közeledtek . . . Csizmás léptek . . .

Beugrott a személyzeti fülkébe és villanyt
gyújtott.

Kis kék füzet volt nála, amelyen ez állt.

„A banánoxid előállítás és alkalmazása.

Irtta: Richard Decker egyetemi tanár.

Közben ismét kigyúlt a fény. A rendőr-
tiszt végigsietett a folyosón és mindenhová beko-
pogott. Nem történt semmi.

Lassan csend lett, az emberek lefeküdtek. Mar-
tin jött be a fiatalemberhez.

— Na? Mi volt itt?

— Kialudt a villany.

—Az rendben van. De különben nem történt
hiba?

— Semmi. Egy vendég rendelést adott fel, az
étterem valószínűleg kiszolgálta már.

— Azután ledölhet ruhástól aludni. Állítsa be
a csengőtáblán, a berregőt. Én is lefekszem. Jóéj-
szakát,

— Jóéjszakát.

Martin elment. Félix kinyitotta a füzetet.

„*A banánoxid vegyiképlete*“

Ez volt a fejezetcím. Hm... Ennek a kis füzetnek nagy szerepe van az ügyben. Vices véletlen. A bennszülött bizonyára azt az üzenetet közvetítette, hogy valaki majd bekopog a füzetért. Közben ő kopogott. A leány kiadta a füzetet és futtában megátkozta. Az igazi, aki a füzetért jött beléütközött az ajtóban, sejtette, hogy valami hiba van, de már jött a rendőr, a szobapincér és menekülnie kellett.

Kialudt a villany.

Mit jelent ez? Valaki belépett csendben a fülkébe. Ő innen oldalról nem vette észre és az illető eloltotta a villanyt. Ennek dacára nyugodtan zsebre vágta a füzetet. Sejtette, hogy miről van szó.

— Ki az? — kérdezte.

Suttogó hang felelt.

— Adj ide azt a füzetet, amelyik kezében van...

— Megjegyzem nem vagyok ideges ember. Kihez van szerencsém?

— Péter Borckman vagyok.

Megdöbbent. Borckman... Hiszen Maud is.

— Nos? — kérdezte fenyegető, hidegséggel a suttogás — mi lesz?

— Olyan sürgős? Talán beszélhetünk pár szót.

— Mit óhajt?

— Ön valamilyen rokonságban van Mauddal?

— Az apja vagyok.

Kutya egy história.

— Tisztában van azzal — mondta ravaszán a fiatalember, — hogy a leánya milyen helyzetbe

jut, ha átadja önnek a főnöke bizalmas természetű jegyzetét?

— Semmi baja sem lesz. Majd elmenekül máshová. Ipari kémkedésért nem adják ki. Ez ne aggassa. Kicsoda maga?

— Háziszolga. De túlbúzgóan szívemen viselem a vendégek ügyét.

Valami megcsillant a sötétben.

— Töltött revolver van nálam, — mondta Borckman. — Ha nem adja át nyomban a füzetet, lelövöm és úgy veszem el magától.

Odaadja? Lehet, hogy a leány apja ilyen zülött fráter és tönkre akarja tenni Maudot . . . Ezt meg kéne akadályozni . . .

— Hát tessék — mondta.

A másik nem láthatta a sötétben, hogy hovámenjen a füzetért, egy lépést tett kinyújtott revolverrel. Ebben a pillanatban a fiatalember belerúgott a kis asztalba, amely kettőjük között állt és oldalt vetette magát. Borckman hátratántorodott, de máris elrántották a lábát, hogy végigzuhanat hosszába . . .

Nem sütötte el a fegyvert, hiszen nem is volt célpont. Felugrott, egy ökölcsapás arcon találta, vaktába vágott vissza, de csak az üres levegőt érte.

Az ajtó becsukódott és ráfordult a kulcs. Borckman ott ült a sötétben, bezárva.

A szoba ablaka a vendéglő üvegtetejére nyílt. A titokzatos ember lepedőt és terítöket hurkolt össze, azután lemászott a félemeletnyi magasságból.

XXIV.

A fiatalember kilépett a folyósora. Most merre? Kissé elvakult a hirtelen világosságtól. Elha-

tározta, hogy Maudhoz megy. Alig tett egy lépést, amikor, hirtelen, mintha a földből nőtt volna ki, oldalról előugrott valaki és egy tör csapott le. A döfést már nem védhette, kissé oldalt bukott, a tör a nyakcsigolyája helyett a vállát érte, lecsúszott a mellkasán és alaposan végighasította a bőrét, de nem ejtett, mély sebet. Félix elkapta a csuklót, a törrel és . . .

Csodálkozva állt . . . Sergius herceg!

— Ön . . .

A tör a földre hullott. A herceg ijedten nézte.

— Igen . . . Elhatároztam, hogy megölöm . . .

— lihegett. — Nem fogja Maudot szerencsétlenné tenni... Én... én megölöm, ha elviszi... azt a füzetet...

A fiatalember zsebéből kikandikált a füzet. Hátranézett az ajtó felé, amerről jött.

— Mindenek előtt menjünk innen. Beszélnem kell magával herceg, de ne idegeskedjék, mint az imént. — Megfogta a herceget a karjánál és vitte.

Sergius herceg megállt. Ijedten nézte a másikat.

— Hová akar menni?

— Maudhoz . . .

— Nem!

Bizony elég tiszteletlen volt, amit művelt, ha tekintetbe vesszük, hogy egy idősebb főúrról volt szó. Megfogta a herceg nyakát és vitte. A lány szobájánál kopogott, de választ sem várva, belökte a herceget, ő is belépett és ráfordította az ajtóra a kulcsot. Maud felöltözve ült az asztalnál és írt. Ijedten ugrott fel.

— Adjon gyorsan valami kötszert — mondta Félix, — megszártak.

A herceg egy székre roskadt és arcát a két tenyerébe fektette. Kimerülten lihegett. Maud, cso-

dálatos önfegyelmezettséggel, kérdés nélkül a szekrényhez lépett és kötszert vett elő.

— Vigyázni kell — mondta a fiatalember — hogy a padlóra ne cseppenjen vér. Ebben a hotelben az ilyesmi bonyodalmakra vezet.

Levette a kabátját és kinyitotta az inget.

Maud eddig még egyetlen szót sem szólt. Csofálatosan fegyelmezett volt.

Valami pasztillát vízben feloldott, fertőtlenítette a hosszú vágást és bekötötte. Azután gondosan eltüntettek minden nyomot.

— Oltsa el a villanyt — mondta a fiatalember — egy ügyeletes rendőrtiszt sétál kint, annak feltűnhet.

A lány eloltotta a villanyt és megszólalt.

— Hol találkozott a herceggel?

— Most a folyosón. Kértem hogy jöjjön ide. Nem akart. Erre erőszakot alkalmaztam.

... Az egészségtelen monszun évszak penészszagú, nedves párái súlyosan nehezedtek a sötét szobára. Az örökös eső, locsogva, csobogva zuhogott és egy moszkító döngött köröttük. A dús trópusi növények, fojtó, bágyasztó szaga a szobába is behúzódott.

— Kicsoda maga? — kérdezte a leány.

Mit mondjon? Volt már hittérítő, orvos és lohndiner. Mi legyen még?

Rágyujt egy Bruns feliratú cigarettára.

— Vigyázzon Maud, — szólt közbe a herceg. — Ő vette el a jegyzeteket.

— Mi? .. — A leány felugrott. — Maga ... maga Borckman embere?

— Hát kérem disztingváljunk. A füzet nálam van, de nem vagyok Borckman embere. Láttam,

hogy az ajtaja alá levelet csúsztat egy igen rongyos nadrág tulajdonosa. Erre idejöttem és kopogtam, hogy beszéljek önnel, e helyett átadott egy füzetet, megátkozott és nyugodni tért. Közben egy úr érkezett a sötétben, akit eltaszítottam. Ugyanez az illető később le akart löni, mert nem adtam át a füzetet.

— Hol van . . most az . . . az ember.

— Rázártam a 90-es ajtaját.

A lány az ajtóhoz ment. Hallagtódzot.

— Maradjanak csendben — suttogeta és gyorsan kisurrott.

— Csodálatos egy lány — mondta a fiatalember. — Micsoda karakter.

— Istenem . . . — suttogeta a herceg . . . — És miattam . . . Mert mindez miattam van . . .

— Ha nem tartja tolaodásnak kegyelmes úr: milyen kapcsolatban vannak Borekman kisasszonnyal?

Csend volt. Csak az eső zúgot, egyformán, folytonosan. Két cigaretta parázslott egymással szemben. Azután a herceg nagyon halk felelete hallatszott:

— A leányom . . .

XXV.

. . . Maud visszajött.

— Lemászott az ablakon. Megsebesítette?

— Nem. Revolver volt nála. Örültem, hogy ép bőrrel kijutottam a folyosóra.

— Adja ide a füzetet.

— Eszembe sincs. Maga bizonyosan odaadná annak a ronda pasasnak.

— Oda kell adni!

— Fenéket . . . Bocsánat, de dühös vagyok. Ez a füzet Decker tanár tulajdona, lehet, hogy már fel is jelentette magát . . .

— Nem. És nem is fog. Talán már halott is...
— felelte a leány sóhajtván.

— Na ne tessék ilyent mondani.

— Decker tanár a bubópestises tanár, aki miatt vesztegár van.

Az ifjú fütttyentett.

— Drága, jó ember — folytatta a leány. — Bizonyára utánam jött. Nem akart feljelenteni. Ő tőle tudta Ranke doktor, hogy nálam van a jegyzet.

— Az az orvos, akit megöltem? — kérdezte érdeklődve a fiatalember.

— Ostobaság! Azóta már tudom, hogy nem maga ölte meg. Miért hazudta ezt?

— Láttam, hogy nagyon szeretné . . . — ismerte be töredelmesen. — Mert azt hiszi, hogy a herceg ölte meg. Hiszen ezért hozta el a bűnjelet is magával: a tört.

— Igen . . . Dehát ez nem fontos. Ranke zsarolni akart és valaki megölte. Bizonyára Borckman. És ha nem kapja meg sürgősen a füzetet, akkor sok ember kerül végzetes helyzetbe . . . Nem számíthat senki irgalomra nála . . .

— Ha azt akarja, hogy odaadjam annak a gazembernek a füzetet, akkor őszintén kell beszélnie..

— Maga . . . maga . . . a rendőrség embere, vagy magándetektív?

— Magándetektív vagyok — felelte habozás nélkül — tehát megbízhat bennem, csak azt kell tudomásul venni, amit akarok.

— Lehet, hogy most is csak hazudik,

— Tőlem minden kitelik — felelte szomorúan a fiatalember — de bizonyos, hogy több évet szívesen adnék az életemből, ha magán segíteni tudnék.

Hosszan hallgattak. Az izgalom, a forró, nyirkos idő fullasztóan telepedett rájuk.

— Elmondok magának mindent — kezdte Maud. — Muszáj. A kezében vagyunk. És rajtunk kívül még néhány ember sorsa múlik azon, hogy maga ezt a füzetet átadja Borckmannak.

Virradt. Pontosan, mintha óraműre működne az ég, hajnali négykor elmúlt az eső. Délután háromtól hajnalig zuhogott. Közben a nappali forróságban láthatóan gőzölgött az elpárolgó víztömeg és egy roppant mosókonyha légkörébe burkolta a szigetet, reumás, maláriás, tifuszos, kigőzölgéssel.

— Majd én elmondom — szólt közbe Sergius. — Ezt úgy-e . . . belátja Maud . . . ? Nem teheti, helyettem más . . .

Az eső nesze helyett egy felriadt papagály rikoltása zavarta meg a csendet és a derengésben lassan kirajzolódott az ablak előtt néhány mozdulatlan pálmakorona árnya.

— Orosz katona családból származom. Az apám, Milenko Sergius tábornok, Kolcsak admirális oldalán esett el. A forradalom elől én is megkíséreltem a menekülést, de sehogyansem tudtam a határon átjutni. Moszkvában bujkáltam. Sok vizsontagság után végre egy „okmányárus“-nál, aki más névre szóló személyazonossági írásokat árult, megvásároltam a szükséges írásokat. Charles Borckman nevére szóló iratok voltak ezek. Ekkor hallottam először ezt a nevet. A feleségem, kis fiammal és néhány rokonommal, a forradalom első napjaiban vagyonommal együtt kijutott Párisba.

A Boreckman-féle okmányok birtokában, most már én is remélhettem, hogy eljutok hozzájuk. Nem így történt, mert találkoztam Anna Mirszkájával és beleszerettem. Fiatal egyetemi hallgató volt. Forradalmár. Bújdosása közben, mint Boreckman ismerkedtem meg vele és természetesen elhalgattam előtte az igazi nevemet. Az első házasságom nem volt boldog. Becsültük egymást a feleségemmel és mindaketten nagyon szerettük a kisfiúnkat; ez volt minden érzelmi kapcsolatunk. De ez sem ment végredményben, amit tettem. Bigámia . . . csúf bűn, utálatos vétek. De a szenvedély és a rossz házasság két nagy felbújtó. Elvettem Annát . . . Távol a forradalom lármás politikájától, Szibériában, Acsinszkban telepedtünk le. Két gyermekem született, Maud és Péter. Nyolc évig éltem boldogan, nehéz munkából. Hasznát vettem egy régi úripassziómnak; vadásztam. Prémgyűjtőknek dolgoztam. Anna már tudta a titkomat, megértett és megbocsájtott. Régen nem volt már forradalmár, hanem feleség és anya. Nem vágyódtam a hercegi életem után. Egyszerűen boldog voltam. Egy napon felkeresett a körzeti rendőrprefektus. Ez az ember a legjobb barátom volt. De akkor hűvösen beszélt velem. Közölte, hogy egy Péter Boreckman nevű embert köröznek, aki a forradalom alatt ölt és rabolt. Kegyetlen gyilkos volt. Szörnyű bűnlajstrom került elé. Egy szörnyeteg volt ez a Boreckman. A prefektus közölte velem, hogy másnapig egérutat ad. Siessek! Elképzeled a helyzetet? Csak egy védekezésem volt, ha elfognak, hogy Sergius herceg vagyok, volt kozákkapitány. A gyűlölt Sergius tábornok fia. Biztos halál. Mint Boreckmant viszont, nyomban felkötnek és joggal . . .

Menekülni kellett. Kínába kerültem. Az asszony beteg lett, már nem bírt átjönni a határon. Cahabarovszkban maradt a gyerekkel. Én tovább mentem. Megbeszéltük, hogy Sanghaiban várok rájuk. De Sanghaiban már a megérkezésem napján kórházba vittek, tifusszal. Élet-halál között voltam hetekig. Egy orosz emigráns orvos, felismert. Nyomban sürgönyözött Párisba. Mire lábadoztam, már ott ült mellettem, az első feleségem, a fiam, a bátyám . . . Megtaláltak. Elszökni? Lehetetlen. Két családot dönthettem most már romlásba, ha kiderül, hogy Sergius herceg bigámiát követett el. Nem tehettem mást: megírtam mindent Anna Mirszkájának és Párisba utaztam a családommal. Vissza-kerültem végleg a régi környezetembe. Anna okos asszony volt. Megértette a helyzetet. A gyerekeink miatt is bele kellett nyugodnia mindenbe.

Kissé kifulladt. Abbahagyta néhány másodpercre. Az ébredő napfényben megszámlálhatatlan esőcsepp ragyogott sziporkázva és hosszú, fényes kardlevelek, ázott, nagy, színes hibiszkusz kelyhek himbálództak a sirokkó hajnali légáramlásában.

A fiatalember egy újabb „Bruns“ cigarettára gyújtott, és nagyott sóhajtott. Minden tagjában érezte a döglesztő évszakot.

— ... Anna találkozott Sanghaiban egy régi kedves kollegájával, a jóságos, derék Decker tanárral. Akkor még csak jónevű szerológus volt. Valamikor, mint gyakorlatos orvosok együtt tanultak a moszkvai kórházban. Decker segítségével, a második feleségem Buitenzorgba utazott. A régi kolléga átsegítette a kis családot, azon a nehéz időszakon, amíg én Párisból végre segítségükre siethettem. Közben a fiam, Maud fivére, beállt a

holland gyarmati hadseregbe, jelenleg kapitány. A másik fiam, Sergius Iván herceg szintén katona. Francia állampolgár lett. Századosi rangban van. Anna tavaly halt meg. Rendkívüli, jóságos, okos és erős nő volt . . . Maud örökölte a természetét . . .

. . . A felmelegedő napban, már megindult a föld párolgása. A délnyugati szél lassú hömpölygéssel ontotta a sziget belseje felől a mocsarak kénhidrogénes szagát. A főhasogató sirokkóban, mint állati csápok, olykor megmozdultak a pálmák levelei és hatalmas bíborszínű páfrányok suhogtak az ablak előtt . . .

— . . . Közben szinte elszegényedtem, mert megjelent a rém. Borckman! Párisban kaptam kézhez az első levelét. Havi tizezer frankot kért. Röviden, csak annyit írt, hogy ilyen és ilyen csekk-számlára fizessem be a pénzt, különben mindenki megtudja, hogy Sergius herceg mint Péter Borckman rablógyilkos és bigamista. Érti ezt? Fizetni kellett és hallgatni. A bűnre következett az iszonyú bűnhődés! Borckmant én sohasem láttam. Afrikai, délamerikai, vagy ausztráliai számlákra fizettem be a pénzt . . . A tíz év, amely alatt Borckman zsarolt, mindenemből kiforgatott. Végül bekövetkezett ez a csapás . . .

A „Bruns“ cigaretták kesernyés szaga áthatóan érződött a szobában.

— Most majd én folytatom, — mondta Maud. — Decker tanár maga mellé vett asszisztensnek. Néhány széruma közben a világ legelső tudósai közé emelte. Továbbra is gondoskodott rólunk. Én mellette dolgoztam. Meghatóan jó volt hozzám. Az idén készült el a legnagyobb jelentőségű szérumá-

val, a „Banánoxiddal“. Ismeri talán a „banánkór“ problémáját?

A fiúnak minden szilánknyi koponyacsontja külön sajgott.

— Hogyne — felelte bágyadtan.— Az éretlenül levágott banán nyomán, a cserje beteg lesz és elpusztult. Viszont csak éretlen állapotban . . . szállítható . . . mert . . . megpuhul . . . és . . .

— Mi baja? — kérdezte a leány.

— Ez az . . . évszak . . . nehezen birom . . . — Sóhajtott. — Folytassa kérem.

— Milliókat ér a szer, amely megóvjja a cserjét a pusztulástól, miután leszedték az éretlen gyümölcsöt. Eddig senki sem tudott összeállítani ilyen anyagot. Deckernek sikerült. Ötszázezer hollandi forintot kapott érte az államtól. Ekkor jött Borckman levele. Felszólított, hogy szerezzem meg a füzetet, a Banánoxid leírásával és hozzam ide. Lopjam meg a legderekabb embert, a jóltevönket! Ezt végkielégítésnek veszi. Ha nem, akkor . . . Mit mondjak? Az apámat ismeri, a fivérem katonatiszt és én is . . . Eh . . . Szóval sok ember pusztulását jelentené . . . Pontos utasítást írt, hogy akkor szerezzem meg Decker fiókjából az írást, amikor a professzor Weltewredenbe utazik, ahol egy kongresszuson vesz részt. Itt, Kis-Lagondán, a Grand Hotelben szálljak meg, egy olyan szobában, amelyik mellett nem lakik senki. És majd megtudom, mikor adjam át a *jegyzetet*. Engedelmeskednem kellett. Amikor szomszédot kaptam, szegény Lindner jóvoltából átköltöztem ide. Amikor maga bemászott az ablakon, hajnalban, a doktorral volt találkám. Ő is megzsarolt, mert a jóhiszemű Decker, halálos ágyán, elmondott neki mindent. Utánam jött szegény, hogy

maga intézze el . . . Arañyos jó ember, nem jelentett fel . . . És . . . haldoklik . . .

A pállott forroság elviselhetetlen volt. A kert mintha füstölne, páraréteg húzódott felette. És az ablakpárkányról, mint valami miniatűr krokodilus, egy lüktetőtorkú toke gyík bámészkodott a szobába.

— Csi-Csokk! — mondta hangosan a hüllő és várt. — Csi-Csokk! — kiáltotta újra és eltűnt az ablakról.

Maud cigarettára gyujtott. Hallgattak.

— Azt hiszem igazuk van. Odaadom a füzetet — mondta Félix rekedten. — Letette a cigarettáját és már nyult a zsebe felé.

Kopogtak.

— Ki az?

— A rendőrség!

A boyruhás idegen nesztelenül és gyorsan eltűnt a szekrényben.

XXVI.

A kapitány lépett be Elder főfelügyelővel.

— Bocsánat — mondta a rendőrtiszt. — A hotelből eltűnt egy hölgy, bizonyos Villiersné. Megfoghatatlan eset. Találkoztak önök az elmúlt 24 óra folyamán az illetővel?

— Én nem találkoztam vele — felelte Maud.

Sergius herceg elgondolkozott.

— Én láttam. A szobámmal szemközt kopogtatott egy ajtón, azt is hallottam, hogy valaki „igent“ kiált. A hölgy belépett. A kilincsen egy férfikezet láttam, sötét kabátujjal . . . Ez bizonyos.

— Nem tudja kegyelmes uram, hogy hányas szoba volt?

— Dehogy nem. A 102-es.

— Köszönöm . . .

A kapitány a telefonhoz lépett.

— Megengedi Borckman kiasszony?

A lány cigarettára gyujtott.

— Parancsoljon.

A portára kapcsolt.

— Itt Vuyder kapitány. Ki lakik kérem a 102-esbe . . . Hogyan? Ez biztos?! Köszönöm . . .

Elhülten tette le a kagylót.

— Nos? — kérdezte Elder. — Ki lakik a 102-esben?

— Senki. Két hete lakatlan.

— Cifra!

Elder csak annyit mondott. Maud torkát szorongatta az izgalom. A férfi itt van a szekrényben. És nem magándetektív! Csak úgy vállalta mint a gyilkosságot. De hát ki? A sok szörnyűség dacára, már az első találkozástól kezdve foglalkoztatta ez az ember. Bűnöző? . . . Nem! Érezte, kívánta . . . Nem az . . . ne legyen az!

— Ön beteg lesz Borckman kisasszony — mondta Elder.

— Én? . . . Miért?

— Egyik cigarettája még itt füstöl a tálcán és már másikat szív.

Felvette a vastag, aranyvégű cigarettát, amit Félix hagyott a tálcán. A herceg olyan távol ült, hogy ő nem szívhatta.

— Nem izlett . . . Valaki megkínált vele . . .

— Látom. Mr. Bruns. Nem is tudtam, hogy ismerik egymást . . .

Maud nem felelt. Zsákuccában volt.

Nem ismerte Brunst!

— Ha megengedik — mondta a kapitány — kissé körülnézünk a szobában.

Maud nyelt és a szíve rendetlenül zakatolt, de nyugodtan mondta:

— És . . . mit keresnek?

— Egy szőnyeget . . .

— Én őrizetben vagyok!

— Nem . . . Szó sincs róla, ezt az intézkedést feloldottuk.

— Akkor kérni fogom az ügyész írásbeli utasítását. Ugy tudom, anélkül tilos a házkutatás.

A kapitány meghökkent.

— Parancsoljon — mondta szolgálatkész udvariasággal Elder és a zsebéből egy írást vett elő. — Természetesen a legcsekélyebb szabálytalanságot sem köteles tűrni.

Szabályszerű bírói végzés volt, amely szerint, Elder főfelügyelő, minden indokolás nélkül, a Grand Hotel valamennyi szobáját átkutathatja.

A kapitány csodálkozott a legjobban, de azért máris hozzálátott a kutatáshoz és benézett a tükör mögé, ahol a két fal találkozása, háromszögű területet határolt.

— Itt nincs semmi.

— Csak az ágy alatt vagy a szekrényben lehet — mondta a főfelügyelő és elindult a szekrényhez.

Most megtalálják a fiatalembert!

Maud sikítani szeretett volna. A herceg a száját rágta, sápadtan.

A kapitány benézett az ágy alá:

— Semmi.

Elder kinyitotta a szekrényajtót. Egy másodpercig farkasszemet nézett Félixel.

— Itt sincs semmi — mondta és becsukta a szekrényajtót.

Azután köszöntek és távoztak.

XXVII.

A fiatalember izgatottan lépett ki a szekrényből, fején egy könnyű, kockás átmeneti kabáttal.

Maud és a herceg a meglepetéstől még mindig mozdulatlanul ültek.

— Most rohanok! — hadarta egy szúszra a fiatalember. — Elder visszajön. — A kabátot egy székre dobta.

— Várjon! — kiáltotta Maud. — Mi kiadtuk magának a legsúlyosabb titkainkat. Nem lehet olyan bűnös, hogy továbbra is tartson tőlünk.

— Nem is erről van szó . . . Ha bűnös lennék bevallanám. Sajnos, csak hülye vagyok és ezt szégyelem. Nevem Félix mindössze ennyi igaz abból, amit mondtam.

— De a rendőrség ilyesmiért nem keresi! Elder azt mondta . . .

— Hogy Jáva réme vagyok, — legyintett. — Ravasz dolog volt. Azt akarta, hogy ön megijedjen tőlem és kiadjon neki, amennyiben itt rejteget. Mert ki mer egy rablógyilkost elrejteni. Ön azonban kivétel. Elder csunyan csalódott trükkjében. Maga abban a hitben, hogy „Jáva Réme“ vagyok tovább rejtegetett. Ezért fogadja hódolatom.

— De — szólt közbe a herceg — miért nem fogta el magát a főfelügyelő?

— Mert belekevert volna a szálló bűnügyeibe és Elder tudja, hogy derék fickó vagyok. Azonfelül nem is tartóztat le. Csak fel.

— De miért üldözi.

— Mert nem akarok nősülni. De — tette hozzá gyorsan — ez az elhatározásom nem végleges. Idővel az ember rájön, hogy nem az intézményben van a hiba, hanem . . .

Zörrenés . . .

Az ajtó hasadéka alatt levelet dúgtak be. Félix mint egy vadmacska ugrott oda és felrántotta az ajtót. Egy tompa durranás, egy kiáltás, a fiú visszatántorodott és két kezét a szemére szorította.

— Mi az — kérdezte rémülten a lány.

— Azt hiszem... megvakultam... vagy ilyesmi...

— Mutassa . . . mutassa az istenért!

A két szeme vörös volt és szörnyen égett. De lassanként ismét látott.

— Átkozott gazember! Riasztó pisztolya van...

Lassan kitisztult a látása. De még szédült. Nem tudta azonban, hogy ez a gázpisztolytól van-e? Rosszul volt már néhány órája, mintha maláriája kezdődne, ami könnyen lehetséges. A leány vizes kendővel törölgette az szemét.

— Micsoda briganti . . . — dühöngött Félix.

A herceg elolvasta a levelet átnyújtotta Maudnak.

„Holnap éjjélkor a füzet feküdjön az ajtó küszöbén. Ha nem így lesz, akkor holnapután reggelre megtudja a világ az IGAZAT. Ebben már benne lesz az is, hogy Maud Borckman kirabolta a főnökét és Félix Crickley a kormányzó fia megölte Ranke doktort és több rendbeli bűncselekményt követett el a Grand Hotelben. Ez az utolsó figyelmeztetés.

Borckman“.

— Maga? . . . — kérdezte Maud csodálkozva és egyben sokmindent megértett.

— Igen. Crickley kormányzó fia vagyok, sajnos . . . Az apám hazacsalt Párisból, mert . . . mert sokat költöttem . . . az . . . egyetemre . . . Az ilyesmi drága mulatság Párisban. Csak egy valamirevaló lakáj nyolcszáz frank havonta . . . A többit tudja . . . Nősülési ígéret . . . ruha elzárás, szökés vitorlán, pizsamában és kikötés az ön szekrényében . . . Odaállhattam, pizsamában, Crickley kormányzó fia, szobát nyittatni? Most már teljesen elveszett ember vagyok, mert itt száz bűntény történt és egy alibim sincs . . . Mit csináljak?

Olyan síralmasan mondta ezt, hogy a leány elnevette magát.

— És miért kereste Elder, ha nem fogta el?

— Hogy feltartóztasson, amíg a papa jön. Mert akkor aztán nincs vita. Az öreg igen elszánt fiú . . .

Kemény lépések közeledtek és megálltak az ajtónál. A fiatalember máris a párkányon volt és mint valami szöcske ugrott le a puha, ázott földre, aztán futott . . .

Maud a fenyegető helyzet, a katonás lépések dacára, önkéntelenül a fiatalember után nézett és nagyon boldog volt . . . hogy mégsem bűnös . . .

XXVIII.

Kopogtak.

Markheit tanácsos lépett be, két egészségügyi katonával. Komor volt és igen hűvös hangon mondta:

— Egy haldokló utolsó kívánságát teljesítem..

— Decker! — kiáltotta rémülten a leány.

— Igen. Közel van a véghez. A pulzusa jelenleg alig tapintható. Naponta megállok egy percre a betegszoba küszöbén és egy rajongó segédorvos, aki önként van ott mellette, jelent mindent, ma azt mondta, hogy szerinte Decker mondani szeretne valamit, de gyenge. Megpróbálkozott kámforral...

— Nagyon . . . szenved . . . ?

— Érdekli kisasszony, hogy ön miatt milyen helyzetbe került? . . . A testét fekélyek borítják, a hóna alatt tojásnyi dudorok, az arca alig látszik, bőre, még a palmiraolaj alatt is szörnyen éghet...

— Elég . . . kérem . . . — lihegte Maud.

Sergius kiegyenesedett.

— Itt egy bűnös van kérem . . . Én . . .

— Akkor önre is vonatkozik, amit mondok. Ez a nagylelkű tudós eljött ide, hogy megmentse Borckman kisasszonyt a fegyháztól és visszaszerezze az állam jogos tulajdonát. Most haldokolva is csak arra kért a segédorvos útján, hogy ne tegyek jelentést a vallomásáról, próbáljam előbb szépszerével visszaszerezni a vegyszer leírását. Megtettem. Itt vagyok. Adja át a füzetet, én leviszem Deckernek és futni hagyom önt. Ha nem, akkor Decker nevében feljelentést teszek . . .

Ijedten néztek össze a herceggel.

— Kérem . . . A füzetet . . . Valaki elvitte.

— Szóval nem adja ide?

— Higyje el kérem, hogy nincs már nálam . . . De ha egy napig vár . . .

— Helyes. Várok egy napig. Azt hiszem Decker is így tenne. De azután: nincs pardon!

Biccentett és ment.

— Mit fogunk tenni? — kérdezte Sergius.

A leány nagyon határozottan felelt:

— Visszaadjuk Deckernek, ami az övé és vállaljuk a sorsunkat . . .

XXIX.

A kapitány és Elder ott áltak a 102-es szobában. A menyezet átázott, egy jó darabon beomlott és jelenleg deszkával takarták el a nyílást.

— Hogy ilyesmit így hagyjanak egy finom hotelben.

— Ne felejtse el — mondta Elder — hogy már egy vendég sem tartózkodna a szállóban, ha nem lenne vesztegzár. Igazán ráértek a javítási munkákkal szezon után foglalkozni... Hát ez mi?...

A földön egy félig szívott aranyvégű cigaretta feküdt.

„Bruns“.

— Érdekes. Azt hiszem meglátogathatnánk Mr. Brunst. Nem gondolja kapitány úr?

— Semmi kifogásom . . . De miért hívták ide Villiersné? És ki volt az a férfi, akinek Sergius herceg csak a kezét látta?

— Villersné ügyéről meg van a speciális feltevésem. Az egyetlen lehető megoldás:

— Talán közölhetné a megoldást.

— Nagyjából. Illetve szimbolikusan. Tehát: azért, mert valaki rendőrkapitány, tudhat hegedülni is.

— Ezt a célzást visszautasítom. Csak magamnak szoktam hegedülni otthon és fogalmam sincs, hogy honnan tudja!

— Bocsánat, csak a példa kedvéért mondtam. De vehetünk másikat. Ha egy ember várja a feleségét a pályaudvaron és ugyanakkor egy jóbarátja is érkezik, ezért még nem bizonyos, hogy közös fülkében utaztak.

— De nagyon valószínű.

— Többet azért nem mondok, mert a vizsgálat eredményét közölni, vagy gyanúsítani az kettő.

— Szóval van gyanúsítottja, dr. Ranke gyilkosát illetőleg?

— Igen.

— Valami feltevés?

— Nem: *tudom, hogy ki a gyilkos! Biztosan tudom, már az első naptól kezdve.*

— Dehát miért nem mondja?

— Nincs bizonyítékom. Menjünk Brunshoz.

XXX.

Bruns kénsárga arccal ült egy karosszékekben, a szemei alatt kékes, mély karikák. A halál! Ez jutott eszébe Eldernek, amikor beléptek.

— Szeretném megkérdezni öntől Mr. Bruns, hogy mikor járt ön a 102-es szobában? — kérdezte a főfelügyelő.

Bruns sóhajtott.

— Az melyik?

— Fenn az emeleten. Hibás a menyezete.

— Nem jártam ott soha.

— De ez a cigarettavég az önéi közül való. Megnézte. — Az enyém.

— Szokott ön cigarettát kínálni?

— Szoktam. Ki nem szokott?

— Hm . . . Ugy látom rosszkedvű, Br. Bruns?

— Jól látja! Beteg vagyok!

— Megkérdezhetem mi baja?

— Mi köze hozzá? Talán ez is az ügyre tartozik?

— Hallja! — szólt rá a kapitány. — Talán más hangon beszélne?

— Csak hagyja kapitány úr, Mr. Bruns jogul ingerlékeny . . . Ejnye . . . Hol verkliznek itt?...

— Hát ez is átkozott dolog — dühöngött a beg — valahol egész nap kornyikálnak a közelben.

Elder a fürdőszoba felé ment, ahonnan a hank hallatszottak.

— Nem ott zenélnek — mondta gyorsan Bruns - a kisudvarban szemközt.

Elder lenyomta a kilincset . . .

— Na! — mondta valaki bent.

— Ki az ott? — kérdezte a kapitány.

— Häcker — felelte az illető bentről. — Mit karnak? Fürdök.

— Vendége van? — kérdezte Elder Burnst.

— Igen! Talán ehhez is van valami közük? Egy Häcker nevű kikötőmunkás, aki ittrekedt a esztegzárnál. Régi barátom, bejár ide fürödni és épeslapokat olvas.

— Jó... jó... ne legyen már olyan mérges Bruns r. Beszélni szeretnék az ön Häcker barátjával.

Bruns a fürdőszoba ajtóhoz ment és belerugott.

— Hé! Jöjjön ki, de mozogjon.

— Jó! Mit ordit, maga . . .

— Nem kell befejezni! A rendőrség van itt.

A kapitány végighúzta ujjait a homlokán. Eryesztő nyomás préselte itt az ember idegeit.

Négyre járt. Nyomban zuhogni fog . . . És így ső előtt az ember úgy érezte, hogy minden idegzála borzolódik, mint a macskaszőr.

Nyílt a fürdőszoba és egy káprázatosan sokzínű pizsamában, kijött Häcker.

— Mit kívánnak — kérdezte előkelően és a sebéből egy „Bruns“ cigarettát vett elő.

— Mit keresett maga fenn a 102-esben! — Ri-

vált rá Elder.

— Ez a hang . . .

— Fogd be a szád, mert úgy rávágok, hogy kiesik a fogad! Tedd el azt a cigarettát, ha előttem állsz!

Bámulatosan jó hatással voltak Elder szavai. Häcker magatartása nyomban megváltozott. A cigarettát egy szokott jasszos mozdulattal eloltotta.

— Kérem . . . főfelügyelő úr . . . én teljesen megváltoztam . . .

— Csend!

— Ne beszéljen úgy a vendégemmel — lépett közbe Bruns.

— Igaza van. Gyere leviszlek a mosókonyhába, na megállj bitang, majd adok én neked!

— Kérem főfelügyelő úr . . ne vigyen . . . én megmondok úgyis mindent . . . Mr. Bruns beleegyezik, hogy . . . itt kérdezzen . . .

— Természetes . . . — szólt közbe Bruns.

— Jó. De akkor hagyjon bennünket magunkra Mr. Bruns, mert lehet, hogy nagyon megverem ezt az urat és ilyenkor mi Häckerrel szeretünk kettesben lenni.

— No dehát . . .

— Választhat Mr. Bruns — és valahányszor az amerikai felé fordult, a hangja és arca a legudvariasabb lett, majd az ellentétbe csapott és Häcker felé fordulva. — Megállj kutya! Összetöklek! Ismersz már!

Bruns átment a másik szobába. Elder körülnézett és mindenfelé keresgélt valamit. Végre egy hosszú bőröndszíjjat talált, azt többszörösen összehajtotta és Häcker elé lépett.

— Elder . . . — mondta a kapitány. — Tudja

hogy nem szabad a vallatásnál . . .

— Nézze kapitány úr! Häcker az én osztályomra tartozik, mert a kikötői kirendeltség a bűnügyi csoport tagjaiból áll. Itt egész más emberekkel van dolgunk, mint az egészségügynél. Ezt a Häckert csak úgy lehet szóra bírni . . .

— Kérem . . . főfelügyelő úr . . . Én bevallom ott voltam . . . a vendéglő előtt . . . De a kerékpárhoz nem nyultam . . .

— Szóval tagadod?! — mondta Elder, mintha valóban ez érdekelte volna. — Nem te szedted szét?

— A . . . az már . . . csak azután volt . . . A Slipsz mondta, hogy úgyis belekever, ha nem szedem szét . . . Hát szétszedtem, de nem én adtam el . . . kivéve a lámpát és az áttételt . . . azt is . . . fillérekért . . .

— Idehallgass Häcker, én meguntalak téged. Szeretném, ha átmennél angol gyarmatra, hadd tanuljanak valamit ott is a rendőrök. Elegendő volt. Ha megígéred, hogy örökre elmész Jáva közeléből engedlek . . .

— És nem ver meg?

— Az más lapra tartozik. De erről is beszélhetünk, ha megmondod, hogy mit kerestél a 102-es szobában.

— Ott komolyan nem is . . .

A szíj megmozdult.

— Ott komolyan nem is . . . volt olyan rossz.. Amikor idetettek ebbe a fülkébe, ahol az az öreg verklizik, sokszor át . . . másztam ide, ha . . . nem volt senki . . . itt . . . És cigarettát . . . loptam . . . De készpénzt soha. Esténként kiszöktem a kamrából és fenn aludtam a 102-esbe, mert . . .

— Honnan volt kulcsod?

— Van egy generálnyítóm . . .

— Honnan . . .

— Magam csináltam, ágysodronyból . .

Mondta, hogy nem üt!!

— Nem mondtam. Na gyerünk tovább.

— És ez volt . . .

— Ne hazudj! Hogy történt az, amikor egy nő és egy férfi találkoztak . . .

— Én nem . . .

— Mi?!

— Én nem tagadom le. Egy este csakugyar jött valaki . . . Épp hogy a szekrénybe bújhattam. Nem láttam senkit, csak a járkálást hallottam. Azután kopogtak. Jött egy nő is . . .

— Mit beszéltek?

— Keveset. A férfi azt mondta, de nagyon dühösen: „Mit akar tőlem?“ A nő vadul, sziszegve felelt: „Elpusztulok . . . Ha Arthur megtudja végez veletek . . . És most nincs szökés . . .“ Azt mondta a férfi: „Akarsz pénzt?“ A nő: „Nem! Elkéstél mindennel, te aljas! Azt hitted, hogy elhagyhatsz csak úgy! Mi? Feláldoztam magam . . . Utálom Villierst . . .“

— Azután?

— Nem hallottam semmit.

— Te! Ne hazudj, mert . . .

— Nem hallottam semmit.

Elder ismerte az embereit. Tudta, hogy Häcker titkol valamit, de azt is tudta, hogy ezt a valamit sohasem fogja elmondani, mert önmagát keverné bajba.

— Mivel zsarolod ezt a Brunst?

— Én nem . . .

— Te, vigyázz!

— Én nem tagadok le semmit. Atjöttem titokban valami ennivalóért. Egy meztelen pasas leüött. Amikor magamhoz tértem, Bruns még horgyogott és körülnéztem . . . a . . . az egyik fiókban leveleket . . . találtam . . . egy urinőtől . . .

— Te! — torkonragadta és rázta. — Te gazember! Hazudtál!

De Häcker hallgatott. Elder ismét tudta, hogy hiába minden. Most nem szól, mert árulkodás lenne. És az ilyen inkább agyonvereti magát . . .

— Hát figyelj, te bitang! Reggel és este jelentkezel nálam az irodában s amelyik napon ezt elmulasztod, letartóztatlak. Megértettél?

— Megértettem főfelügyelő úr!

— Mehetünk kapitány úr.

Miután tiszta lett a levegő, előjött ismét Bruns.

— Mondja, maga pióca, hogy szabadulhatnék magától — kérdezte dühösen és sóhajtvá egy cigarettára gyújtott.

— Sehogy, — felelte Häcker. — Ezentúl jól akarok élni. Maga fegyvercsempész. Az ilyen ember sokat keres. Eltarthat egy jóindulatú zsarolót. Mi van enni?

A hentes külsejű bágyadt ember, szomorúan sóhajtott.

— Hozasson a pincérrel, amit akar. Gazember. Häcker nem vette szívére a sértést.

— Mondja Mr. Bruns — kérdezte — mi baja van magának, hogy állandóan sóhajtozik?

— Ehhez semmi köze. Érti? Egyen és aludjon és hagyjon békén . . . Ugy sem fog soká élösködni rajtam. Néhány hétig élek legfeljebb.

— Az is valami. Nem lehet nyugdíjas állásom, ezt tudom. De miért ne élne tovább?

— Mert elpatkolok.

Häcker is rágyujtott.

— Ha nem lenne az arca ilyen bágyadt és sárga, azt hinné az ember, hogy vasgyúró.

— Voltam . . . Valamikor . . . Nem is olyan régen. Kalózokkal és rablókkal kereskedtem. Ahhoz kell valami. Most már fogja be a száját és hagyjon békében. Nem is tudom, miért túrók a zsarolását, amikor megátkoztak és most már úgyis végem..

— De ha nem, akkor tízévi fegyházát jelent az a levél, amit az íróasztalából loptam . . .

Egy ideig csend volt.

— Csakugyan szörnyű itt ez az évszak — dünnyögte Häcker. — Öregszem . . . Azelőtt . . . füttyültem a sirokkóra . . .

És keserves arckifejezéssel nyelt . . .

— Most már hagyjon békén és zabáljon, ha akar — mondta rekedtes sírós hangon a vastag ember. De Häcker ismét végig simította verejtékező homlokát.

— Nem . . . már nincs étvágyam . . .

— Mit érez? — érdeklődött Bruns.

— Mintha a fejemtetejét szorítanák . . .

— Én is azt érzem és hideg a lábam, nedves a kezem. A szemem előtt néha sok apró pont ugrál, pillanatokra.

Häcker elsápadt:

— Lehet, hogy . . . az átok . . . ragályos?

— Nem hiszem.

— Én is . . . úgy érzem mintha megátkoztak... volna.

— Az könnyen lehet — felelte Bruns. — Ha az én átkom fog . . .

XXXI.

Félix jól tudta, hogy a kertben nem maradhat sokáig . . . Lágy, süppedő, esőtől felázott talajon ment, a falhoz símulva. Végül egy kisebb ablakhoz ért. Ez nem szoba.

Körülnézett, azután felhúzódkodott és máris benn volt. Tévedett. Mégis szoba volt, de egyszerű. Kárpit helyett festett fal, bádog mosdó, régmódi faágy, kopott keretű tükör.

Valamelyik szobaasszony lakhat itt. Ni! Ott egy korállfüzér a tükrön. Ezt a szobát említette a szörnyű hangú nő, amikor Martin helyett neki kiabált. Kissé ledőlt a kopott bőrdiványra, amelyet úgy látszik a lomtár helyett hoztak ide. Különösen fáradt volt. Csak nem malária? Émelygett és a keze lába zsibbadt. Többször volt ez az érzése napközbe, de csak rövid ideig tartott.

Most is elmúlt, alighogy ledőlt.

Hopp!

Az asztalon egy kulcs. Egy főkulcs! Erről ordított az a nő, hogy hozza le Martin. Ez minden ajtót nyit! Hurrá!

Azonnal beköltözik egy lakatlan szobába. Sőt! Fürdik is. Csak borotválkozhatna már, mert ijesztenően kinőtt a szakálla... Miután van főkulcs... Istenem . . . Egy borotva nem nagy érték, tizet küld majd az illetőnek . . . Szóval a főkulccsal szerez borotvát is.

Hopp!

Összeborzadt . . . Hogy mit tesz a kényszerűség. Zsebretegte a kulcsot és elindult borotvavadászatra. A folyosó egy homályos sarkába húzódott... Távolabb éppen nyílt egy ajtó, szürkeruhás férfi

lépett ki, megfordította a kulcsot a zárban, zsebre-tette és elindult a lépcsőn. Ez lemegy a hallba, vagy az étterembe. Gyerünk!

Kizárta az ajtót. A főkulcs simán fordult. Be-lépett. Nem kellett sokáig keresgélni, a mosdó üveg lapján, ott feküdt a teljes készlet: borotva, krém, timsó és fenőszíjj.

Gyorsan zsebre-tette a borotvát és a krémet. Elsőrangú. A penge gyönyörű, gyöngyháznyelű, a nyélen arany betűkkel ez állt: „Sidney-Crick“. Nem vett el mást csak még egy szappant és töröl-közőt, azután elsietett.

No most. Melyik szoba üres? A félemelet bizo-nyos, hogy tele van. A csigalépcsőn felosont a má-sodikra.

Nono! . . .

A konyha-liftnél ott áll egy szolga. Leült szé-pen, a falhoz lapulva.

— Na gyerünk! — kiabál be az éttermi lift-aknájába a szolga. — Mi lesz?

— Hallja, ne kiabáljon. — Wolfgang igazgató úr tűnik fel a folyosón.

— Bocsánat, de a márki türelmetlen.

— Akkor se kiabáljon. A szőnyeggel mi van?

— Kis zavar volt . . . Kitettem a folyosóra, hogy majd a raktárba vigyem . . . És eltűnt . . .

— Mit mesél?

— Martin azt mondta, hogy ő tévedésből Bruns úr szobájába vitte. De nem láttam ott . . .

— Hát ezért repül . . . Rendőrségre kerül . . . Hová lett Bruns szobájából?! — kiabálta magából kikelten a szállodás.

— Lehet, hogy ott van valamelyik fiókban. Az angol utálja a szőnyeget és talán belökte valahová..

— Miért nem nézték meg?

— Mert . . . csak a jelenlétében lehet a szobáját takarítani és nem mer senki a fiókokhoz nyulni. Goromba ember.

— Hát ezt még elintézzük! Ezt a gázságot . . . Ha holnap nincs meg a szőnyeg, akkor nagyon megjárja . . . Érti?

— Igen . . .

Zúgott a kis lift. Jött a márki vacsorája. A szolga levette és visszaküldte a liftet.

— A 102-esben ott van még az elázott ágynemű. Azt holnap hordják le! A beomlott faldarabokat is takarítsák el.

Az igazgató dühöngve távozott. A szolga vitte az ételt. Félix előjött a csigalépcső rejtekéből. Van már szoba! A 102-es bizonyosan üres, ha egyszer beomlott a fal. Ebben a pillanatban rövid, zúgás után, megállt a lift, a második fogással. Egy szép, fél sültcsirke feküdt a tálon. Ezt nyomban zsebrevágta és sietett a 102-esbe.

XXXII.

A beomlott fal miatt lakatlan szobában, az ázott vakolat penészszága érződött. Gyorsan bement a fürdőszobába és megeresztette a csapot. Zuhogott a melegvíz. Még ez a nagyszerű érzés, hogy fürödni fog, ez sem oldotta fel keserű szájízét és rossz közérzetét . . . Valami van vele. A csirke sem ízlett, pedig régen nem evett. A felét kidobta az ablakon. Mindent kirakott a zsebéből egy székre. A főkulcsot, a szappant és a Sidney-Crick jelzésű, gyöngyház borotvát. Azután megfürdött és a kádban ülve bedörzsölte arcát a szappannal. Majd a tükör elé állt és beretválkozni kezdett. Éppen-

hogy elkészült a fél arcával, amikor nyikordult a kulcs a zárban . . . Jönnék! . . . Lassan, nyugodtan, az ablakhoz hátrált, kezében a szappan és a krém. A székről felkapta a főkulcsot. A ruha messze van, egy fogason, az ajtó mellett . . .

— Így! . . . Ide tegyék a szőnyeget, ebben a szobában úgy sincs — mondta Wolfgang. — És nem kell beszélni róla, majd jövőre kitisztítjuk.

— Mitől van ez a csúf folt a szőnyegen?

— Egy üveg pálinka ömlött rá. Szégyelhetik magukat. Csak meg kellett volna kérdezni Brunst. Nyomban mondta, hogy a szőnyeget ő lökte be a kómódba . . .

Félix megkönnyebbült. Ezek nem jönnek ide.

— Különben jobb lesz ezt a szőnyeget a fürdőszobába tenni a kád elé.

Puff!

Csak annyi ideje volt, hogy villámgyorsan kilépjen a kisablakon és behúzza amennyire tudja. Ott állt a világítóudvarban, két emelet magasságban, ég és föld között lebegve egy vaslétrán, teljesen mezítelenül.

— Hallatlan pimaszság! — Süvöltött Wolfgang hangja. — Valamelyik gazember idejár ruhát váltani! . . . És fürödni . . . ! Vigye ezt a vacakot az irodába! És amelyik gazember nem tud elszámolni a váltóruhájával, az meglakol ezért! Banda! Gyerünk! Gyerünk!

. . . Elvitték a ruháját. Ott állt a borotvával és a főkulccsal, félig szőrös arccal, ruha nélkül.

A kulcsot, a borotvát és a szappant egy törölközőbe tette és mint valami batyút a karjára kötötte. Azután kilépett a vaslépcsőre.

Izgalmas ruhavadászat vette kezdetét.

A vak sötétben, sűrűn zuhogott az eső. Csurom vizes lett nyomban. Mindössze három sötét ablakot pillantott meg. Az első jobbra tőle, ugyancsak fürdőszoba volt. Belépett.

Nem jó. A lakásba nyíló ajtó hasadékan világgosság szűrődött ki. És beszélgetést hallott.

Az özvegy! Nyomban megismerte signora Reli mélyszínezetű hangját.

— . . . Nem volt sok öröm az életemben. De néha boldog voltam és ezért nem fáj ha arra gondolok, hogy öregszem . . .

— Az a kérdés, hogy jó volt-e? — mondta egy érdes férfihang.

— Azt hiszem igen . . . Hogy most nyomja valami a lelkiismeretemet, annak is a jóság az oka. Egy kollégájától akartam tanácsot kérni, de furcsa módon, nem láttam viszont két rövid találkozás után.

— Nem is tudtam, hogy lakik itt még hittérítő rajtam kívül.

— Még pedig ugyanabból a rendből, ugyanezek a gombok, ilyen bársony gallér, szürke folttal.

— Nagyon különös . . . A szürke foltot egy moly rágta a bársonyba . . .

— Érdekes . . .

— Hm . . . majd utánanézek ennek a furcsa kollegának . . . Szóval mi az, ami signorát bántja?

— Igen szomorú ügy és inkább tanácsot kérek, mint felmentést, mert a rendőrséget is megtévesztettem. Azt mondtam, hogy Arthur Cocklint nem ismerem. Pedig sokat voltunk együtt Szingapurban.

— És miért tagadta le?

— Mert... tudtam, hogy a felesége miatt kérdezik . . . Aki álnév alatt itt van a Grand Hotelben..

és a férje azt hiszi, hogy az én vendégem . . . Nagyon fáj ez, dehát romantikus vagyok . . . Az asszony beleszeretett egy fiatalemberbe . . . és szökni akarnak . . . Még Szingapurban kért, hogy fedezzem a férje előtt és írjak majd innen egy meghívólevelet neki, hogy töltsünk együtt néhány napot. Akkor símán elutazhat . . . Megírtam . . .

— Nem tette helyesen . . .

— Olasz vagyok . . . Szerelemről volt szó, regényről, boldogtalan asszonyról . . . Azóta megbántam, mert itt volt egy másik asszony . . . aki szeretete a fiút, de sokáig és . . . és nagy áldozatokat hozott érte, a nő is művésznő volt, együtt táncolt a fiúval és férjhez ment egy öreg, csúf főszerkesztőhöz, csak azért, hogy sok-sok pénze legyen Doddynak. Villiersnéről van szó, aki eltűnt . . . Előzőleg nálam volt, sírt és elájult. A fiú Szingapurban otthagya őt ezért a nőért és ő neki most már semmije sincs, csak a vén, utálatos férj és . . . Azt mondta, hogy írni fog a másik asszony férjének, mert ő Doddyt nem hagyja . . .

— Pokolba való, fekélyes életek . . .

— Si, si . . . most már én is tudom . . . de Szingapurban, még romantikát láttam benne. És ez a Villiersné elszökött valahogy innen . . . A rendőrségen nem mondtam el, amit tudok . . . mert az a bűnös asszony állnéven él itt. Houldnének jelentette be magát. Szökni akar a fiúval, pedig van neki egy szép kisgyereke . . . Ezt akartam elmondani és kérni, hogy segítsen rajtam: mit csináljak? . . .

Félix elfeledkezve a helyzetéről, csendben állt a sötét fürdőszobában, ahová minden szó kihallatszott.

A misszionárius tanácsa már nem érdekelte a

fiatalembert, aki egy szál battyúval a csuklóján, hallgatódzott. Kilépett a vaslétrára, hogy folytasza elszánt ruhavadászatát. Egy másik sötét fürdőszoba ablaka. Belépett... csendesen lopózkodott... Hallgatódzott . . . Benyitott a szobába és ijedten állt meg a hideg köveken . . .

Egy újabb szoba nyílt a kis szalonból, de csak függöny volt rajta. Éppen elindított valaki egy gramofont . . .

*„Miss Otis regrets she is
Imable to lunch to day.*

— Hagyja abba azt az undok muzsikálást — mondta egy szőke molett, estélyiruhás nő.

Hilliers a tejkrémgyáros és a felesége laktak itt. Az amerikai felső tízezerből.

— Ne írja elő nekem Mae, hogy mit tegyek... — és dúdolt. Közben a frakk nyakkendőjét oldozta.

— Szégyelheti magát! Mit gondolhat rólam a személyzet! A szobaleánnyal flörtöl. Egy amerikai milliárdos!

Hilliers fütyült, levette a kabátját és egy szék támlájára helyezte. A nő egy tízezreket érő gyémánt hajdísz kapott le a fejéről és a gramofonhoz vágta.

— Feleljen nekem! . . . rikácsolta közönséges, durva módon. — Nem vagyok a kuttyája! tudja!!

Hilliers közömbös arccal cigaretta gyújtott.

— Ne kiabáljon kérem — felelte unottan — nincs az automata buffetben.

— Gyalázatos alak! Ha nem tetszett, hogy felíró voltam, miért nem vett feleségül egy előkelő hölgyet. De ki megy hozzá egy kikiáltóhoz? Aki vásáros bódék előtt, lisztes képpel ordít . . . Ma is csak az, ami volt: piaci árus! A milliók dacára.

Hilliers dúdolva felhúzta az óráját. A gramofon dalolt:

„*Miss Otis regrets she is
Imable to lunch to day.*”

A nő egy vázát csapott földhöz és pufók, hervadásnak induló, kifestett babaarca eltorzult a dühtől.

— Szélhámos! Kikiáltó! Rovottmultú! — rikácsolta.

— Kérem ne csapjon botrányt, — mondta Hilliers csendesesen — mert . . .

— Megver?! . . . Képes rá! Pfuj! . . . A szobalányok lovagja!

— Nézze Mae, most már hagyja abba . . . A szobalány sem kevesebb, mint a soffőr . . . A saját soffőröm. Vagy azt hiszi hülye vagyok . . . ?

— Gyalázatos! Rágalmazó, fegyháztöltelék . . .
— És ő is vetközni kezdett, de úgy, hogy a csodálatos, párisi selyem holmit, egy szakítással derékig tépte rongyá . . .

. . . Félix menekült.

Ismét zuhogott rá ez eső és nagyon távolról utána szüremlett, tompán, a zápor neszén át, hogy:

„*Miss Otis regrets she is
Imable to lunch to day . . .*”

XXXIII.

. . . Ismét egy fürdőszobában volt. Onnan egy sötét hálóba lépett óvatosan. És . . .

. . . Valaki jött a másik szobából. Csak annyi ideje volt hogy a fal és a szekrény közzé húzódjon. Nyílt az ajtó. A beözönlő fényben egy szobaleány látszott, csinos bóbitában. Három nő ült kinn. A fiatal, szép Olga Petrovna bárónő, ismert tenisz-

bajnok, Ursula Hegersheim, von der Frühwart lovag özvegye, legalább hetven éves és Helge Jörins, a svéd metafizikusnő, több tudományos munka szerzője az indiai „Lélek Mozgalom“ megalapítója. Szikár, hosszú, ráncos, cvikkeres ősz nő, magasanakú fekete bluzban. Helge Jörins (az indiai „Lélek Mozgalom“ megalapítója), azt mondta a szobalánynak:

— Negyvenfokos vizet engedjen a kádba...

És Félix fogoly volt, mert a szobaleány bement a fürdőszobába. Zuhogott a víz.

A két vendég búcsúzott.

— Hát szólok majd az inasnak, hogy hozzon le egy plümöt — mondta Ursula Hegersheim (von der Frühwart lovag özvegye.) — Ebben a nedves évszakban a lábon keresztül támadja meg az embert a reuma.

— Igazán kedves . . . — hálálkodott Helge Jörins, teozofusnő. — Köszönöm . . . Fogadja el méltóságos asszonyom hálám jeléül a „Női erkölcs nagysága és a halhatatlanság“ című munkámat.

— Köszönöm. Jön maga is Petrovna bárónő!

— Egy percre maradok. Jörins kisasszony megígérte, hogy kiválaszthatok néhány könyvet... Szörnyű így, ebben a csúf évszakban, tenisz és vitorla nélkül; néhány jó könyv menthet meg.

Petrovna gyönyörű nő volt. Szőke, finom arcú és kisportolt alaku. Szürke, egyszerű, angolos, szövetszövetében, Ibsen darabok hősnőire emlékeztetett. Ütemes, lassú járással a könyvespolchoz ment és hátratett kézzel, retikülét lóbázva az ujjain, nézegette a köteteket.

Ursula Hegersheim (von der Frühwart lovag özvegye) és Jörins kisasszony elment. A száraz,

114
hosszú, sovány, idős teozofusnő (az indiai „Lélek Mozgalom“ megalapítója) kikísérte.

Félix mozdulatlanul állt. És amit a másik szobában látott, attól még dermedtebb lett ez a mozdulatlanság.

Petrovna bárónő gyorsan körülnézett, azután kihúzta az egyik szekrényfiókot és két kisebb holmit a retikülbe tett. Majd néhány ruhadarab alatt bankjegyeket talált, ezekből is eltett egy csomót. Azután belökte a fiókot és gyorsan elővette a pudriét, hogy az arcát igazgassa . . . Ez néha jól levezeti az izgalmat, nőknél.

Házitolvaj! . . .

Jörins kisasszony visszajött.

— Hát választott kedves?

— Igen, ezt meg ezt — felelte és találomra levett két könyvet a polcra . . . — Jó éjszakát.

— Igazán szép művek — mondta az ősz teozofusnő és megnézte az egyik kötetet, a kiválasztottak közül. — Ez már szép! Hol tanult meg a bárónő ó-arabul olvasni . . . ?

— Már... régen... foglalkozom... Jó éjszakát..

— Viszontlátásra . . .

A bárónő távozott.

— Kész a fürdő! — jelentette a szobalány és elköszönt.

Jörins kisasszony a fürdőszobába ment. A szalon üres lett.

Félix vadul körülnézett. Mit kaphatna magára, amivel a folyosó felé kitörést próbálhat? . . . Az ágyterítő . . . ! A fürdőszobából vízloccsanás hallatszik . . . Az ősz metafizikusné rövidesen visszatér!

Brrr . . . !

Lerántotta a terítőt, de máris az ágyra ugrott,

hogy a takaró alá bujjon . . . Valaki jön!

Elkésett . . . !

Rémes . . .

Az inas jött a plü móval és elhölten torpant meg, a szomszéd szoba fényénél eléje táruló látványtól.

Félix az ágyon térdelt . . . !

A császárszakállú inas a plü mót eldobta, elsietett és ilyeneket mormolt a folyosón:

— Szörnyű . . . Hihetetlen . . . Nem értem . . . Nahát!

Közben csuklott és olykor idegsokkosan meg rándult a fél válla. Még hetek múlva is összerázkódott az emlék hatása alatt.

Jörins kisasszony sohasem értette meg, hogy Ursula Hegersheim (von der Frühwart lovag özvegye) miért vonult vissza a barátkozástól, annyira, hogy a köszönő viszonyt is feladta és mereven elnézett a metafizikusné ösz feje felett, ha találkoztak...

XXXIV.

Tizenegy óra lehetett, Maud még olvasott, amikor kopogtak.

— Tessék.

Egy ijesztő hölgy lépett be a szobába. Különös kávészínű bluzban volt, sötét taft alsószoknyában, lakk cipőben és a fél arcát mértani pontossággal lehatárolva, teljesen belepte a ször.

— Pszt... Át kell öltöznöm... Ruhát hoztam...

— Egy csomag volt nála, amiből egy kard állt ki.

Maud először kezével a száját szorította, hogy ne nevéssen hangosan.

— Jellemző — mondta Félix keserűen. — Ön

e drámai helyzetben kikacag.

— Honnan jön?

— Lehet azt tudni . . . ?

Eltűnt a fürdőszobában és nyomban visszatért Dickman sorhajókapitány egyenruhájában. A nadrág bokán, a kabát csuklón felül ért és az első mozdulatnál lepattant egy vállrózsája.

— Most borotválkoznom kell — mondta zordan — mert a „Sidney Crick“ felírású gyöngyháznyelű pengét, a szappant és a főkulcsot gondosan megőrizte.

— Borzasztó így félszakállal.

— Tisztában voltam vele, amikor idejöttem, hogy jobb lenne meghalni. Szeretnék tetszeni magának és erre viszontlát, mint a mesebeli félignyúzott bakkecskét . . .

És egyszerűen magához húzta a leányt.

— Maud . . . enyhíti a szomorúságát, ha azt mondom, hogy mindent tudok magáról . . . És mégis szeretem?

A leány szomorúan de ellenkezés nélkül állt előtte és lehajtotta a fejét.

— Jól esik . . . amit mond . . . És talán, ha máskor . . . Eh . . . úgyis mindegy.

— Idehallgasson Maud . . . Amerikában eltűnhet a herceggel együtt és ha eltűnnének, én is jönnék . . .

— Késő. Nekem mindenképpen befellegzett, akár Decker feljelentése, akár Borckman leleplezése miatt . . . Legfeljebb néhány ember megmenekülhet, az én becsületem árán . . . Adja ide kérem a füzetet.

— A . . . fü . . . zet . . .

Maud ijedten nézett a férfi rémült arcába.

— Mi van . . . a füzettel . . . ? !

— A . . . 102-esbe . . . ottmaradt . . . a szolgál-
ruhámban . . . a zsebében volt . . . és levitték . . .

XXXV.

— Nem tud... érte menni?... — suttogta a leány.

— Elvitték a ruhát, az irodába . . . A kabát-
ban volt a füzet! . . .

A leány vállat vont és lehullajtotta csüggedten
a két kezét.

— Akkor hát . . . vége. Ma éjjel 12 órakor el-
jön a füzetért Borckman . . . És ha nem lesz itt a
küszöbön . . . holnapra megvalósítja a bosszú-
ját . . . és mindenki . . . az apám . . . a fivérem . . .

Félix elkeseredetten erőszakolta ötletét.

— Egyet tehetünk csak . . . A füzet helyett le-
velet helyezünk el, megírja Borckmannak, hogy egy
kabátban van a jegyzet, amit elvittek a 102-es szo-
bából... Én pedig lemegyek most az irodába..

— Nem! Nem szabad tovább kockáztatni ér-
tem a saját becsületét. Itt gyilkoltak! És nincs
alibije . . .

— Nézze Maud én eddig nagyon léhán fog-
tam fel az életet . . . Most napok alatt minden más
lett . . . Ezt nagyrészt maga idézte elő. Nem fon-
tos a saját becsületem, ha a magáé veszélyben van.
Kitartunk egymás mellett, bármi történjen . . .

— Óh . . . hát maga komolyan . . .

Magához szorította a leányt.

— Most már nincs egyedül ebben a harcban
Maud . . . Szeretném, ha ezt olyan komolyan ven-
né, ahogy érzem . . . Irjon néhány sort annak az
embernek és tegye a küszöbre . . . Én megyek.

. . . És gyorsan kisurrant az ajtón.

XXXVI.

Este volt . . . Éjfélkor jön . . . Borckman . . .

Maud megírta egy levélben őszintén a helyzetét és a küszöbre tette. Azután lecsavarta a villanyt a szobájában, cigarettára gyújtott és várt.

Az elmúlt eső nyomán nagy lomha cseppek hullása cuppant időnként és békák kvartyogtak a pállottan forró indiai éjszakában . . . Pára burkolta vastagon a szigetet.

Azután messziről egy hajósziréna sírt, hosszan, bűgva, bizonyára mélységes köd ül az oceánon. Fél óra is eltelt. A cseppek halálos egyhangúsággal jelezték az idő mulását.

Nyugtalan szorongás nyomasztotta Maudot. Az éjféli találkától nem félt. Félix miatt érzett lelkiismeret furdalást. A vidám, lelkerszemű jóbarátja esetleg bajbakeveredik most miatta.

Valamelyik emeleti folyosón léptek csoszognak . . . egy ajtó csapódik, vízcsap zuhog . . . Csend . . . A kertben, valami lehullott egy fáról, tompa puffanással. Pinceízű virágillatot lehel a föld és beárad lassan a szobába, ahogy felszabadul a légnyomás szorításából. Négy-öt moszkító is döng körülötte és egy közeli szobában tizenkettőt kondul . . .

Éjfél!

Borckman órája.

Reccsen a moszkító háló: egy denevér vágódott neki. Maud megfordul. Csodálatosan nyugodt. Az ablak előtti sötétből előbukkan egy mozdulatlan pálmakorona, révetegen tűző, füstfehér, bizonytalan holdfényben.

„Hui-Hi, Hui-Hi, Hui-Hi . . .“ ismétli idegőrlő azonossággal egy vakmerő kis manguszt és

prüszkölve felhördül, ahogy összecsapott a kobrával . . .

Csend.

Valamelyik már elvégezte. A manguszt, vagy a kígyó, esetleg mind a kettő . . . ?

Indiai éjszaka . . .

Az éjfélutáni, ellenkező szél, a poshadó mangrove ingovány, enyhe záptojás légáramlását végíti, a nedvesen lihegő kert szagával . . .

Cseppek hullásában dermedő mélységes csend. A holdfény elvonult és az éjszaka, mint vastag megfoghatatlan fekete fal áll a szobában.

Maud előveszi az öngyújtót, cigarettát tesz a szájába . . .

— Nem rágyújtani!

A szobában szólalt meg a hang. De nem az ajtó irányából. Aki megszólalt, az bizonyára itt tartózkodott, mielőtt Maud bejött. Itt lapul órák óta.

A leány engedelmesen letette az öngyújtót és a cigarettát.

— Maga az Borckman?

— Igen.

— Hallotta tehát, amit az imént beszéltem az az úrral. A füzet az irodában van egy boy-ruhában. A küszöbre egy levelet tettem magának, mert nem tudtam, hogy a szobámban elbújik. Adjon haladékat arra, hogy megszerezsem ismét a jegyzetet.

— Gondolkozni kell. Holnap ismét üzenet lesz az ajtónál. Maradjon csendben.

Maud nem látta a beszélőt. A szoba legtávolibb sarka felől jött a hang. A leány nem is fordult arra. Egyszerre, az ajtó hasadékán, kihúnyt a folyosó lámpa fénye. A látogató négy hatalmas ug-

143
rással ottermett, lenyomta a kilincset és máris kinn volt . . .

Két másodpercig úgy látszott visszatér a vígasztalan csend . . .

De egyszerre mintha, az ördögök szabadultak volna el . . .

— Megvagy! — dörgi egy hang, de nyomban rá csörömpölés, puffanás, futó léptek, zuhanás és egy elhaló vészes kiáltás:

— Fogják el. A gyilkos! Fogjááák el!

Bum! Bum! Bum!

Három lövés!

Maud zsibbadtan ült.

Ismét világos lett. Ajtócsapkodás . . . zaj . . .
A folyosón hangok.

— Megsérült, Elder . . . ?

— Elég jól fejbeütött valaki . . . Sajnos a lámpa kihullott a kezemből mielőtt meggyulladt volna . . . Kösse át a fejemet . . .

— Vaktában löttem a sötétben, nem tudom eltaláltam-e . . . — mondta a kapitány. — Azután tökéletes hangzavar nyelt el mindent.

Felébredt lakók siettek elő.

— Az isten szerelmére — süvöltött Wolfgang hangja — mi történt?

— Azonnal távozzék mindenki a szobájába, — rendelkezett a kapitány. — A rendőrség minden körülmények között fenntartja a rendet.

Erre természetesen hisztériás rettegés lett úrrá mindenkin.

Magányos hölgyek elhatározták, hogy együtt hálnak és égve hagyják a villanyt, reggelig. Raverdan márki tetőtől talpig felöltözve bicegett elő botjára támaszkodva és egy régimódi párbajpisz-

toly remegett a jobbkezeiben.

Sergius herceg csak a fordulóig jött. Amikor látta, hogy Maud ajtaja előtt csoportosulnak az emberek, elájult. Shilling, Tonga-sziget kormányzója átkarolta hirtelen.

— Orvost...! orvost! Valaki rosszul lett...
— kiáltotta.

Néhány nő sikoltozni kezdett, a francia attasé ötéves fia, tele torokból bömbölt és Wolfgang igazgató halálsápadtan állt, homlokára lógó hajáról verejtékcseppek hullottak.

Nagynehezen helyre állt a rend.

Markheit injectiot adott a hercegnek, azután Eldert vette kezelés alá, aki egy teljesen átvérzett rongyot szorított a fejéhez.

— Maud . . . — mondta halkan a herceg.

— Semmi baja, — felelte Elder. — Már beszéltünk vele. Ön kegyelmes uram menjen a szobájába, mert itt most a rendőrségnek zavartalanul kell végeznie a munkáját . . .

Miután a herceget elvezették, megindultak Maud szobája felé. Markheit is velük tartott . . . Nem lehetett tudni, mi van ott, mert Elder csak Sergius megnyugtatóására mondta, hogy beszélt Mauddal.

A folyosó telefonjánál Elder megállt.

— Egy pillanatra — letárcsázott egy számot.

— Nos? — kérdezte. Azután hallgatott. — Nagyszerű. Köszönöm Sedlintz, kitünő volt. — Letette a kagylót.

— Mit jelentett Sedlintz — érdeklődött a kapitány.

— Megkértem legutóbb, hogy ha ismét ki-aludna a villany, bármi is történjék, rohanjon

azonnal a kapcsolótáblához és készítsen a fogantyúról ujjlenyomatot.

— Bravó! — mondta önkéntelenül Markheit.

— Kitűnő ötlet — hagyta helyben kissé savanyúan a kapitány. — Valószínűleg a cinkos húzza le a fogantyút, hogy sötét legyen.

— Szerintem a tettes.

— Miért gondolja?

— Mert tudom, hogy ki a tettes. Szeret háttérben maradni.

— Ismerem az elméletét, tehát nem firtatom az illető nevét. De honnan tudta, hogy ma éjjélkor a leánynál látogatást tesz egy gazember?

— Engedje meg, hogy ezt se közöljem. Igen nyomós okaim vannak. Ön nagyon gyorsan és erélyesen cselekedett kapitány úr.

— Sajnos valószínű, hogy a sötétben célt tévesztettem. De honnan jött elő az, aki fejbeütötte magát.

— Egy közeli szobából. Hallottam az ajtót nyikorogni és nyomban eltalált egy vas, vagy gumibottal.

A leány ajtaja előtt voltak. Elder kopogtatott.

— Igen! — kiáltotta egy nyugodt hang.

Maud derűs arccal nézett rájuk. Most nem színeszkedett. Megszűnt minden félelme, szorongása. Ment a sorsa elé.

— Azt hiszem Borckman kisasszony — mondta Elder — leghelyesebb lesz, ha megszakítás nélkül elmeséli mindazt, ami ma éjszaka itt történt.. amennyiben a folyamatban lévő nyomozást érinti, — tette hozzá gyorsan.

— Kérem . . .

Elmondta, hogy éjjélre találkozót kért valaki

levélben, továbbá a különös látogató rajtaütésszerű megjelenését és pontosan idézte a beszélgetést.

Elder gondolkozott.

— Legutóbbi kihallgatásán azt mondta, hogy nem tud semmiféle „jegyzetről“.

— Nem mondtam igazat. Elloptam Decker tanár leírását, a Banánoxidról. Egy gonosztevő zsarolt valamivel, amiről nem vallok. Oda akartam adni neki a jegyzetet, de sajnos nincs meg már. Erről sem mondok többet.

— Akkor önt őrizetbe kell vennünk, Borckman kisasszony — mondta sóhajtva Elder.

— Ez természetes — felelte nyugodtan Maud.

— Most térjünk vissza a látogatójára. Bizonyos abban, hogy jól idézte az illető szavait?

— Nagyon jó emlékezőtehetségem van.

— Így kezdte, hogy „ne gyujtson rá!“

— Nem egészen. Azt mondta, kategórikusan: „nem rágyujtani!“

— És végül azt mondta: „Gondolkozni fogok . . . jeladást talál az ajtónál?“

— Nem egészen: „*Gondolkozni kell . . . Jeladás lesz az ajtónál . . .*“

— Köszönöm. Ezzel az egyik cinkost könnyen elfogjuk. Jóéjszakát Borckman kisasszony. Bizzék bennem, ha lehet én kirántom a csávából, anélkül, hogy baja legyen belőle. Kérem tartózkodjék ezen túl a szobájában. Egy posztot állítunk az ajtaja elé.

A folyosón idegesen kérdezte Eldert, a kapitány:

— Miért mondta azt, hogy az egyik cinkos megvan?

— Mert nem nehéz a hotelben tartózkodó benszülöttek között megtalálni azt, aki ma este a

leány szobájában járt.

— Honnan veszi ezt az újabb meglepetést? — kérdezte Markheit.

— Jellegzetes bennszülött szokás, hogy a különféle igealakok helyett, legtöbbször az úgynevezett infinitivust használják, mivel az ő primitív nyelvjárásaikban alig van igeragozás. Mi azt mondjuk „*ne gyujtson rá, gondolkozni fogok . . .*“ A bennszülött így mondja: „*nem rágyujtani*“ . . . *Gondolkozni kell*“.

— Azt hiszem, újra fején találta a szöveget . . .
— dörmögte a kapitány.

XXXVII.

Már virradt, amikor az irodába értek. Sedlintz és a tisztek teáztak. Mindenki fázott belülről. A harmicötfokos melegben. A jegyzőkönyv papírján árkokat szántott a ceruza, annyi nedvességet szívott fel minden egyes lap, a levegőből.

— Wolfgang igazgató úr hol van? — kérdezte Elder.

Valaki érte ment. Az igazgató, rekedt volt, a haja kuszált a szeme bágyadt és jeges kezeit dörzsölgette.

— Rémes . . . rémes . . . — ismételte folyton.

— Mit sopánkodik?! — szólt rá a főfelügyelő — ha nincs ez az átkozott história, akkor egy kis vagyonnal kevesebbet keres. Három hétig, a legutálatosabb évszakban, tele van kitünő vendégekkel a szálló.

— De ez a botrány kérem!

— Az csak reklám! A jövő szezónra szállodája tömve lesz.

— Jövőre lejár a tízéves szerződéselem és az állam

saját kezelésébe veszi a szállót. Mi hasznom a rek-
lámból?

— Ugy. Hát maga csak bérlő?

— Igen.

— Egyedül?

Wolfgang habozott.

— Nem . . . Én alapítottam a fürdőhelyet és
a maláj királytól, aki törvénytisztelő ura volt Kis-
Lagondának tízévre koncessziót kaptam, a vendég-
lői üzemek kihasználására. De úgy, hogy ő feles-
társ. A hollandi közigazgatás ezt a szerződést hely-
benhagyta, a vállalkozó „Neederlandische Bank“ is.

— Hogyan lehetséges a kapcsoló táblával
ilyen egyszerűen visszaélni egy szállóban? Mától
kezdve posztot állítunk oda.

— A villanycentrálé a gépház mellett van,
ahol csak a fűtők tartózkodnak és a mechanikus.
Még sohasem volt ok arra, hogy elővigyázatosak
legyünk.

— A gépház személyzetét kihallgatjuk. Ezen-
kívül mindazok a bennszülöttek, akik jelenleg a
szállóban tartózkodnak, jöjjenek valamennyien az
irodába.

Wolfgang ment.

— Itt az ujjlenyomat — mondta Sedlintz.

— Köszönöm. Tessék — felelte Elder és át-
nyújtott egy selyempapírban őrzött tükröt. —
Ezen ujjlenyomatok vannak. Hasonlítsa össze a
meglévővel:

Sedlintz elsietett.

— Honnan vette a tükröt? — kérdezte a ka-
pitány.

— A tettes kezében volt utoljára.

— Ha egyezik a foggantyún talált ujjlenyo-

mattal, akkor letartóztatja?

— Nem. Kevés a bizonyíték.

— Ha ő sötétített el mindent a támadás idején, az csak elég bizonyíték?!

— Arra, hogy részese egy hatóság elleni erőszaknak, de én azt is rá akarom bizonyítani, hogy gyilkos, zsaroló, rabló!

— Hogy áll az illető alibije.

— Megdönthetetlen. Több megbízható tanu, jóhiszeműen és eskü alatt vallja majd, hogy együtt volt vele . . .

— És mégis . . .

— És mégis ő a gyilkos.

Jött a gépház személyzete, a néger liftes, egy mulatt mixer, egy tamyl sofför, két bennszülött kukta, a maláj levelezőlap- és táncálarckereskedő, végül egy félvér mosónő.

— Ferguson! Legyen szíves a bennszülötteket vigye a szomszédos szobába, válassza ki azokat, akiknek kétségtelen az alibije, a többi egyenként jöjjön.

. . . Ijedt nagy kerek szemekkel bámulták a színesek, a rendőröket. Rémült sustorgással követték Fergusont.

— Kérem — fordult Elder, az olajos overálban álldogáló fűtökhöz. — Körülbelül másfél óra előtt kikapcsolták az áramot a villanyos centrálénál. Mit tudnak erről?

— Én azonnal kisiettem, mert a melegvíz kazánál voltam éppen — mondta a mechanikus — és amilyen gyorsan csak tudtam, helyreállítottam az áramszolgáltatást. Egy rendőrtiszt, aki kézilámpával jött, előzőleg valamit csinált.

Ez Sedlintz volt, aki ujjlennyomatot vett.

— Mást nem látott?

— Nem.

— Én láttam egy furcsa alakot — mondta az egyik fűtő. — Koksztot talicskáztam a csúzdából és a fordulónál látszott a centrálé táblája. Egy másodpercre megpillantottam valakit, amint elsuhan. Utánasiettem, de a következő fordulónál eltűnt és sietnem kellett a koksszal . . . Nagyon furcsa volt az illető . . .

— Mi volt furcsa rajta . . .

— Hát . . . Világosan láttam . . . Egy tengerésztiszt volt . . .

— Mi a csoda?

— Én is hihetetlennek tartottam: éjszaka egy tengerésztiszt, a szálló szuterénjében . . .

— Igen. Elég különös . . . Köszönöm, elmehetnek. — A gépház emberei távoztak.

Ezután sor került a bennszülöttek kihallgatására. Csak kettő nem tudott, alibit igazolni: a mosónő és a sziget ritkaságainak árusa, aki mellesleg képeslevelezőlapokat is tartott.

— Neved? — kérdezte Elder a mosónőt.

— Dzsilda... én vágyok Djajpurból... indiáá...

— Mosónő?

— Igeen . . . Lent szutirinben. Miotáá beteg sahib van a hááznál... nem szábaád... feljáárni idee...

— Hol laksz?

— A mosóókonyháában . . . Laktam rigen, emelet, kis szobba... De mióta váán beteg sahib...

— Ezt tudom. Nem vettél észre semmit az éjjel, ami különös.

— A hold... egész veres... Nem szokott pedig...

— Hol láttad a holdat, a szuterénben?! Mi?! Dzsilda a mosónő megrémült.

— A . . . álmomban . . . én.

— Te ne hazudj, mert levágatom kopaszra a hajadat . . .

Most bejött az igazgató Martinnal. A leány esdően nézett a szolgára . . .

— Ha levágni hajam één . . .

— Csend! Szóval feljöttél a szuterénből, miért és hol voltál? Beszélj, mert... — és visszakézzel felrántotta a karját, hogy Dzsildának megcsuklottak a térdei rémületében.

— Má . . . Mártinnal . . . találkoztam . . . szeretni hatalmas fehér szolgál . . .

— Magával találkozott?

— Igen — felelte habozva Martin. Elder jól látta, hogy zsákuccába jutott és nem feszegetheti tovább a kérdést, pedig itt valami hiba van . . .

— Takarodj! — kiáltotta a leányra. — Ezentúl rajtad lesz a szemem.

A leány kisurrant, gyorsan, nyakbahúzott fejjel, kétségbeesett pillantást vetve Martinra.

A maláj ritkaság- és levelezőlap-árus állt elő. Kifogástalan, ízléses bűvárruha volt rajta, sisak nélkül, de egy kék nyakkendőcsokorral. Fekete művészkalapja nélkülözte a karimát, cipőt, harisnyát nem viselt, de csuklói felett, régen divatjamúlt manzsetták villantak elő és egy csontfejű sétapálcával játszadozott. A bűvárruha zsebéből egy táncálarc kandikált ki.

— Neved?

— Csodálatos Nalaya.

— Foglalkozásod?

— Uralkodó és díszműárus.

— Mi?

— A sziget ura vagyok, a királynő kegyelmé-

ből és társtulajdonosa minden vendéglői üzemnek Kis-Lagondán . . .

Ez a közlés még Eldert is meglepte.

— Miért laksz akkor piszkos szobában többed magaddal?

— Hogy ne tudják, ki vagyok. Nagy szállókban ez előfordul és inkognitó a neve.

— És . . . miért árusítsz bennszülött táncálarcokat?

— Hogy pénzt keressek.

— Hiszen úri módon élhetnél a jövedelmedből.

— De akkor más tudna árusítani. Bennszülött igazgatót nem szeretik, táncálarcot igen. Dolgozni jó. Pénzt keresni jó, akkor is, ha mellékkereset sok. Ez így igazság.

Elővett egy álarcot és szeretettel nézegette. Elder kivette a kezéből.

— Az ilyesmi Kis-Lagondán ritkaság?

— Nagy ritkaság uram, annyira, hogy nem is találni.

— Hát ez honnan van?

— Lipcséből. Ott nem ritkaság. Gyártják. Nálunk nincs ilyen csúf álarc. Ott van mindenkinek az igazi arca az elég csúf. Ez is egy nagy igazság.

— Hol voltál az éjszaka?

— Az emeleten. Veled verekedtem és valaki utánam lött.

— Mit?! Te voltál?

— Én. Felosontam a leányhoz, tizenkettőkor beszéltem veled és amikor kijöttem, te megtámadtál, én megijedtem... bum... bum és futni kellett.

Elder hosszan nézett a vigyorgó arcba. Vagy nagyon egyszerű, vagy nagyon ügyes a magyarázat.

— Mondd király, tudod te, hogy ki vagyok én?

— Mindenki tudja. Okos és öreg vagy mint egy krokodil és a királynő fizet neked, hogy kegyetlen véreb legyél, ezért téged gyűlölnek és megfognak ölni.

— Ugy . . . És azt is tudod, hogy mit szoktam én tenni a gonosztevőkkel, ha hazudnak nekem?

— Ütöd őket és ők betegek lesznek. De egy királyt nem lehet ütni.

Akkora pofont kapott nyomban, hogy a portás kint a hallban felriadt álmából.

— Azt hiszem uram tévedtem. Mégis lehet, — mondta a Csodálatos Nalaya szomorúan és káprázott a szeme.

— Örülök, hogy megértettük egymást. Most mond el Nalaya, hogy miért bujtál el egy szobába és miért futottál el tőlem. De az igazat mondd.

— Az igazat mondom, mert én igen ritkán hazudok. Éjszaka felkeltett valaki álmomból. Sötét volt, nem láttam. Az öreg ujságos, akinek dobozában halott csecsemők lelke sír, amikor forgatja, tanu erre.

— Gyerünk!

— Egy hang azt mondta: „gyere le a mosókonyha melletti szerszámfülkébe és sok pénzed lesz“. Sejtettem uram, hogy gonosz varázslatról van szó, amit *linkség*-nek neveznek.

— Mit beszélsz?

— Trónörökös koromban hajófűtő voltam és megismertem a civilizációt.

— Hm . . . Folytasd.

— A szerszámfülkében sötét volt. Ott magyarázta el az az ember, aki csak sötétben jön elő, hogy hová kell menni és hogy nem muszáj lopni sem, csak kapok valami füzetet. Ha visszajövök

nozzá ad nekem ötven forintot. Ez egy nagyon jó ajánlat uram.

— Mást nem mondott?

— Nem.

Elder körülnézett.

— Nincs itt valahol egy bikacsök?

— Illetve . . . azt mondta — folytatta gyorsan a király — hogy ha szembekerülök valakivel, ne féljek, mert lesz segítség . . . Azután visszamentem a szerszámkamrába és ott egy matróztiszt nagyon megvert, mert a sötétben az arcára léptem..

— Mit mondasz?

— Végig pofozott egy szűkruhás matróztiszt a szuterénfolyosón. Ennyi volt.

— Te!

— Az őseimre esküszöm, hogy nem *főzlek* villámkezü fehér úr.

— Hogy nézett ki az, aki suttogott.

— Vigyázott rá, hogy ne lássam a sötétben.

— Te sok, nagy hazugságot mondtál most király és ezért én végül nagyon megverlek, hogy hosszú ideig betegeskedni fogsz. Ez is egy nagy igazság.

— De igen szomorú uram.

— Pusztulj! Ferguson menjen vele és hallgassa ki az öreg ujságárust.

Wolfgang következett.

— Mit tud arról, amit a társa mondott?

— Semmit. Egy régi jogszabály köti csak hozzám, alig érintkezünk különben.

Sedlintz jött vissza.

— Tessék . . . — átnyujtotta a lenyomatokat.
— Kétségtelenül azonos a kettő.

— Mi ez? — kérdezte Wolfgang.

— Ujjlenyomatok — felelte Elder különös hangszúllyal.

Az igazgató halotthalvány lett, megrándult rémültében a szája és hirtelen le kellett ülnie.

XXXVIII.

Félix éjszakai bolyongása eléggé megviselte Dickman kapitány uniformisát. Hajnalban csendesedett csak el annyira a szálló, hogy a fiatalember a csigalépcső felé merészkedett. A kapitány ruháját mindenesetre illik visszavinni. Pillanatnyilag a szuterénben volt még.

A fene . . .

A csigalépcső alján egy félvér nő ül egy lohn-dinerrel. Félhalkan beszélnek.

— Hiigyjél Máártiin . . . A fiatalember üzent a főpincérrel, hogy jöjök . . . És mondta, hogy iingei nem jól vasalom . . . Széép ember, gyeerek aarcaa van, de neekem csak te . . .

— Mit akart töled?

— Te mondtáál Maartiin, hogy feleségül megyünk veleed, ha lesz ezer foriint és csiinálunk nagy üzeem . . . Te uccáán ciipöt tisztiitsz én leszek egy gözös mosó . . .

— Ha nem sietsz, kapsz még kettőt.

— A fiatalember, a gyönyörű arccal mondott: ad ezer forint. Ha én segíték öneki kijuutni a veszettzárból . . . Engedeem ött keresztül a móósókonyháából, a lefolyó véégén, nagy rácsból csatornáán . . . Holnap este . . . tíízkor.

— Akkor ez ölie meg a vendéget.

A lány szelíden mondta.

— Háát megölt . . . hiiztosan kellett szeegény-neek. Majd jön máásik vendég, de mi ezer főórint-

ból megyünk misszióra feleségnek egymástól . . .

— De te! Ha ezt megtudják, tíz évet kaphatsz.

— Nem megtudják Mártin . . . fogsz látni . . . Fiiatalembeer széép és okos, fehér bőőre, fekete hosszúú szemöldöke . . .

— Gyilkos.

— Az is előfordul . . .

— Most menni kell. Csak azt mondom, vigyázz! . . . És engem ne márts be, ha baj lesz . . .

Csókok cuppannak. Azután Martin felmegy, a nő visszavonul a mosókonyhába és dúdol.

Félix is indult. Az emeletre. Most visszaviszi Dickman ruháját. De mit vesz fel? Távolabb a kazánháznál egy biztonsági lámpa fénylett kéken . . . Néhány zsíros overalt látott meg. Az egyiket felvette. Egy széttiport vászoncipőt is talált . . . Így.. És most gyerünk . . .

Visszavitte Dickman ruháját. A kapitány tisztítás céljából akasztotta ki. Ezzel szemben olyan lett, mintha egy éjszaka alatt elhordták volna.

Most Maudhoz . . . ! Óvatosan osont a lépcsőn, azután a folyosón . . . A fordulónál kikukkantott . . .

Ijedten hökölt vissza.

Maud szobája előtt egy rendőrposzt állt!

Tudta nyomban, hogy miről van szó. Letartóztatták! Megfordult és végigsietett a folyosón. Nagyon határozottan, minden óvatosság nélkül, felment az első emeletre és kopogtatott egy ajtón.

— Tessék.

Belépett. Elder pizsamában ült az asztalnál és teát főzött.

— Letartóztattad? — kérdezte Félix.

— Csak őrizetbe vettem.

— Amikor ma éjjel őszintén elmondtam neked mindent, akkor azt ígérted, hogy nem veszed tudomásul.

— A leány önként vallott a kapitány előtt. Nem tehettem mást. Ígyál teát.

Félix szomorúan kavargatta a forró italt.

— A füzetet nem találta meg?

— Nem. A ruhát levitték az irodából a mosódába és amikor megnéztem, nem volt már benne semmi. Valaki megelőzött.

— Nem lehet segíteni a leányon?

— Van remény. Én bízom.

— Idehallgass Elder, te iskolatársam voltál és barátom. Ma is az vagy. Egy pillanatig sem haragudtam rád, amikor vigyáztál rám, mint valami rabra, elloptad a ruhámat, hogy pizsamában kellett szökni. Talán igazad volt amikor így teljesítetted az apám rendelkezéseit. Nem haragudtam rád. De ha ezt a leányt nem tekinted kivételnek, ha szigorúan ragaszkodni fogsz a kötelesség parancsához... — Abbahagyta. — Én nagyon léha fiú voltam. — Kezdte újra. — Ez most más. Szeretem a leányt és elveszem feleségül. Ha kell, a büntetésének kitöltése után. Ott fogom várni a kapuban, amikor szabadul...

— Kitűnő leány...

— De talán nem muszáj. Idehalgass: Nekem itt most már bujkálni kell végig.

— Sajnos. Előbb kellett volna rádtalálni. Semmiféle alibid sincs.

— Így van. Dehát ezen már nem lehet segíteni. Majd bujkálok... Az is lehet, hogy meg fogok szökni és a leányt magammal viszem.

Rövid szünet következett.

— Most én mondok neked valamit Félix. Azt nem említetted az imént, hogy én ott álltam Weltewredenben; egy tönkrement ügyvéd és te felsegélyeztél, behoztál a rendőrséghez. Sohasem fogom ezt elfelejteni neked. De ha szökést kísérelsz meg Borckman kisasszonnyal, én résen leszek, elfoglak mindkettőtöket és teljesítem azt, amit a rendőri becsületem megkövetel. Azután majd beadom a lemondásomat, mert ezzel mint gentleman tartozom. Neked és magamnak, miután neked köszönhetek mindent.

Félix felállt.

— Megértelek.

— Bízzál bennem és az igazságban. Nincs elveszve semmi. Légy türelemmel.

— Nem hiszek neked. Szervusz.

És ment. Nem is használta ki az alkalmát, hogy Eldernél megborotvátkozzék, pedig fél arcán már ijesztően terebélyes szörzet nőtt. Egyenesen a leány szobájához sietett.

— Mit akar? — kérdezte a rendőr, kissé álmélkodva, a félig szőrös overalos emberen.

— Talán nem lehet bemenni? — mondta hangosan Félix. — A meleg vízcsapot szerelem. Letelefonáltak.

A rendőr kopogott és kinyitotta az ajtót. Félix a küszöbre állt, hogy Maud lássa.

— Ide kell a szerelő? — kérdezte a poszt.

— Igen — felelte Maud. — Én kértem.

— Hát csak siessen — mondta Félixnek a rendőr és utat nyitott, hogy a szerelő bemehessen, azután szalutált és visszalépett a folyosóra.

Miután az ajtó becsukódott Maudhoz sietett és megcsókolta a kezét.

— A füzet? — kérdezte a leány.

— Elveszett . . . eltűnt. Nincs sok idő Maud, röviden: szedje össze egy neszeszerbe a legszükségesebb holmikat. Legyen minden pillanatban készen arra, hogy szökünk.

— Nem!

— Hallgasson!

Szinte gorombán beszéltek és Félix magához rántotta a leányt. Erősen átölelte.

— Elszökik velem Maud. Amerikába megyünk. Ha innen kijutottunk, akkor bármelyik kikötőből játszva tovább mehetünk.

— Nem akarok . . . több . . . áldozatot — védekezett kevés meggyőződéssel és egészen a férfihez símult.

— Szeretem Maud. Semmi más nem fontos! Szeretem és akár elszökik, akár nem osztozni fogok mindabban, ami magával történik . . .

Közben már szinte összeért a szájuk . . .

XXXIX.

Amikor Félix újra a folyosóra ért, már megindult a szálló nappali élete. Pizsamás lakók siettek a fürdőszobák felé, mintegy uniformizálva: karjukon törölköző, kezeikben szappan és fogkefe.

A lépcsők felől csörömpölés hallatszott, párázzsal melegítő, kokszkályhákat hoztak. Néhány szobában, kikezdte a rozsda a lakók fémtárgyait és a vasalt fehérnemű közé bekúszott a penész, amely két-három páratelt nap múltán már ott úszik a levegőben, a déltengeri trópuson. Egy elszánt kereskedő engedélyt kért, hogy önként vállalva a vesztegzárat, felállíthasson a Grand Hotelben kokszkályhákat, miután fűtőberendezése a szálló-

nak nem volt. A rácsos tartályokat, parázssal töltve állították a szobákba.

A bágyasztó meleg ellenére, mindenki örült a „fűtésnek“, mert a falak dohosak lettek és a moszkítók ellen nem volt védekezés, bár az elfüstölt citrónella fű bűze fojtogatóan terjengett.

Az éghajlat már a nedves évszak kezdetén alkalmatlan volt arra, hogy fehér ember szervezete életképesen működjék benne. A pestist sikerült izolálni, de egy maláriás eset máris előfordult. Jörins kisasszonynak egy gutaütésszerű reuma-tünet megbénította a két lábát. Izületek sajogtak, féloldali főfájás, hörghurút és gyomor irritáció vonult végig a szálló lakosain. Néha órákig sárgás, rossz szagú köd borult a szigetre, hogy azután szünet nélkül zuhogjon dobolva mindenben, a sűrű trópusi zápor.

Hihetetlen mennyiségű alkohol fogyott a bárban. Ez melegített és szüntette a hasogatásokat... A vendégek ingerlékenyek, rosszkedvűek voltak, sok veszekedés, intrika fordult elő és az egyik emeleti szobában mellbelötte magát egy angol lord, akiről azután kiderült, hogy Hollandiából szökött, sikkasztó pénzbeszedő... Millió rovar és giliszta özönlése indult meg a nedves földből, már az első tartós zápor nyomán. A hangyák ellen alkalmazott petróleum locsolás csak egy kízó aromával többet jelentett a fullasztó légkörben.

Defleur Odette, a gyönyörű belga direktрисz megmérgezte magát adrenalónnal, amit a márki használt asztmatis zavarai ellen; most élet és halál között van, senki sem ismeri a szomorú eset előzményeit.

Néhányan végnélküli kártyázásba kezdenek. Petrovna bárónő lépten-nyomon sírógörcsöt kap,

Markheit mindent megpróbál vele és közben eltűnik a zsebórája...

Félix már csak borotválkozni szeretne. Végig ödöng az emeleti folyosókon. Az egyik szobából végre kijön Erich Kramartz, a filmsztár szépségű fiatalember gyerekarccal, festőien ívelt, bizonyos fokig mesterségesen jókarban tartott szemöldökkel. Még nincs harminc éves. Felső zsebéből selyemkendő lóg ki, duplasoros ruhája szabászremekmű.

Fütyürészve, frissen elmegy.

Felix benyit a főkulccsal Kramartz szobájába. A fürdőszobába siet.

Elő a borotvát! Gyerünk. De éppen, hogy bekeni krémmel az arcát, fordul a kulcs.

Jönnek.

Kramartz tért vissza Houldnéval. A molett, balzaci korba érő szépasszonnyal.

— Miért csinálja ezt Maryorie? — mondja a fiú nyögösen és türelmetlenül. — Ha egyszer elhárította, akkor már ne kínozza magát.

— Értse meg Doddy . . . nem olyan egyszerű . . . — felelte Houldné remegő hangon. — Ha egyszer kiléptünk a szállóból és Arthur visszavonhatatlanul megtud mindent, akkor már . . . hiába.

— De itt vagyok én . . .

— Most. És ha egy év múlva nincs? Doddy! Én nemcsak a férjemet, hanem a gyermekemet is otthagytam . . . Senkim sincs, csak maga . . .

— Az nem elég? Szeretem Maryorie . . .

— Még csak huszonhat éves . . . és én . . .

Houldné negyvenkét esztendőss asszony volt. Szép arcú, telt, de arányos idomú nő. Szeme sarkában és a torka körül néhány ránc volt, de ez csak akkor látszott, ha nem puderezta eléggé magát.

— Kairóba megyünk Maryorie. És valami okos dolgot csinálunk . . .

— És ha nem sikerül?

— Sikerülni fog!

— Mit remél az ékszereimért?

— Magas árat. Csupa gyönyörű kő, ma jól áll a briliáns . . . Elsősorban egy szép kis fészket rendezünk be és bőségesen marad még arra, hogy egzisztenciát teremtsünk magunknak . . . Boldogok leszünk Maryorie.

— Oh Doddy . . . Olyan nehéz nekem.

A fiú átkarolta.

— Mert szörnyű ez a nedves klíma. Az embert érzélgössé teszi . . .

— Nem . . . nem . . . tőled félek . . . Ki vagy te?

— Most megint azzal jön, hogy táncos voltam? Talán lenéz?

— Ne haragudj Doddy.

— Hát ezzel torkig vagyok! — Kizárta az íróasztal fiókot és letett egy kazettát a nő elé.

— Itt vannak az ékszerei kérem! És menjen vissza az otthonába.

— Ne haragudj Doddy. Nem akartalak bántani.

— Sért, hogy a multamat hánytorgatja! Szigorló mérnök voltam, elszegényedtünk, az apám beteg lett, kellett a pénz, hát táncoltam . . .

— Tudom, tudom . . . Bocsáss meg, de . . . szeretlek és félek tőled . . . Ne haragudj . . .

Ujra átölelte.

— Gyáva kis Maryoriem . . . Bízzál bennem...

Felix egy ösrutinié gyorsaságával mászott ki a létrára, onnan a mosónő szobájába, hogy azután ismét a folyosóra érjen. Mit tegyen? Lemegy a szu-

terénbe. Ott csak lesz egy nyugodt hely, ahol megborotválkozhat . . . Gyorsan a csigalépcsőhöz.

A szuterénben sem volt nyugodt légkör. Munkások dolgoztak a kazánház körül. Ide-oda járkáltak... Egy mellékfolyosón nyitott vasajtót vett észre.

A raktár! Itt tartják az üres bőröndöket. Éppen a teherlifthez visznek egyet . . .

— Csak hagyja nyitva a raktárt, hogy kiszellőzzön és kokszkályha is kell, mert penészes lesz minden koffer, — mondta Martin a boynak. Azután elmentek a liften.

Félix besurran. Jó mélyen bemegy a raktárba. A végében egy kis kertrenyílló, szellőző ablak világít magasról. Igazán szörnyű szag van itt. Nem is tudta, hogy a penészes bőr ilyen irtózatossá tud lenni. A pinceablak közelébe igyekezett, mert úgy érezte, hogy nyomban rosszul lesz, ha nem kap frissebb levegőt. Néhány táskát eltölt. Egy útban álló nagy bőröndöt félretolna könnyedén, de nem megy... Miért oly nehéz. Felállította és úgy görgette tovább, hogy egyik végéről a másikra forduljon.

Végül leült a földre, kitette a „Sidney Crick“ felírású gyöngyháznyelű borotvát maga mellé és keresgélte a krémet... De a bűz elviselhetetlen volt. Még közelebb akart kerülni az ablakhoz... Rémes.

Újra megfordította a bőröndöt. Egyszerre kinyílt fedele és egy holttest zuhant ki belőle a földre.

A meggyilkolt Villiersné teteme volt!

XL.

Borzadva, zsibbadtan állt. Az alvadt vérrel belepert holttest nyitott szájjal, merev szemmel, görbült tagokkal, mint valami szörnyeteg feküdt ott és pillanatok alatt fojtogató bűzzel telt meg a pince.

Semmivel sem törődve botorkált az ajtó felé.

— A fene ezt a sok penészes bőröndöt, — kiáltotta egy hang. — Zárd le a raktárt.

A vasajtó becsapódott . . . A rekesz lehullott. Félix úgy érezte, hogy elájul. Egy nagy szekrényládát felállított és erről elérte az ablakot. Nem törődött semmivel. Kimászott a szabad levegőre. Szerencséjére az alkonyodó kertben zuhogott az eső és senki sem látta. Három lépést futott. A legközelebbi ablakon benézett. A mosókonyha! Ez jó! Gyorsan beugrott. Ágy és asztal is volt itt. A vestegzár idejére berendezték dzsildának. Az asztalon egy kis neszeszer. Lopta a nő, vagy itt felejtette valaki?

Kimerülten, lihegve ült le. Két kezébe szorította a fejét. Mi történt?

Villiersnét megölték. Világosan látszott egy iszonyú vágás a torkán. — Ki ölte meg? Doddy! — A dzsigoló! A sziciliai özvegy mesélte a papnak, hogy Villiersné Doddy után jött. Houldné nem más mint az a másik asszony, aki otthagya a férjét. Elder a nevét is megmondta: Arthur Cocklinné. Doddy el akar ma szökni az asszony ékszereivel. Villiersné súlyos akadályt jelentett Doddy tervei számára, tehát a dzsigoló megölte a szerkesztő feleségét, ládába rejtette és egyszerűen leküldte ide a raktárba. Ma este elmegy Maryorie ékszereivel és vége az ügynek . . .

Szóljon Eldernek? Nem! Ő is a mosókonyha levezető csatornáján keresztül akarja elszöktetni Maudot. Ha elfogják és megemlíti, hogy merre akart szökni, akkor ide őrt állítanak . . .

Fusson az a gazember! Hiszen Maudról van szó.

Fusson az a férfi bestia és verje meg az Isten...

Lassan megnyugodott. Odament a lefolyó végződéséhez. Gömbölyű, ráccsal fedett csatornanyílás volt itt. Egy ember éppen hogy elfért benne. Vaslétra vezetett a mélybe.

Most elsősorban is borotválkozik. Visszament az asztalhoz. Talán a neszeszerben van tükör. A nyitott neszeszerből megállapíthatta, hogy abban valóban volt tükör, de eltört, vagy kivették. E helyett tele volt kisebb tárgyakkal, amelyek feltűnés nélkül lophatók, szórakozott vendégek szobáiból: Teknősbéka fésű varrókészlett, pudrié . . .

Becsukta a kis fekete táskát. Nem baj. Tükör nélkül sem lehetetlen. Már keresgélni kezdett a zsebeiben, mert nem találta a borotvát, amikor hangokat hallott.

Gyorsan az ágy alá. Hiába. Ez most már mindég így lesz. Ágy alatt, világítóudvarban, vagy szekrényben. Ugy megszokta, hogy nehéz lesz máskép. Dzsilda jött be. Dúdolt és egy kosár ruhát tett le. Felcsavarta a villanyt, mert már sötétedett.

— Te! Dzsilda! — kiáltotta valaki. — Gyere gyorsan!

— Mi történt?

Halott vendéget találtak a podgyászraktárban!

— Óh!

Kirohant. Martin és a boy megtalálták a halottat, amikor visszajöttek egy kokszkályhával a podgyászraktárba. Munkások, szolgák állták iszonyodva körül a tetemet.

— Senki se menjen közel! — kiáltotta Martin, fontoskodva — lábnyomok lehetnek a helyszínen!

A néger boy, aki Elderért ment, lihegve jelentette.

— Már itt vannak!

Jött a rendőri bizottság. A tisztek, a kapitány, Elder és Markheit.

— Tudtam — mondta a főfelügyelő bólogatva.
— Villiersné.

Azután megkezdődött a vizsgálat. Egy fél órával később letartóztatták Vangold terménykereskedőt, miután maga is elismerte, hogy az elvágott nyakú tetem mellett talált „Sidney Crick“ felírású gyöngyháznyelű borotva az ő tulajdona.

XLI.

Este volt. Dzsilda visszatért közben a szobájába dudolni. Azután egy szobaasszony jött késve, mert kihallgatták. Most hozzáláttak, hogy kitergessenek egy kosár fehérneműt. Dzsilda hajtotta szét a ruhát, a szobaasszony összeszámolta.

— Két lepedő . . . egy huzat . . .

— A kispárnát ne száámold, az az enyém . . .
Téged mineek hallgattak ki . . .

— Én ott voltam izé . . . hogy mondják . . . ha éjjel fenn kell lenni . . . ? Megvan: impsekción! És kérdezték mit láttam gyanust. Mondtam . . . az csendes folyosó . . . és Vangold úr gavallér ember. Egyszer adott egy forintot, hogy vigyek levelet, meg virágot a Petrovna bárónőnek . . . És másnap is adott egy forintot, hogy vigyek még egy levelet, de a bárónő azt üzente vissza, hogy nála nem maradt semmiféle arany töltőtoll . . . Hát most folyton sír a detektíveknek, hogy a feleségével kell beszélni . . . telefonáljanak . . .

— És tee mit vallottáál . . .

— Hogy semmi furesát sem láttam. És csak egy éjszaka voltam ott az emeleten infekción . . .

112
Négy paplanlepedő... Az ötödik varrodában van...

„Szegény Vangold“, gondolta Félix az ágy alatt és nagyon szenvedett, mert hangyák és száz-lábúak mászkáltak rajta.

— Ha a harmadik emeletről kérdeznék, ott lett volna mit vallani. Az egy szép disznóság . . . A Tonga sziget kormányzója ez a Shilling, meg a Dickman kapitány, átvették mult héten a Brunsnak érkező cigarettákat. Megvesztegették a portást . . . Három kisdunya . . . Én meg véletlenül hallottam . . . Nekem is adtak ötven forintot és azt mondták, ha nem kerül ki, kapok majd még ötvenet . . . és vigyem tőlük a cigarettákat a Brunsnak, mintha a posta hozta volna . . . Ez a Bruns Kínába csempész fegyvert. Ezt a Ferdinánd meséli. Itt nagyon büntetik. Ha valaki máshová fegyvert csempész Jáváról. És rengeteg pénze van, pedig valamikor matróz volt és már ült is... Most havonta küldik neki Simon Artztól a saját keverésű dohányból, nevére kiállított hüvelyben a cigarettát...

— Jée . . . az a kööpcös, akii úgy megveerte a liftest a multkor?

— Az az... És adott neki ötven forintot, mert nem rossz ember csak nagy paraszt . . . De most már nem ver meg senkit, mert megmérgezték, meghal és elássák. Ezt is Ferdinánd mondta. Ő takarékos szobapincér és ezért lopja a vendégek cigarettáit. És beteg lett. Erre ő mondta, hogy azt a Brunst mérgezik. Átkutatta Dickman úr szobáját és talált valami mérget, kenderből és zöld mákhajból, ami dohánnyal szíva megöli lassan az embert . . . És azt mondta, hogy itt sürgősen tenni kell valamit és azonnal megszarolta a kapitányt, meg az angolt, úgy hogy most vesz majd egy oldal-

kocsis motorkerékpárt . . . Tedd külön a nyolc kékselyem huzatot, annak a belga Odettenek a magánműjéhez tartozik. Mindene kék selyem és most öngyilkos lett. Martin mondja, hogy a cukorbáró, akinek versenylovai vannak, lemondott róla és azér...

Félix már nem érezte a férgeket. Döbbenten hasalt a vaságy alatt... Eszébe jutott, hogy milyen rosszul volt amikor a „Bruns“-féle cigarettákat szívta. Hát persze! Megmérgezték a cigarettákat! És odatették a küszöbre a mimózát, Li-Shing üzenetét! És ez most azt hiszi, hogy az átok . . .

— . . .A Ferdinánd, takarításkor látta, hogy ez a nyugalmazott Dickman ágyakat is tart a fiókjában és egyszer hallotta, hogy mondta Shillingnek: „... ha kiköthetünk Tonga szigeten, akkor az angol szállítóhajókat a kalózok nem bántják. És megállapodtak, de azt mondta a Tonga sziget kormányzója, hogy rakodni nem enged és a központi kormány nem kaphat fegyvert. Mondta Dickman, hogy annak csak ez a Bruns szállít és megegyeztek. Ezért Ferdinánd kizsarolt tőlük egy nyári ruhát és két látsövet. A Lidia is zsarol egy jávai ügyvédet, mert gyereket neveltet itt a missziónál és a másodikon a liftes zsarol egy előkelő nőt, az olasz úrlovas miatt...

— Csáák a mosókonyhában nincs sóóha mellékes . . .

A folyosón kihunyt a villany. Csak néhány apró, kék, biztonsági lámpa égett . . .

— Jóéjszakát — mondta a szobaasszony és ment a kosárral. Dzsilda leoltotta a villanyt. De nem vetkőzött. Várt . . .

Messziről guruló zörgés hallatszott. Tólták a szenet a kazánhoz. Azután csend. Csak az örökös egyforma záporzúgás lármázott... Félóra is eltelt.

Kopogtak.

— Márting! . . .

Nem jött válasz. Nyílt az ajtó. Valaki bejött.

— Ne gyujtson villanyt... Én vagyok — suttogta Kramartz. — Nyissa fel a csatornát. Ha elindulok, megkapja a pénzt... Figyelmeztetem, hogy tízévi börtön jár azért, amit tesz. Hát úgy tartsa száját.

— Óh... sahib... Dzsildáá... néma lesz...

A fiú is, a leány is zajt okoztak járásközben a vak sötétben. Így Félix kisurranhatott az ágy alól. Kramartz a mosónő után botorkált, Félix a csatorna felé osont. Kramartz csak egy kis lakktáskát vitt. Houldné ékszereivel!

— Kicsit nehéz — felnyitni — nyögte Dzsilda, a csatornátfedő rácsnál.

— Eressz! — Odament, a zsebéből elővett valamit, vesződött kissé a rostéllyal . . . zörrenés . . . Nyitva volt és vízzuhogás hallatszott. Kramartz felkapta a táskát, átnyújtotta a leánynak a pénzt... Csattant felette a visszahelyezett fedő és lesietett néhány létrafokon . . .

Visongva, fújva, sok patkány futott szét. Egészen a falhoz simult, hogy ne lépjen véletlenül a kanális vízébe . . . Minden fordulónál egy kislámpa pislogott. gőzszerű páraburokban . . . Már a tizedik feljárót is elhagyta, amikor végre megindult egy vaslétrán . . . Hallgatódzott. Csend volt . . . És sűrű, súlyos köd . . . Ismét előkerült a szerszám, feltöltte a tetőt . . . és kinn volt!

A bennszülött negyedbe ért, messze kinn valahol a tengerparton. Később egy uccakereszteződésnél riksa kulit hallott trappolni. Nagyot tapsolt. A kétkerekű odajött eléje.

— A kikötőbe — kiáltotta, miközben beült. A

kuli máris futott.

... Egy óra mulva a Surabayába induló gőzön volt. Megkönnyebült sóhajjal roskadt a keskeny ágyra és kinyitotta a táskát, hogy megnézzze a kincset, Maryorie csodálatos ékszereit ...

A táskában kisebb holmik voltak. Teknősbéka, varrókészlet, pudrié ... és általában mindaz, amit Dzsilda szokott eltulajdonítani a szálló vendégeitől ... De ékszer sehol ...

Sápadt, eltorzult arccal kiejtette a táskát és mindenféle holmi gurult szét a padlón ...

XLII.

Amikor Dzsilda villanyt gyujtott, felkiáltott ijedtében. Egy félig szőrös ember állt vele szemben, táskával a kezében.

— Hallgass! Kicsempésztél valakit a vesztegzárból! Ezért Szumbavára visznek.

— Könyörgöm sahib ...

— Egy módon megmenekülsz! Legkésőbb másfél óra mulva itt leszek egy hölgygel. Ha lemegyünk a csatornába, akkor titok marad az, ami történt. Ha nem vagy itt másfél óra mulva, akkor feljelentelek.

— Itt leszek sahib.

Félix felment a lépcsőn, kezében a kistáskában Maryorie ékszereit vitte. A sötétben, mialatt Duddy a ráccsal vesződött, elcserélte az ékszertáskát Dzsilda neszeszerével.

A kihalt földszinti folyosón megállt egy ajtónál.

Hallgatódzott. Egy síri, rekedtes hang ezt mondta éppen.

— Hiába ... voltam két napig ... külön ... És is elvesztem ... Ez egy ragályos átok volt ...

— Sajnálom Häcker ... — szólt egy másik

síri hang. — Már nem . . . utálok magát . . . A hálalos magányomat.. megosztotta.. Köszönöm..

— Én nem . . .

Gyufa sercent. Az egyik rágyujtott.

— Tudja.. — lihegte gyenge hanggal Bruns — sok mindent.. másképp csinálnék.. ha.. ha nem kelene meghalnom.. Aljas barom voltam.. Pedig.. annyi pénzem van.. annyi.. és.. nem tettem soha.. semmi jót.. Most már késő.. Valaki megátkozott..

— Én mindég azt hittem, hogy ez marhaság..

— Én is . . . Most kiderült, hogy mégsem az. A harmadik mimóza...után... most meg kell halnom..

— Dehát, hogy jövök én . . . ehhez . . . — minden külön mimóza nélkül . . . ? !

— Inklinál . . az átokra . . .

Mély sóhaj.

— Rosszul csináltam Häcker . . .

— Szédülök . . . Mr. Bruns . . .

— Ne mondja . . . Bruns . . . Hermann Thorn vagyok . . . De nem használok . . . ezt a nevet . . ., Köröznek, egy... régi rablóvezért.. Kairóban kiraboltam a hajópénztárt.. Most már megmondhatom.

Csend . . .

— Hol vannak a régi . . . szép idők.

Félix kopogtatás nélkül belépett és gyorsan így szólt a két meglepett emberhez:

— Röviden, nincs időm. Legyenek olyan hálások és ne érdeklődjenek irántam. Nincs semmi bajuk. Az átok ostobaság. A cigaretta meg van mérgezve. Ne szívják. Igyanak szeszt és feketét, két nap alatt kutya bajuk . . .

— Honnan . . . tudja? . . .

— Egy konkurens csempész rendszeresen mérgezi a cigarettáit. Jobbulást.

Kisurrant és becsukta az ajtót.

Bruns sárgás, zsírosan verejtékes, halálosan beesett arca csodálkozva meredt az ajtóra.

Azután összenéztek Häckerrel. Két halálfej. Mert a másik is leromlott állapotban volt. A szemei, két sötét foltból világítottak bágyadtan. De máris felkapta az egyik üveg pálinkát és a szájához szorította.

— Gazemberek . . . — sziszegte Bruns. — Ezt az angol ügynökök tették . . . De megkeserülük . . . mert ha igaz, hogy meggyógyulok, akkor jaj nekik . . . Héé! Tegye le azt az üveget, maga pióca!

— Mi? — lihegte elégedetten Häcker — az imént még azt hittem, hogy ha meggyógyul, akkor vasárnapi iskolát fog nyitni.

— Hülyeség! Elsülyeszteni a hajóikat... a gazoknak . . . mit vigyorog?

— Csak . . . gondoltam . . . — csuklott. — App . . . ropó: nem akar énekelni?

— Nem!

— Pedig . . . én jó titkára vagyok . . .

— Maga nem a titkárom! És nem is lesz soha!

— De... gondolja meg *Mr. Hermann Thorn*...

Bruns az ajkába harapott és csendesen mondta:

— Különben lehet, hogy alkalmazom...

Másnap a maláriások mellett két heveny alkoholmérgezést is bejegyzett Markheit, a naplójába.

XLIII.

. . . . A fiatalember végigosont a folyosón. A leány ajtaja előtt nem állt rendőr . . . Mégis csak segíteni akart a főfelügyelő? . . . Kopogtatott. Azután lenyomta a kilincset és belépett . . .

A sötétben, a leány megszokott helyén, a karosszékekben egy árnyat látott.

— Maud... — suttogta bizonytalanul.

— Nincs itt — felelte egy nyugodt hang. Elder ült a karosszékekben:

— Hol van a leány?!

— Jó helyen. Miután tudtam, hogy meg akarod szöktetni, biztonsági intézkedéseket tettem. Maudot szigorúan őrzik.

— Elder!

— Nézd öregem, itt az igazság küzd a bűnnel. És az igazságnak, a maga rideg útján, a lovagiaság összes szabályai szerint győzni kell. Ebben hiszek, ezért élek és nem alkuszom. A leányt tisztázni kell. Ha megszökteted, evvel egy gazember malmára hajtod a vizet.

— És ha nem sikerül tisztázni?

— Akkor . . . akkor . . .

— Akkor tönkretetted . . .

Elder gondolkozott.

— Nyugalom Félix. Sok esélyünk van. Azután keresem a szőnyeget. Egy nagy perzsát nehéz megsemmisíteni és a személyzetet talán mégsem avatják be . . . Elégetni nem lehet . . . Ha a szőnyeg előkerül, akkor nyertünk!

— Miféle szőnyegről beszélsz?

— Egy rozsdaszínű perzsáról.

— Azt... amikor én fürödtem... Wolfgang a 102-esbe vitette.

— Mit mondsz?! . . . A beomlott falú szobába? Igen.

— Istenem, ha ezt előbb tudom . . . Miért nem szóltál . . . Gyerünk! — Még sohasem látta ilyen izgatottnak Eldert.

Siettek . . .

. . . A vizes, dohos szobában ott volt a szőnyeg. Elder letérdelt, azután . . .

Félix szinte hanyattesett meglepetésében. A főfelügyelő végig feküdt és arcát a szőnyeghez szorítva, szaglászott . . .

— Igen . . . — suttogta azután. — Jól sejtetem . . . — És lázasan csillogott a szeme. — Nem kell menekülni öregem. Most már biztos minden! Gyere csavarjuk össze a szőnyeget . . .

Ebben a pillanatban kialudt a villany . . .

— Vigyázz! — kiáltotta Elder! — de későn. Félixet valaki, aki a nyitott ajtón belopódzott fejbeütötte, hogy elájult. Elder háromszor tüzelt. A lövések félelmetesen visszhangzottak. De nem a támadóra lőtt, hanem a levegőbe.

Közben a szőnyegből egy lobbanással nagy láng csapott fel. Etherbombát dobott valaki a perzsára, de máris kisurrant és Elder, aki megbottlott Félix testében, nem érte el a menekülőt. Félixet magával vonszolta és rohant... De mintegy megbeszélt jelre, minden fordulónál kézilámpák csillantak fel. Rendőrök siettek előre meghatározott helyekre. Elder négy-öt fokanként ugrált le a vaslépcsőn...

A menekülő, minden emeletnél egy lámpát látott felvillani . . . Mögötte az üldöző . . . előtte az emeletenként kijelölt rendőrtisztek... Megtorpant...

Elder tíz lépcsőt ugorva, rávette magát. Elkapta a torkát. Egymásra zuhantak.

— Lámpát! — ordította tele torokból. — Most meg vagy gazember, vége a játéknak.

A másik rezignáltan felelt.

— Ez egy nagy igazság uram.

A villanycentráléhoz állított posztot leütötték.

Amikor a kapcsoló egy csomó kékes szikrát fröcskölve lehanyatlott és sötét lett, néhánymásodpercenyi szünet után három lövés dörrent. Aki leütötte a rendőrt, máris elsuhan, fel a félemeletre, gyorsan egy szobához . . .

Elvakultan lépett hátra. Lámpafény csapott a szeme közé és rendőrtiszt revolvere szegeződött rá.

— Fel a kezekkel Wolfgang! — kiáltott Sedlintz. — De nagyon gyorsan.

Mielőtt Wolfgang magához térhetett a meglepetésből, már bilincs volt rajta és betaszították a saját szobájába. Egy perc múlva hozták a megbilincselte „Csodálatos Nalayát“, vérző orral.

A kapitány rendet csinált az emeleten.

— Mindenki menjen a szobájába — harsogta a kapitány. — Nincs semmi baj! Nem kell félni!

Erre többen is elájultak. Egy rendőrtiszt rohánva jött:

— Ég a szálló!

A folyosó falán beverték a tűzjelző üveglapot.

Rövidesen felharsantak a tűzoltó trombiták, megérkezett a tűzörség.

Ég a Grand Hotel! Az emeleti ablakból kicsapó tűz messze világított.

Először csak egy csoport tűzoltó jött át a veztegzáron, mert aki belép az nem térhet vissza. Szerencsére a jelentéktelen tüzet sikerült ennek a csoportnak eloltani és a hallba összeterelt vendégek ismét a szobáikba mehettek.

Elder elsősorban nem a foglyokkal törődött, mi-

után látta, hogy Félix kissé imbolyogva, de a saját lábán jön Markheittel. A rendőrtiszteket hallgatták ki.

Előzőleg a főfelügyelő megbeszélte velük, hogy ha ismét elsötétedik valmennyien egy megjelölt helyre siessenek és ne mozduljanak onnan bármi is történik. Az emeleti lépcsőházakhoz és néhány szobához osztotta be a tiszteket.

— Hol van Ferguson!

A tiszt jelentkezett. Homlokáról csorgott a vér és fél, arcán véraláfutás vonult.

— Mi történt?

— Odaáltam . . . a földszinti . . . feljáróhoz . . . ahogy mondta... Valaki jött... elkaptam... fejbeütött...

— Nem menekülhet ki! Átkutatjuk a házat! — kiáltotta Elder. — Egy embert kell keresni, vöröskockás pizsamában . . . Előre!

Félix gyorsan a mosókonyhába ment. Sötét volt. Ő sejtette, hogy merre menekült az illető.

— Dzsilda.

— Itt vagyok sahib... — kigyult a vilány. A hinduleány remegve állt előtte.

— Egy hálórúhás embert keresek.

Dzsilda hallgatott.

— Ha leengeded mond meg. Akkor nem lesz bajod. Különben elvesztél.

— Itt ment le uram.

— Hogy nézett ki?

— Nem láttam az arcát.. kendővel bekötötte...

— Jól van Dzsilda.

A rácsos fedél már könnyen járt. Harmadszor emelték ki aznap.

Félix lesietett a vaslépcsőn és futott. Macskányi rőt patkányok rebbentek szét mindenfelől . . .

Végre, ahogy megállt hallgatodzni, mintha tá-

voli lépések kopognának. Lábujhegyen futott, teljes erőből . . .

Az egyik forduló után meglátta a menekülőt. Pizsamában volt. A fejét briganti módra átkötötte egy kendővel . . .

Most megfordult, észreveszi az üldözött. Fut!

A következő fordulónál Félix minden elővigyázatosság nélkül kanyarodik.

A szűk, boltozatos csatornában, dobhártya-repesztő visszhanggal dördül két lövés . . .

Valami megüti a fiatalembert, hogy le kell ülnie, a fal mellett. És homályos lesz minden . . .

. . . A bekötöttarcú pizsamás, rohan tovább. Már sokkal nagyobb utat tett meg, mint Kramartz. A legközelebbi vaslépcsőn felsiet . . . Hosszas erőlködés után sikerül kimászni . . .

Aszfalton áll. Lihegve körülnéz . . .

Katonák és tűzoltók fogják körül hirtelen . . . Gyorsan felkapja a revolvert, de egy kard lecsap lapjával a kezére, hogy kiejti a fegyvert.

— Nem . . . Ez túl egyszerű lenne — mondja Elder, — előlépve a csoportból és leszakítja a kendőt, a pizsamás fejről . . .

A körülállók elszörnyedve lépnek hátra. A fogoly arcát csúf, vörös sebhelyek borítják.

— Mynheer, professzor Decker: letartóztatom. Egy karperec kattant.

XLV.

. . . Amikor Félix magához tért, egy hotelszobában feküdt és Maud hajolt föléje.

— Hogy érzi magát.

Félix mosolygott és megfogta a leány kezét.

— Jól . . . kedves.

— A vállán sebesült meg. Nem ért tüdőt a golyó. Az mondja Markheit, hogy a kimerültség jobban legyengíti, mint a sebe . . . Igyon tejet.

— Mi van . . . ?

— Csend . . . Először igyon tejet. Azután beszélgetünk.

De nem beszélgetett. Alighogy lenyelte az utolsó kortyot, ismét elaludt. Késő este volt már, amikor felébredt. Maud ott ült mellette. Félix frissnek, egészségesnek érezte magát és kinyult a leány keze után...

— Maud... tudni akarom, mi van magával?

A leány mosolygott.

— Mi lenne? Fogoly vagyok . . .

— Elder . . .

— Nem — mondta a leány — maga, Elder szerint cseberből-vederbe kerültem — egészen föléje hajolt — mert szerinte maga nem bocsájt szabadon . . . többé . . . Igaz?

... Csak akkor rebbentek szét, amikor a főfelügyelő belépett.

Elder megszorította Félix kezét, keményebben mint máskor.

— Az imént telefonáltam az apádnak. Nem említettem, hogy megsebesültél.

— Jól tetted. Képzelem a drága öreg, milyen ideges lehetett, amikor látta, hogy tűz van. Elder ugyanis már értesítette, hogy itt vagyok — fordult Maudhoz.

— Elmondta már Borckman kisasszony a bűnügy epilógusát?

— Félix csak most ébredt fel. — Ezután úgy érzem hogy ez a maga kötelessége. Még sokminden van, amit magam sem értek.

Kopogtak. A szobapincér teát szervirozott.

— Hát, hogy is volt? . . . — kezdte Elder. — Ne piszmogjon Ferdinánd.

— Felesleges, hogy hallgatódzék — jegyezte meg Félix. — Kap tőlem egy nyáriruhát és két látsövet, csak menjen nyugodtan.

A pincér elképedt és remegő kezében megrezdültek a poharak.

— De kérem . . .

— Motorkerékpárról szó sem lehet. Mars!

Ferdinánd sietve és halványan távozott.

— Decker tanár nagyvonalu gonosztevő — kezdte Elder.

— Mi? . . . — álmélkodott Félix.

— Még ezt sem tudod? Decker volt a fantom, a zsaroló, a gonosztevő, ő hitette el magáról, hogy Borckman.

— Én úgy éreztem, hogy meg kell örülni, amikor ez bizonyossá vált — mondta Maud.

— Én pedig már az első napon sejtettem. Az ügy ősi, oroszországi háttere előttem is titok volt, amíg Decker nem mondta el. A professzor Moszkvában együtt diákoskodott Borckman kisasszony anyjával. Szerelmes is volt a szép medikába. De megjelent Sergius herceg, aki a vásárolt okmányok alapján a Borckman nevet használta. Megszerették egymás a leánnyal. És házasságot kötöttek. A hiú Decker kutatott Borckman után. Gyűlölte a férfit. Megtudta, hogy Borckman vásárolt név. De azt nem sejtette, hogy Sergius herceg van mögötte. Évek mulva azonban véletlenül tudomására jutott, hogy az a bizonyos Borckman, akinek nevét a herceg használta, rablógyilkos. Gyűlölte és szenvedélye nem csökkent az évek folyamán. Feljelentette Borckmant, illetve Sergiust. Kikutatta, hogy a kis

család Acsinszkban lakik. A Borckman elleni feljelentés alapján, természetesen Sergius herceget fogták volna el. De egy jóindulatú rendőrprefektus keresztülhúzta Decker számítását. Egérutat adott Borckman, Sergiusnak. Sergiust Sanghaiban felismerték és kénytelen volt elszakadni a „Borckman“ családtól, ismét herceg lett. Decker szemmel tartotta a kis családot, titokban, hogy őt ne lássák. Amikor Sanghaiban ott állt az elhagyott asszony két gyerekkel, egy véletlen találkozást inszenázva megjelent az asszony előtt, mint a régi kolléga. Decker mint egy mentőangyal, felkarolta a családot. Elvitte őket Jávába és igyekezett nagylelkűnek mutatkozni. Tőle tudom, hogy mennyire csalódott. Az asszony hálás volt a jóságáért, de egy pillanatra sem feledte el Sergius herceget. Azonban annyira hitt a volt kollégába, hogy a titkot elmondta neki: a férje nem Borckman, hanem Sergius herceg. Az orvos, mert akkor még nem volt tanár, az elérhetetlen cél helyett realisabbat talált. Párisba utazott néhány hétre és elkezdte a herceget zsarolni. Mintha az „igazi“ Borckman lenne. A zsarolt pénzből rendezte be első laboratóriumát Jáván, a zsarolt pénzből nagylelkű volt a „Borckman“ családhoz és megkezdte nagystilú kétlaki életét. A komoly tanár, ha néhány hétre elutazott, Tahitiben vagy Hawaiban nagylábon élt, villája, jachtja, barátnője volt, tőzsdétől a roulettig minden játékban részt vett, azután ismét visszatért Jávába és mint komoly tudós, valóban értékes munkát végzett. Végül a Banánoxiddal elérte a legnagyobb eredményt: ötszázezer hollandi forintért megvette az állam.

A hatalmas tőzsdeveszteségek, a pazarló kétlaki élet, már a véggel fenyegették. Ezzel az

ötszázezerrel éppen hogy elsimította a bajt. Es most újabb ötszázezret akart. Tudott egy államot, amely már szívesen fizetett volna ötszázezret, hogy a Banánoxid egyedárusítását kiüsse a hollandok kezéből. De a nagynevű tanár pozícióját kellett volna feláldozni, ha ellopja a saját találmányát. Így született meg a terv: zsarolás útján, kényszeríti a titkárnőjét Maudot, hogy ellopja a Banánoxidra vonatkozó feljegyzéseket és szökjön. A szökésben lévő magántitkárnő gyanun felül helyezi a tanárt, kétségtelenné teszi a bűnös személyét. A többi már itt történt. Borckman kisasszony kénytelen volt elvinni a jegyzetet. Azt hitte, hogy a gazdáját károsítja meg Borckman javára. Nem tudta, hogy a kettő, ugyanaz a személy. Borckman utasítására idejött a Grand Hotelbe és repülőgép állt készen, hogy tovább szökjön. Decker egy kongresszus ürügyével a közelben sem volt, a lopás idején. Inkognitóban, borotvált arccal, idejött, egy olcsó földszintes szobába húzta meg magát és éjszaka, valahogy megszerezte volna, mint „Borckman“ a füzetet úgy, hogy Maud ne lássa őt szemtől szemben.

— A küszöbről vitte volna el — mondta Félix.

— Szerencsére, a dráma itt tragikomédiába csapott át. — Két szélhámos: Wolfgang és cimborája, egy törzsfőnök, a Csodálatosan Pimasz Nalaya, tíz év előtt összehazudoztak egy fürdőhelyre valót Kis-Lagondáról. A bennszülött uralkodó és Wolfgang biztosították a vendéglőüzemek bérletét a saját számukra, 10 év időtartamra. A 10 év most lejárt. Jövőre a bank saját kezelésbe veszi az üzemet. A két szélhámos alaposan ki akarta használni az utolsó alkalmat. Erre jött az ötlet: három héttel meghosszabbítani az idényt, amikor már egy ven-

dég sem lenne. Ez nyolevan lakónál több mint száz-ezer pengő forgalmat jelent és azt hiszem, hogy tisztán elrabolták volna. De hogyan hosszabbítsák meg az idényt? Vesztegzárral. Az pontosan három hétig tart. *Nalaya ismert egy növényi mérget, amelyik jellegzetes bubópestis tüneteket idéz elő, de különben nem okoz halálos komplikációt.* Kiválasztottak egy jelentéktelen lakót, egy szürke embert, hogy kissé megmérgezzék a jó ügy érdekében. Decker tanár egyszerű inkognitója megtévesztette őket. Csak a szobapincért kellett beavatni, hogy a tanár kávéjába tegye a mérget. Ez az ember ötven forintot kapott. A kicsinyesség már sok bűnöző veszét okozta. Most is így volt. A pincér bevitte Deckernek a mérgezett kávét. Reggelre a tanár rosszul lett. Jött Ranke doktor. Ranke doktor kapzsi, incorrekt ember. Csak ránézett a tanárra és két kérdést tett fel: már tudta, hogy pestis. Azután már csak a szokványos szert nyújtotta át messziről, a Palmira olajat, hogy a beteg bedörzsölje a testét. Akkor már a „tanár“ tudta, hogy mi baja. A fojtószagú olaj, csillapítja a pestises fekélyek szörnyű égését. Miközben az olajat felkenete, nyílt kérdéssel fordult, a küszöbön álló orvoshoz:

„Kollega. Én Decker tanár vagyok inkognitóban. Tudnom kell az igazat: bubópestisem van?“

„Igen. Tipikus eset, méltóságos uram“ felelt nyíltan az orvos.

Bubópestisből 10.000 közül egy ha meggyógyul, az is szánalmas roncs marad. Elhatározta, hogy szabadon ereszti a csapdájában vergődő áldozatokat. Megkérte Ranke doktort, hogy likvidálja az ügyet. Menjen fel a 88-as szobába. (Maud még ott lakott akkor, csak másnap cserélt Lindnerrel.)

Közlje Borekman kísasszonnyal, hogy visszaviheti az értékes jegyzetet és nyugodtan élhet. Ő volt Borekman. Ranke nyomban tudta, hogy nagy lehetőség kínálkozik. Tudta, hogy mit jelent a Banán-oxid! Nem jelentette nyomban a pestises esetet és találkozózt kért Maudtól éjszakára. Akkor másztál te be az ablakon, pizsamában.

— Legalább tudom, hogy hol járt — mondta Félix és megfogta Maud másik kezét is.

— Ranke úgy ment a találkozóra, mintha tudna az ügyről és ügyesen kivette a lényegét Maudból. Azután megzsarolta és követelte a füzetet. Másnapig adott határidőt. Reggel Wolfgang és a bennszülött megtudták Ranketól, hogy ki az állítólagos „kereskedelmi utazó“. De megtudta a bűnös szobapincér is. Életfogytiglani fegyház kockázatát vállalta . . . 50 forintért! Mialatt az orvos telefonon bejelentette az esetet, ez a pincér bement a beteghez. Deckernek már gyanus volt a láz és bénulási tünetek nélküli bubópestis. A pincér, hogy mentse a bőrét, őszintén elmondott mindent a betegnek, a mérgezésről. Decker nyomban tisztában volt a helyzettel. A pincérnek pénzt adott, hogy hallgasson továbbra is. Alig várta, hogy Ranke visszatérjen. Közben azonban megérkezett a rendőri bizottság és vesztegzárat rendeltek el. Alighogy Markheit ismét kilépett a betegszoba küszöbéről, Decker felosont az emeletre. Ranke doktor ezalatt a 88-asba sietett, de már Lindnert találta ott, aki szobát cserélt Mauddal. Engedélyt kért az énekestől, hogy telefonálhasson. Lindner elment, mert mindenkit a hallba hívtak a rendőrök. Ranke épp felvette a kagylót, hogy Maudot hívja, amikor jött a beteg. Szóváltás támadt és dulakodtak. Ez látszott a halott letépett

nyakkendőjén, leszakított ingén. Ranke, a megmérgezett beteget könnyedén a földre teperte, de mielőtt kiléphetett volna a szobából, az íróasztalon fekvő színpadi törrel, Decker ledöfte az orvost. Ezután egy csomó hisztériás állapotban élő ember lépett a színre. Signore Relli Lindman szobájából kivitte a halottat. Maud azt hitte, hogy a herceg ölte meg és elrejtette a tört. Félix átosont a furcsa zajra és mert azt hitte, hogy gyanúba keveredne, visszasietett a rejtekére, de elveszített egy pizsamagombot, a halott mellett. Mindez erősen hátráltatta a nyomozást. Én azonban szerencsére találtam egy jelentős nyomot. Egész enyhén, de mégis *konstatálhatóan némi olajszag érződött a tetemen*. Deckerről tapadt rá egy kevés. Így indultam el a helyes nyomon. *A dulakodás meglátszott a tetemen, de a szobán nem!* Azután vérnyom is kevés volt a sebhez képest. Így jöttem a feltevésre, hogy a *szönyeg, amelyen dulakodtak, amelyre vér folyt; eltűnt!* Ezen a szönyegen meg kell érződni a Palmyra olajzagának is. Azonban Decker is gondolt erre. Wolfgang és a bennszülött a hatalmába voltak. Ha Deckert elfogják és kiderül a mérgezés, a hamisított pestis, az szörnyű büntetést jelent számukra. A tanár, a két hurokbaszorult embert jól kihasználta, rabszolgái lettek. Wolfgang eltüntette a szönyeget. Nalaya vitte a leveleket. Wolfgang egyszer le is ütött engem a sötétben. Az ápolónő mélyen aludt, az orvos csak nappal volt nála, ilyenkor Decker szimulált. De sikerült a betegszobából egy zsebtükröt szerezni, a tanár ujjlenyomatával és ez egyezett, a centrálé kapcsolójáról vett lenyomattal. A harmadik elsötétítésre alaposan felkészültünk. Ferguson utasításom szerint a betegszobát elzáró lépcsőhöz

sietett. Decker nem tudott visszajutni és szökni kényszerült.

— És hogy fogtátok el?

— A vesztegzárat, még mielőtt a tűz támadt, Markheit már megszűntnek tekintette, mert Wolfgang vallomása alapján kiderült, hogy nincs igazi pestis a házban. Én utánad siettem, mert figyeltelek, hiszen felelősséget vállaltam érted. Dzsilda az első fenyegetésre vallott. A tűzoltóautót megraktam katonákkal. Végigfutottunk a csatorna felett, minden kijáratot három ember megszállt. Az utolsó előtti nyillásnál, velünk egyszerre érkezett a rács-hoz Decker és elfogtuk.

— És Villiersné? — kérdezte Maud.

— Véletlenül egy teljesen különálló büntény is lejátszódott a szállóban. A féltékeny asszony megfenyegette a dzsigolót. „Doddy and Amy“ néven együtt táncoltak valamikor. Doddy most egy másik nőt akart kifosztani és eltette Villiersnét az útból, amikor ez veszélyessé vált. A gazember ellen már kiadtuk a körözést. Valamennyi vádlott beismerésben van. Decker kérte, hogy a Borckman ügyet ne vegyem jegyzőkönyvbe. Ezt meg is tettem neki... nagyon szívesen.

— Köszönöm . . . suttogta Maud.

— Elder! Nagy vagy . . .

— Nem én vagyok nagy, hanem az igazság — felelte a főfelügyelő.

XLVI.

Megindult a népvándorlás a hajóra a Grand Hotelből. Petrovna bárónő és Jörens kisasszony, együtt utaznak a jávai hegyek közzé. Lindman és Signora Relli Olaszországba készülnek, ahol házas-

ágot kötnek . . . Häcker mint Bruns magántitkára a sanghai-i repülőgépre foglalt két helyet. Makk-egészségesek. A szobák kiürülnek, a személyzet ottfeledett holmik után kutat, Odette Defleurt a mentők egy szanatóriumba szállítják és zuhog az eső.

A hotel üvegportáléja alatt egy verkli sír . . .

Maryorie, egy éjszaka alatt megöregedett . . . Doddy eltűnt . . . Az ékszerekkel . . . Hazamehetne . . . hiszen van alibije . . . signora Relli vendége volt . . . De mit mond Arthurnak az ékszerekről?... Nem lehet így hazamenni . . . Hát hová . . . ?

Egy pillantást vet az üvegzöld, barátságtalan víz felé... Nagy madarak szállnak a vak ég alatt..

Igen . . . nincs más!

— Bocsánat. — Egy szolga állítja meg a vestibülben. — Ezt fenn méltóztatott felejtani, a szobában. — És átnyújtja . . . Az ékszerkazettát!

Maryori kinyitja... A hajába nyul . . . Itt van . . . mind . . . mind . . .

Megörült? . . . Lehet?

— Ki maga? — kérdezi lihegve.

— Egy szolga. A sors szolgája. Még ez egyszer asszonyom... De utoljára... Ugy-e érti?... Becsülje a férjét és örüljön a gyermekének... Aurevoir...

A sors szolgája eltűnik. Elderhez megy.

— Milyen szerencse öregem — mondja — hogy megtaláltad Maud szobájában az ékszereket. Én elfeledkeztem róluk, pedig talán az életét mentette meg ennek a nőnek . . .

— Gyere — mondja Elder — Sergius herceg és Maud, már két órája az édesapád vendégei. Renélem most nem fogsz az esküvő elől pizsamában elmenekülni.

— Nem valószínű.

Elindulnak, de Félix megáll.

— Mondd... A tör, amit elhajítottam, hogy került elő?

— A kapitány csizmájában volt.

— Hol?... Ki tette oda?

— Én! Nem akartam, hogy letartóztassa Van-goldot. Ezért, miután megtaláltam a tört a kertben, betettem a jó öreg kapitány csizmájába. Csak ne tudja meg.

— És a füzet a Banánoxiddal?

— Már illetékes kezekben van. Megtaláltam az irodában, az inaskabát belső zsebében, ahogy mondtad.

— És letagadtad előttem!

— Le! Mert különben Deckernek adták volna... Gyerünk.

. . . A kormányzó villájában egy csapat boldog ember ül az asztal körül. Az eső zuhog, de ki bánja? A kormányzó örül a fiának, Elder az előléptetésnek és Félix mindennek, mert a leány kezét fogja állandóan, a terítő alatt . . .

Egy ujsághír:

„... Különös dráma játszódott le a szingapuri Alkazar mulatóban. Egy féltékeny táncosnő lelötte Erich Kramartzot, aki Doddy néven, mint táncos artista szerepelt a mulató műsorán. Erich Kramartz a helyszínen meghalt...“

. . . Mire a dráma utolsó jelenetére lehullott egy halotti lepel függönye, Kis-Lagondát már állandóan, a vastag, rossz szagú, fülledt köd ölelte át.

Egy fiatal pár, nászútja során Hawaiba érkezett.



OSZK

OSZK

